

శక్తి వింపమూల ప్రబంధం

920
—
8615

శ్రీ యంత్రగంధాల

Mr. K. H. Gopalam's
The Redeemer of the Faithful

WITH
a brief sketch of his life and preface

BY
ANAM CHUNDRA PATRA,

*Head Master, B. M. Secondary School,
BERHAMPORE.*

కే. వి. గోపాలముగారి

భక్తపాపహర ప్రబోధిని.

బర్హంపురములో

ద. ఎమ్. నెకండరిస్కూల్ హెడ్మాస్టరుగానన్న
అనామచంద్రా పాత్రోగారివలన ప్రకటింపబడియె.

మొదటి భాగము 1000 ప్రతులు.

రాజమహేంద్రవరము.

బ్రాక్ ఇంప్రెస్సియర్ మిషన్ పబ్లికేషన్.

1914.

కె. 0-8-0

Mr. K. V. Gopalam's
The Redeemer of the Faithful

WITH
a brief sketch of his life and preface

BY
ANAM CHUNDRA PATRA,

Head Master, B. M. Secondary School,

BERHAMPORE.

జి. వి. గోపాలకృష్ణుని గారి

భక్తపాపహర ప్రబోధిని.

పంచభుజములలో

జి. ఎమ్. కెకండ్రీస్కూల్ హైస్కూలుగానను

అనామచంద్రయ్య పాత్రోగారిచేలిన ప్రతిబింబపడియు.

మొదటి భాగము. 1000 ప్రతులు.

రాజమహేంద్రవరము.

ప్రొఫెసర్ ఎం.వి.సింగ్ మిషన్ పబ్లికేషన్లు.

1914.

వెల. 0—8—0

విషయ సూచిక.

CONTENTS.

ప్రకరణములు.	పుటలు.
1 పాపమును గుఱించి: Sin.	1-8
2 పాపికి భక్త పాపహరుడును భక్తియు నవసర మునుటను గుఱించి: Sinner's Need of a Redeemer and Faith.	3-5
3 భక్త పాపహర శబ్దాగమమును గుఱించి: The Significance of the term "The Redeemer of the Faithful".	5-7
4 నిజమయిన భక్త పాపహరుని గుఱించి: The True Redeemer.	8-20
5 యేసు క్రీస్తు యొక్క అవతార పుట్టము: The Incarnation of Jesus Christ.	20-48
6 యేసు క్రీస్తు నిత్యము పరిశుద్ధుడనుటను గుఱించి: The Eternal Holiness of Jesus Christ.	48-97
7 యేసు క్రీస్తు చేసిన యద్భుతకాగ్యములను గుఱించి: The Miracles of Jesus Christ.	97-102
8 యేసు క్రీస్తు చేసిన జ్ఞానోపదేశములను గుఱించి: The Teachings of Jesus Christ.	102-111
9 క్రీస్తు యజ్ఞ మే పాపనివృత్తి యనుటను గుఱించి: The Personal Sacrifice of Christ was designed for the Remission of sins.	111-126
10 క్రీస్తుని పునరుత్థానోద్ధ్వారోహణములను గుఱించియు పరిశుద్ధాత్మను గుఱించియు: Christ's Resurrection and Ascension and the Holy Ghost.	126-131
11 యేసు క్రీస్తు మౌఖ్యప్రకాశమును గుఱించి: Jesus Christ the Bestower of Eternal Bliss.	131-152

పీఠిక .

గ్రంథకర్తయగు కే. వి. గోపాలముగారి జీవిత చరిత్ర ప్రకటితమయిన సత్యదూత మిగుల ఆలస్యముగ దొరకినందునను, తత్పూర్వము కొన్ని కొన్ని యిబ్బందులు కలిగినందునను, “భక్తపాపహర ప్రబోధిని” వెడలుట కింత కాలము పట్టినందుల కెంతయు చింతిల్లుచున్నారము అయినను ఈ కాలయాపనము గ్రంథసారోద్దేశముల నెంతమాత్రమును తగ్గింపకుండుగాక.

1910 సంవత్సరపు జూలై నెల సత్యదూత ఇట్లు వ్రాయుచున్నది:—

“కే. వి. గోపాలముగారు 1860 ఆగస్టు నెల 1 తేదీన జన్మించిరి. కాకినాడలో విద్యాధిగా ఉండినపుడు ప్రీత్ మిశన్యుగారు పెట్టిన సంజ్ఞ స్కూలులో బైబిలుసంగతులు మొదట నేర్చుకొనెను. తన తరగతిలోని హిందూ బాలురకు ఆమె బైబిలుగ్రంథములు బహుమానముగా ఇచ్చెను. ఈయన ఆ పుస్తకమును ఇంటికి తీసికొనివెళ్ళగా స్వజనులూపుస్తకమును చూచి క్రైస్తవమతగ్రంథమని కాల్చివేసిరి. ఈయన రాజమండ్రి కాలేజిలో చదువుకొనుచున్నప్పుడుకూడ క్రైస్తవబోధ వినుచువచ్చెను. మెట్రిక్యులేషనుతరగతిలో చదువుకొని ధవళేశ్వరము మిషన్ స్కూలులో ఉపాధ్యాయుడాయెను. అక్కడ క్రైస్తవుల సహవాసమున తరచుగా బోధ వినుచుండినను, క్రైస్తవబోధకు విరుద్ధముగ చాల మొండివాదము చేసెడివారు. తుదకు ఏలూరైననేమి ఆయన హృదయము క్రైస్తవమతముతట్టు తిరిగెను. ఇట్లు హృదయము మారుట స్వజనులు తెలిసికొని కఠినము

గా చూచిరి. అయినను ఆయన క్రీస్తుమత మవలంబించుటకు నిశ్చయించుకొనెను. ఆయన బాప్తిస్మము పొందవలెనని కోరగానే లేట్ రెవరెండు ఎఫ్. ఎస్. డీట్రీక్కు దొరగారు బంధువులవల్ల హాని కలుగకుండ చాలకాపాడినారు.

ధవళేశ్వరములో స్నానమిచ్చినయెడల బంధుమిత్రాదులవల్ల చాల కష్టము కలుగునని డీట్రీక్కుదొరగారు ఈయనను సామర్లకోట తీసికొనివెళ్ళి 1889వ సం॥ మార్చి నెల 10 తేదీని బాప్తిస్మమిచ్చిరి. గోపాలముగారు క్రైస్తవుడైనందున స్వజనులకు మరింతకష్టము తోచెను. వారివల్ల హానికలుగునని దొరగారు ఈయనను బడికి వేరొక పెడతారిని వెళ్ళునట్లు చేసిరి. ధవళేశ్వరములో బంధువులున్న స్థలమున పని చేయుట ఎప్పటికైనను ఆపదయే యని డీట్రీక్కు దొరగారు గోపాలముగారిని రాజమండ్రి మిషన్ స్కూలుపనికి పంపిరి.

గోపాలముగారు హిందూమత గ్రంథములు బాగుగా చదివిన వారు. ఆగ్రంథములలో ఏయేసంగతులు ఎక్కడనున్నవో ఆయన యెరిగియుండుటమాత్రమే కాక, బైబిలులోకూడ ఏసంగతులెక్కడ నున్నవో బాగుగా తెలిసికొనెను. ఈయన మహమ్మదీయ మతమును గురించికూడ ఇంగ్లీషులో వ్రాయబడియున్న గ్రంథములు చదివిరి. ఈయనను మతవిషయములు చదువుకొన్న గొప్ప విద్యార్థియని చెప్పవచ్చును. గోపాలముగారు “జగద్గురుప్రదర్శిని” “పాపోపశమన తత్వప్రకాశిక” అను రెండు పుస్తకములు ప్రచురించిరి. “భక్తపాపహర ప్రబోధిని” అను మరియొక పుస్తకము అచ్చునకీచ్చినారు. సగము అచ్చుపడినది. ఇవికాక కొన్ని చిన్న పత్రికలుకూడ రచించిరి. ఇంకను కొన్ని పుస్తకములు రచించుటకుగాను సామగ్రి

పోగుచేసియుంచిరి. దూషణలుచేయక హిందూమత గ్రంథముల
యందు అసంగతవాక్యములని తమకు తోచిన వాక్యములను అనే
కము ఎత్తిచూపుచు ఇంత గొప్ప గొప్ప పుస్తకములను వ్రాసినవా
రు ఆంధ్రదేశీయ క్రైస్తవులలో ఎవ్వరును కనుపింపరు. గ్రంథా
ధ్యయనము చేయుటలోను గ్రంథరచన చేయుటలోను ధనవ్రయము
చేయుటమాత్రమేకాక ఈయన తన దేహబలమును జ్ఞానబలమును
సమర్పించినారనియే చెప్పవలెను. తమకు కావలసిన సంగతులు
సుఖపుగా దొరకుట చూచి ప్రభువే సహాయము చేయుచున్నాడని
ఆయన యెంతో సంకోషించువారు. స్వాధీనముకాని హిందూ
పండితులయొద్దనుండి కూడ కొంత సామగ్రి పోగుచేయుటయును,
సంస్కృత శ్లోకార్థములను గుఱించి వారియొద్ద ఆలోచన అడుగుట
యును కలిగియుండెను. ఎంతగొప్ప పండితులైనను క్రీస్తు లోప
ర్చుకొనగలడు అని ఆయన చెప్పెడివారు. పనియందు ఆయనకు
ఏమాత్రమైనను ఆశతీరలేదు. ఇంకను దేవుడు ఆయున్న ఇచ్చిన
యెడల కొన్నిగ్రంథములు రచింపవలెననియు, ప్రభువు పనిచేయవ
లెననియు ఆయనకు చాల కోరిక యుండెను. భక్తపాపహర ప్ర
బోధిని అనుపుస్తకము అచ్చుపడగా చూడవలెనని చాల ఎదురుచూ
చిరిగాని నిష్ప్రయోజనమాయెను. మిగిలియున్న గ్రంథరచనపని
ప్రభు వెనరిచేతనయిన చేయించునని ఆయన నమ్మిక. గోపాలము
గారు వ్రాసినసంగతులు కొన్ని సత్యదూత చదువరులు ఎరుగుదురు.
ఈయన బెజవాడలో కొంతకాలము బోధపని చేసిరి. ఈమధ్యనే
యేలూగు హైస్కూలులో బైబిలు టీచరుగా కొంతకాలము పనిచే
యుచు కిడ్నీ జబ్బువల్ల బాధపడి జబ్బు బాగుచేయుచుకొనుటకై
పితాపురము వెళ్ళి జబ్బు కుదరదని మిషనరీవైద్యులవల్ల విని చనిపో

పుటకై స్వజనులయొద్దకు రాజమండ్రీవచ్చిరి. ముఖ్యముగా హిందూమతగ్రంథములు తెలిసినవారి యుపయోగార్థము పనిచేయుటకై దేవుడు లేవనెత్తిన కే. వి. గోపాలముగారు ఇక్కడ మార్చినెల 5వ తేదీన ప్రభువునందు నిద్రించిరి. “ఈయన మనస్సులోను మా మనసులలోను ఏ విధమైన కలతలేకుండ జేసి అప్పుడీయనను తీసికొనుము” అని యీయనభార్య చేయుచునచ్చిన ప్రార్థన దేవుడాలకించి తన భక్తుని తన సన్నిధికి చేర్చుకొనెను.”

గోపాలముగారు హిందూమతగ్రంథముల పరిచయముగల వారగుటచేత వానిలోనిసంగతులను విమర్శనార్థమై యుదాహరింపకుండ క్రైస్తవేతరుల కెన్నడును క్రీస్తుమతము నుపదేశించి యుండలేదు. ఈయన రాజమహేంద్రవరములో పనిచేయుచున్నప్పుడు కొన్ని ట్పు సామర్లకోట సెమినరి మాసపత్రికలో హిందూమతమును విమర్శించుచువచ్చిరి. బెజవాడకు వెళ్ళినతరువాత సత్యదూతలో అనేకాంశములు వెల్లడించిరి. తనవ్రాతల నెవరైన విమర్శించుదురేమో యని ఆయన హిందూవార్తాపత్రికలు చూచుచుండువారు. ఎవరైన విమర్శింపమొదలుపెట్టినయెడల తన యొద్దనున్న సరకంఠయు నొకదానివెమక నొకటి పూర్తిగ బయటకు దీయు తరుణము తటస్థమగునని ఆయన చాల కనిపెట్టిరి. కాని యెవరును ఆయనవ్రాతలను విమర్శించినట్టు తోచదు.

హిందూమతమును ఖండించుచు క్రీస్తుమతోపదేశకుల ఉపయోగార్థమై ఇంతవరకు తెలుగున ముద్రితమయిన పుస్తకములందు గానరాని యంశములనేకములు, ఈయన రచించిన ‘జగ్గురుప్రదర్శిని’, ‘పాపాపశమన తత్వప్రకాశిక’ ఈ ‘భక్తపాపహర ప్రబోధిని’ అనుపుస్తకములందు గనపడుచున్నవి. గోపాలముగారు జగద్గురు

ప్రదర్శినిని స్వయముగనే అచ్చువేయించుకొనిరి. అన్నియు అమ్మ దయిపోయినవి. రెండవకూర్పులో దీనిని వృద్ధిచేయవలెనని ఆయన ఉద్దేశించిరి.

సాహసోపశమన తత్వప్రకాశిక చెన్నపురిలోని క్రిస్టియన్ లిటరేచర్ సొసైటీవారు అచ్చువేసిపెట్టిరి. కులాచారము, విగ్రహారాధన, వేదములు, మహమ్మదీయమతము, అను ఈ అంశములమీద పుస్తకములు వ్రాయవలెనని ఆయనకు చాల ఆశయుండెను.

హిందూమతము దైవములని చెప్పువారుగాని, దైవావతార పురుషులని చెప్పువారుగాని, ప్రసిద్ధిచెందిన ఋషులని చెప్పువారుగాని యేమాత్రమును నరలోకపాపములను పరిహరింపలేరని హిందూమత గ్రంథముల సాహాయ్యముచేతనే ఋజువుపరచుచు, తుదకుయే సుక్రీస్తుమాత్రమే పాపపరిహర కార్యము చేయ నమర్థుడని క్రీస్తువమత గ్రంథమగు బైబిలుసాహాయ్యముచేత సిద్ధాంతీకరించుటయే ఈ ప్రబోధినోద్దేశమైయున్నదని చదువరులు గ్రహించుకొనగలరు. క్రీస్తు యేసువలన తనకు లభించిన మహానంద భాగ్యము తనదేశీయులందరకును లభ్యముకావలెనని గోపాలముగారి యపేక్ష.

ఈ గ్రంథస్వరమెవ్వరికిని కర్ణకఠోరముగ నుండకుండుగాక! ఇదిప్రత్యక్షపరిచిన దోషగణము ఎవ్వరికిని ఆయాసము కలిగింపకుండుగాక! ఇది ప్రబోధించిన క్రీస్తుచరిత్ర అందరకును మిగుల శాస్త్రముగనుండి ఆధ్యాత్మికానంద మొనగుగాక!

1 తెస్సలోనికె 5: 21 చెప్పుదున్నట్లు పాఠకులు సర్వమును పరిశీలనచేసి యుక్తాంశములకు స్వీకరింపఁబడని భూతాత్మకము.

ఈ పుస్తకము, చదువరుల మనోనేత్రములకు అంధకార రాజ్యమును తేజోమయ రాజ్యమును ప్రదర్శించి, సత్యాసత్య విజ్ఞానమును, నిష్పక్షపాతబుద్ధిని సత్యానుష్ఠానబలమును ఘటింపజేయునట్టి కారణసాధనముగ వర్ధిల్లి, వారు భక్తపాపహరుడగు యేసునలన నావపరిహారము బడసి ఆయన తెచ్చిన మహారక్షణ ప్రసాద మనుభవించునిమిత్తము తన యుద్యోగధర్మమును జక్కగ నిర్వహించుకొనుటకై దీనిని ఆంధ్ర దేశాటనార్థ మంపుచున్నారము.

BERHAMPORE, {
July, 1914. }

A. C. PATRA.

The Redeemer of the Faithful.

భక్త పాపహర ప్రబోధిని.

1 టి ప్రకరణము.

పాపమునుగుఱించి.

దేవుడు కేవలము పరిశుద్ధుడు. ఆయన ఆజ్ఞలును పరిపూర్ణముగా పరిశుద్ధ మైనవియు న్యాయమైనవియు నయియున్నవి. దైవాజ్ఞల సంగ్రహమేదనిన:

“నీ పూర్ణహృదయముతోను నీ పూర్ణాత్మతోను నీ పూర్ణమనస్సుతోను నీ దేవుడైన ప్రభువుని ప్రేమింపవలెననునదే. ఇది ముఖ్యమైనదియు మొదటిదియునైన ఆజ్ఞ. నిన్నువలె నీ పొరుగువానిని ప్రేమింపవలెనను రెండవ ఆజ్ఞయు దానివంటిదే. ఈ రెండాజ్ఞలు ధర్మశాస్త్రమంతటికిని ప్రవక్తలకును ఆధారమై యున్నవి.” (మత్తయి 22: 37-40).

ఈ యాజ్ఞలను త్రికరణశుద్ధిగా ప్రేమింపవలయునని చెప్పియున్నది. “మీరు పరిశుద్ధులై యుండవలెను; మీ దేవుడనైన నేను పరిశుద్ధుడనై యున్నాను.” (లేవీయకాండము 19: 2). వీనిని పరిపూర్ణముగా నాచరింపవలయును. “ఆకాశమందున్న మీ తండ్రి పరిపూర్ణుడయి యున్నప్రకారము, మీరును పరిపూర్ణులై యుండవలెను.” (మత్తయి 5: 48).

ఇట్టి దైవాజ్ఞల నుల్లంఘించుటయే పాపము. కావున మనుష్యులందఱును దేవుని చిత్తము కన్న తమ చిత్తమునే శిరసా వహించి పాపేచ్ఛలకు లోబడి పాప కృత్యములు చేయుటవలన పాపాత్ములుగా నెన్నబడుచున్నారు.

“పాపము చేయు ప్రతివాడును ఆజ్ఞ నతిక్రమించును; ఆజ్ఞాతిక్రమమే పాపము.” (1యోహాను 3: 4).

“ఎవడైనను ధర్మశాస్త్రమంతయు శ్రవించియు, నొక ఆజ్ఞవిషయము లో తప్పిపోయినయెడల, ఆజ్ఞలన్నిటి విషయములలో నపరాధి యగును.” (యాకోబు 2: 10).

“ఏ భేదమును లేదు; అందఱును పాపము చేసి దేవు డనుగ్రహించు మ హిమ పొందలేకపోవుచున్నారు.” (రోమా 3: 28).

“పాపమును జేయకుండ మేలు చేయు నీతిమంతుడు భూమియందు నొ కడును లేడు.” (ప్రసంగి 7: 20) అని బైబిలు బహుముఖములతో స్థాపిం చుచున్నది. పాపము జేయని వాడొకడును లేడనుటకు లోకసాక్ష్యములు గలవు.

యాజ్ఞవల్క్య స్మృతి ప్రాయశ్చిత్తకాండలో,

శ్లో॥ విహితస్యా ననుష్ఠా నాన్నిందితస్య చ సేవనాత్ ।

అనిగ్రహచ్ఛేంద్రియాణాం సరఃశతసమృచ్ఛతి॥219॥

“ విహితములు చేయకున్నను నిషిద్ధములు చేసినను శమదమాదిగుణసంపన్ను డు గాక పోయినను సరుడు పాపియగును” అని స్పష్టికరణము చేయబడెను. మ ను స్మృతి, 2వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ ఇంద్రియాణాంచ సర్వేషాం యద్యేకంక్షు రతీంద్రియమ్ ।

తేనాస్య క్షురతి ప్రజ్ఞాద్రుతైఃపాదాదివోదకమ్॥99॥

“ ఇంద్రియములలో నొకయింద్రియమైనను విషయాసక్తమైన యెడల న న్నియింద్రియముల సంబంధమగు బుద్ధి, తోలుసంచిలో నీ రొకకాలు కట్టువిప్పిన పక్షమున దానివెంబడి నీరంతయు నెట్లు స్రవించిపోవునో అట్లే వ్యవస్థ లేకపోవు ను” అని చెప్పబడెను. పద్మపురాణము, మాఘమాహాత్మ్యము, 27వ అధ్యాయ మున,—

శ్లో॥ ఉల్లంఘ్య వేలాంచ రతస్తు దైవీం సుఖాయ జాయేత స

కామచారః॥

“ ఎవడుగాని దేవునిచేత నియమింపబడిన నియమమును సతిక్రమించి ప్రవ ర్తించిన పక్షమున మేలు పొందడ” ని వ్రాయబడి యున్నది. ఇంటియ కాక,

“ పాపోహం పాపకర్మాహం పాపాత్మా పాపసంభవః”

అను దానినందఱు సంగీకరింతురు. హేమాద్రి ప్రాయశ్చిత్తకాండలో మహాసంకల్పమునందు,

జాగ్రత్సృష్ణ సుషుప్త్యవస్థా నుజ్ఞానతోఽజ్ఞానతత్త్వ కామ

తోఽకామతః స్వతః॥ పరప్రేరణయావాసమ్భావితానాం

సర్వేషాం పాపానామ పనోదనార్థం ఇష్టదేవతా ప్రీత్యర్థమ్॥

అని వ్రాసియున్న ప్రకారము బ్రాహ్మణాదులు తమపాపముల నొప్పుకొనుచున్నారు. దీనినిబట్టిచూడగా, మానవులు జాగ్రత్తనైనను సుఖాప్త్యవస్థలయందును, జ్ఞానమువలనగాని, అజ్ఞానమువలనగాని, కోరికచేతగాని, కోరికలేకుండగాని, స్వయముగా గాని, యితరుల ప్రోత్సాహముచేత గాని నానావిధములయిన పాపములు చేయుట తటస్థించుచున్నట్లు ద్యోతకమగుచున్నది.

ఇంతియకాక, మనుష్యులు పాపములో పడినప్పుడు చెందువిధములగు మరణము నొందుదురు. అందొకటి శరీరవియోగము. ఇది పాపమువలన గలిగిన ఫలము. ఈ లోకానంతరమందు పాపాత్ములు శాశ్వతసరకాగ్నిలోనికి త్రోయబడుట చెందవ మరణమై యున్నది. ఇది యట్లుండనిమ్ము.

పాపములకు మఱొక పేరు పాతకములు. పాతకములనగా పడద్రోయునవి. ఇవి యుత్తమస్థితియందున్నవానిని హీనస్థితియగు నరకమున బడద్రోయును. అట్లే భవిష్యత్తరపురాణము,

శ్లో॥ అథోధః పాతనాత్త్వంసాం పాతకం పరికిర్తితమ్।

సరకాగ్నిమ్ ఘోరేష్ఠ పాచనాత్పాపముచ్యతే॥

అని ప్రతిపాదించుచున్నది. మనుష్యులు క్రిందికి పడిపోవుట పాతకమని చెప్పబడినది; భయంకరమయిన సరకాగ్నిలయందు ఉడకబెట్టబడుట పాపమని చెప్పబడుచున్నది" అని దీని యర్థము. ఇందు కనుగొన్ముగా బైబిలువేదములో,—

“ శపింపబడినవారలారా! నన్ను విడిచి, నైతానుకును వానిదూతలకును సిద్ధపఱుపబడిన నిత్యాగ్నిలోనికి పొండి.” (మత్తయి 25: 41).

అని వాక్రవ్వబడి యున్నది. కాబట్టి ప్రియులగు సోదరులారా! మనుజులందఱును పాపాత్ములనుట నిర్వివాదాంశమే కదా. వారు నరకముపాలగుదురను సంశయింపక నాబాలగోపాల ప్రసిద్ధమే కదా.

2వ ప్రకరణము .

పాపికి భక్తపాపహరుడును, భక్తియు సవసరమనుటనుగుఱించి.

పాపమునుండియు పాపబలమునుండియు నరకమును పాపఫలమునుండియు సర్వ పాపులను రక్షింపగల భక్తపాపహరుడొకడు కావలయునని యనేమి లాఘవమునుట

నిశ్చయము. ఇది యెంతో ముఖ్యమయిన కార్యము. పాపి తగినపాపహరుని కను గొని యాతని పాదసేవజేసి పాపపరిహారమొందవలయును. అట్లుకానిచో పాపికి ప్రాప్తియగునది దురవస్థయే కదా. పాపికి పాపహరు డెంత యవసరమో యాతని యెడల భక్తియు నంతయవసరము. పాపికి భక్తియుండి పాపారణ్యదవానలుండ గు భక్తపాపహరుడు లేనియెడల ఆతని భక్తియంతయు వ్యర్థము. అట్టిభక్తపాప హరుని గలిగియుండియు తగిన భక్తి లేకపోయినట్లయిన సర్వమును నిరర్థకమే. లోకములో భక్తివంటి సాధనము మఱొకటి కానము. ఇందునకు బైబిలుప్ర మాణములు:—

“ శరీరసంబంధమైన సాము కొంతమట్టుకే ప్రయోజనముగను గాని దేవ భక్తికి, ఇప్పుటి జీవమునుగూర్చియు రాబోవు జీవమునుగూర్చియు వాస్తవ ము చేయబడినందున, అది అన్నిటికి ప్రయోజనమై యున్నది.”

(1తిమోతి. 4: 8.)

“ భక్తి హీనుని నిరీక్షణ నశించును” (యోబు 8: 13.)

“ దైవభక్తియొక్క మర్మము నిరాక్షేపణగా గొప్పదై యున్నది.”

(1తిమోతి. 3: 16.)

“ సంతుష్టి సహితమయిన దైవభక్తి బహు లాభవ్యాపారమై యున్న ది.” (1తిమోతి. 6: 6.)

భక్తి హిందూశాస్త్రములందును ఎంత చక్కగా వర్ణింపబడి యున్న దో వినుడి.

సామవేదములో:—

శ్రు॥ మోక్షకారణసామగ్ర్యాం భక్తిరేవగరీయసీ॥

“మోక్షమునకు సాధనమైన సామగ్రియందు భక్తియే శ్రేష్ఠమయినది అని యున్నది. మహా నారాయణోపనిషత్ — 8వ అధ్యాయమునందు,

శ్రు॥ సర్వేషామధికారిణామనధికారిణాంభక్తియోగవప్రశస్యతే॥ భక్తైరసాధ్యంనకించిదస్తి॥

“ అధికారులందఱకును అనధికారులకును భక్తియోగమే బాగుగా జెప్పబడి యున్నది. భక్తుల కసాధ్యమయినది కించుత్తయినను లేదు” అని వ్రాయబడి యున్నది.

స్కంధపురాణము, యజ్ఞవై భవఖండము, 26వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ భక్తిరేవ పరమార్థదాయినీ భక్తిరేవ భవరోగనాశినీ॥

భక్తిరేవ పరవేదనప్రదా భక్తిరేవ పరముక్తికారిణీ॥

“ భక్తియే ఉత్పన్నమయిన లాభము నిచ్చునది. భక్తియే పాపరోగము ను నాశముచేయునది. భక్తియే పరాత్పరని దెలియపఱచునట్టి జ్ఞానము నిచ్చునది. భక్తియే శ్రేష్ఠమయిన ముక్తిని గలుగజేయునది” అని చెప్పియున్నది. ప్రియమిత్రులారా! భక్తి మిగుల ముఖ్యమయినదనియు, భక్తిలేని పక్షమున మన మిహపరములను సాధింపలేమనియు సిద్ధాంతీకరింపబడినది.

నీతిమంతుడును విశ్వాసనీయుడునగు భక్తపాపహరుడైన ఇహపరసాధనమైన యిట్టిభక్తిని గనబఱచినట్లయిన మనమెంత ధన్యులమగుదుము!

తివ ప్రకరణము .

భక్తపాపహర శబ్దార్థమునుగుఱించి.

సోదరులారా! వెనుకటి ప్రకరణములో పాపికి భక్తపాపహరుడును, తద్భక్తియును గలిగియుండు నావశ్యకమునుగూర్చి మాట్లాడియుంటిమి. ఈ ప్రకరణములో భక్తి, భక్త, భక్తపాపహర అను పదముల యర్థవిచారణ జేయుదము.

భక్తియననేమియో మొదట జాగ్రత్తగా విచారితము. భక్తియను సంస్కృతశబ్దము భజ్ (పూజించు, సేవించు, ప్రేమించు) అను ధాతువునండి పుట్టుచున్నది.

భజ్ + తిః
= భగ్ + తిః
= భక్ + తిః
= భక్తిః.

“ పూజ్యయోఽనురాగవిద్యతేసోభక్తిః” (వృత్తికారః)

అర్థము: పూజ్య=పూజ్యానియందు, యఃఅనురాగః=ఏ యనురాగము, విద్యతే=కనపఱుపబడుచున్నదో, సఃఅనురాగః=ఆ యనురాగము భక్తిః=భక్తియని (వృత్తికారుని యభిప్రాయము.) పూజ్యానియందు ఏ యనురాగము (విశేష ప్రేమ) కనుపఱుపబడునో అది భక్తియని దాని భావము.

“పూజ్యస్వనురాగోభక్తిః” (బ్రాహ్మనిఘంటు).

పూజింపదగినవారలయందు ప్రేమకలిగియుండుట భక్తియనబడునని దాని తాత్పర్యము.

“నేవాభక్తిరుపాస్తిః” (వేద నిఘంటు.)

“భక్తిశబ్దశ్రీతివిశేషేవర్తతే (శ్రీతివిశేష) శబ్దేన, స్వామిని భృత్యస్యాను రాగోవివిక్షితః” (వేదార్థ సంగ్రహము. పుట 400).

“భక్తిశబ్దము వివిధ ప్రీతులయందు వర్తించుచున్నది. ప్రీతి యను విశేషశబ్దముచేత స్వామియందు భృత్యుని ప్రేమనుగుఱించి వివరముగా కనపఱుపబడినది.

“తస్యప్రియత్వంచ, ప్రియకార్యసాధనంచ, భక్తిరిత్యుచ్యతే॥ (బ్రహ్మసూత్రాంకరభాష్యము.) “అతనికి (దేవునికి) ప్రియముగానుండుటయు, అతనికి ప్రియముగానుండుపనులు చేయుటయు భక్తియనబడున” ని దాని తాత్పర్యము.

“తత్త్వరూపానుసంధానంభక్తిరిత్యపరేజగః” (పంచదశి.)

నిజమయిన తత్త్వమునందు మనసు నిలిపియుంచుట భక్తియని కొందఱనిరి. (విద్యారణ్యుల యభిప్రాయము.)

“మహనీయవిషయేప్రీతిర్భక్తిః” (శ్రీస్తోత్ర భాష్యము). మహనీయమగు భగవద్వస్తువిషయమయిన ప్రీతియే భక్తి యనబడును. (వేదాంతాచార్యుల యభిప్రాయము.)

శ్లో॥ స్నేహపూర్వమనుభూతసంభక్తిరిత్యభిధీయతే” (గీతారామానుజభాష్యము.)

స్నేహముతోగూడిన భూతము భక్తియని చెప్పబడును. బ్రహ్మసూత్ర మధ్యభాష్యము నందిట్లున్నది:—

శ్లో॥ స్నేహోనుబంధోయస్తస్మిన్సహమానపురస్సరః॥

భక్తిరిత్యుచ్యతేనైవకరణంపరమీశితః॥

“భగవంతునియందు మర్యాద పురస్కరమయిన స్నేహనుబంధమేదో యది భక్తియని పిలువబడుచున్నది. అదియే పరమేశ్వరుని కైంకర్య లాభముకొఱకు (దాసత్వముకొఱకు) సాధనము.

ఇక ఋషుల యభిప్రాయము వినుడు.

శ్లో॥ మహత్వబుద్ధిర్భక్తిస్తున్నేహపూర్వాభిధీయతే
తయైవవ్యజ్యతేనమ్యగ్నీనరూపంనుఖాదికమ్ ||
(పద్మ పురాణము).

“ దేవునిగుఱించి న్నేహ పురస్కరమైన గొప్పవాడని పలికడుబుద్ధి భక్తి యని చెప్పబడుచున్నది; దానిచేతనే సుఖము మొదలుగాగల జీవుని స్వరూపము బాగుగా తోచుచున్నది.”

శ్లో॥ భజతి త్యేషధాతుర్వైసేవాయాంపరికీర్తితః |
తస్మాత్సేవాబుధైఃప్రీతాభక్తిశబ్దేనభూయసీ ||
(బోధాయన స్మృతి).

“ భజతను ఈక్రియయే సేవించుటయందు జెప్పబడినది. ఆ కారణముచే తనే భక్తిశబ్దమునకు సేవయే యని పెద్దలగ్రహము చెప్పిరి.

పయినున్న ప్రమాణవాక్యములను పర్యాయచరణిని యోజింపగా, భక్తిశబ్దమునకు దేవునియందలి గొప్పప్రేమ ప్రీతిసేవనము అనియే స్పష్టమయిన యర్థమని తేలుచున్నది. అది యట్లుండనిండు.

భక్తిశబ్దమునకు క్రైస్తవుల యభిప్రాయ మేమి? ఈ ప్రశ్నకు ప్రత్యుత్తరమిది:—“ దేవునియెడల విశ్వాసమును, భయమును, ప్రేమను గలిగియుండుట నిజమైన భక్తి (పురాతన మార్గమును గ్రంథము).

“మనము సమస్తమైనవానికన్న దేవునికి భయపడి, ఆయనను ప్రేమించి, నమ్మియుండుట నిజమైన భక్తి” యని మహావిద్వాంసుడైన మార్టిన్ లూథరు యొక్క యభిప్రాయము (లూథరు చిన్నప్రశ్నోత్తరి).

భక్తులెవరు? “భక్తిః యస్మాత్ప్రీతిభక్తః” భక్తి ఎవనికి గలదో అతడే భక్తుడు.

సాపహరుడన నేమి? “పాపానిహరతీతిపాపహరః” పాపములను హరించువాడు పాపహరుడు.

భక్తపాపహరుడన నేమి? భక్తానాంపాపాని హరతీతి భక్తపాపహరః” భక్తుల పాపములను హరించువాడు భక్తపాపహరుడు.

4వ ప్రకరణము.

నిజమయిన భక్త పాపహరుని గుఱించి.

మనదేశస్థులలో విష్ణుభక్తులు ఆ భక్తపాపహరుడు శ్రీహరి యందురు. ఈ హరిశబ్దము హృత్ హరణే అను ధాతువునుండి పుట్టినది. “పాపానిహరతీతి హరిః” “ఆశ్రీతుల పాపములను హరించువాడని” దీని యర్థము. వారు ఈ ధాత్వర్థమును జూపుదురు. “ఆశ్రితదోషహరిణఃహరిః” (శ్రీచతుర్లోకభాష్యము) భక్తుల పాపములను హరించువాడని దీని భావము. అగ్ని పురాణము; 174వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ కృతేపాపేనుతాపోవైయస్యపుంసఃప్రజాయతే

ప్రాయశ్చిత్తంతు తస్యైకంహరింసంస్మరణంపరమ్

“పాపము చేసినవాడగుచుండగ ఎవనికి పాపసంబంధమైన పరితాపము పుట్టుచున్నదో వానికి హరి స్మరణయే శ్రేష్ఠమైన ప్రాయశ్చిత్తము”ని వ్రాసి యున్నది.

శ్లో॥ హరణాదేవదుఃఖానాంహరితిత్యభిధీయత॥ (శ్రీస్తోత్ర భాష్యం పుట, 106).

“దేవతల దుఃఖములను బోగొట్టువాడు గాన హరి యనబడున” ని యర్థము.

ఇది యిట్లుండగ, శివభక్తులు హరుడే (శివుడు) యా భక్తపాపహరుడందురు. ఇందునకు వీరు చూపు ప్రమాణములు: హర శబ్దముగూడ హృత్ హరణే అను ధాతువునుండి కలిగినది. “పాపానిహరతీతిహరః” అనగా, “ఆశ్రీతుల పాపములను హరించువాడు గాన హరుడు.” భక్తానామార్తిహరతీతిహరః” (లింగా భట్టీయము.) భక్తుల పీడను హరించువాడని భావము. ఆదిత్య పురాణము. ఏక పంచాశద ధ్యాయములో,—

శ్లో॥ సమాహితోజలేమగ్నఃశివంధ్యాయన్ ప్రసన్నధీః

అప్తకృత్వోహరణిజప్తాపాపైఃప్రముచ్యతే॥

“నిర్మలచిత్తుడై శివుని ధ్యానించుచు జలమందు స్నానముచేసి యెనిమిది పర్యాయములు “హర” యని జపించినట్లయిన పాపములనుండి విమోచింపబడున” అని చెప్పియున్నది. ఇదిగాక, శివునకు రుద్రశబ్ద మొకటి కలదు. భక్తులదుః

ఖమును ద్రవింపఁజేయువాడని దానికర్థము జెప్పదురు. బ్రహ్మనారాయణాది దేశతల కష్టములను బోగొట్టువాడని కూడ చెప్పదురు. “బ్రహ్మనారాయణాది జనన మర జాధివ్యాధి రూపా దుఃఖ్యం ద్రావయతి నాశయతి తిరుద్రః” (బ్రహ్మనూత్ర శ్రీకరభాష్యము). దీనికర్థము: “బ్రహ్మ, విష్ణువు మొదలగువారి పుట్టుక, చావు, మనోదుఃఖము, శరీర జ్వరాది రోగము నశింపజేయును గాన రు ద్రుడు.” ఇత్యాది ప్రమాణములచేత హనుడే యా భక్తపాపహరుడుగాని యితరులు కానేర రని బైవులు వాక్రువ్వచున్నారు. ఇది యట్లుండనిమ్ము.

పయిసిద్ధాంతములకు విరోధముగా క్రీస్తు భక్తులు “యేసుక్రీస్తు” ఒక్కడు మాత్రమే “భక్తపాపహరు” డను బిరుదునకు దగినవాడని సాధింపుచున్నారు. యేసు — ఇది హిబ్రూభాషా పదము. ఈ శబ్దము “యాసా” (రక్షించు) అను ధాతువునుండి పుట్టియున్నది. యేసు అను శబ్దమునకు ధాత్వస్థములు—సహాయము, రక్షణ, విమోచనము, ముక్తి. బైబిలులో దేవదూత యోసేపుతో జెప్పినది వినుడి.— “ఆమె కుమారుని కనును; ఆయనకు యేసు అను పేరు పెట్టుదువు; ఎందుకనిన, ఆయనే తనప్రజలను వారిపాపములనుండి రక్షించును.” (మత్తయి 5: 21).

క్రీస్తు అనుపదము “క్రిస్టాస్, క్రియో, క్రిసో” (అభిషేకించుట) అను ధాతువులనుండి కలుగుచున్నది. ఇది గ్రేకుభాషా పదము. హిబ్రూభాషలో దీనికి “మెస్సీయా” అను పర్యాయపదము గలదు. ఈ శబ్దము “మాషియాక్, మాషాక్” (అభిషేకించుట) అను ధాతువులనుండి పుట్టుచున్నది. “మెస్సీయా” “క్రీస్తు” అను పదములకు “అభిషిక్తుడు” అని యర్థము. మనుష్యుల రక్షణ విషయమై తండ్రియైన దేవునివలన యేసు క్రీస్తు అభిషిక్తు డాయెను. ప్రజలను పరిపాలించు. నుద్యోగమునకు చక్రవర్తికి పట్టాభిషేక మగునట్లుగానే సర్వలోక పాపులను రక్షించు నుద్యోగమునకుగాను యేసున కభిషేక మాయెను గావున ఆయనకు క్రీస్తు ను నామము వాక్రువ్వబడెను.

బైబిలు వాక్యములు:—“అందుచేతను ఆకాశమందున్న వే కాని, భూమి యందున్న వే కాని వాటియొక్క ప్రతిమోకాలును యేసునామమున వంగే నిమిత్తము, ప్రాతినాలుకయును, తండ్రియైన దేవుని మహిమనిమిత్తము యేసుక్రీస్తు ప్రభువని యొప్పుకొనేనిమిత్తము దేవుడు ఆయనను మిక్కిలి హెచ్చించి ప్రతినామమునకు పయినున్న నామము ఆయనకు అనుగ్రహించెను.” (ఫిలిప్పీ 2: 9-11)
“ఈయన (దేవుని) మహిమయొక్క ప్రకాశమును ఆయన స్వభావముయొక్క

ప్రతిమయునైయుండి, తనశక్తిగల వాక్యమువల్ల సమస్తమును వహించుచు, తన వల్ల మనపాపములను శుద్ధిచేసి, ఉన్నతలోకములో మాహాత్మ్యముయొక్క కుడి చేతివైపున కూర్చుండెను. ఆయన (దేవ) దూతలకన్న ఎంతశ్రేష్ఠమయిన నామ ముపొందెనో, వారికన్న అంతఅధికుడై యున్నాడు.” వాల్మీ 1: 8-4.

“వేటొకనిచేత ఏమాత్రమయినను రక్షణ లేదు; ఈ నామమువల్ల మనము రక్షింపబడవలెనుగాని ఆకాశముక్రింద, మనుష్యులలో నియ్యబడిన వేటొకటి యేదియు లేదని వారితో పలికెను.” (అపొ. కా. 4: 12).

“కాబట్టి సహోదరులారా! మీ కీయన ద్వారముననే పాపపరిహారము ప్రచుర మగుచున్నది.” (అపొ. కా. 13: 38; 10: 48).

కావున, యేసు క్రీస్తు అను నామద్వయమునకు “అభిషిక్తుడయిన లోకరక్షకుడు” అని భావము. అందుచేతనే, ఈయన ఏకో ౭ ద్వితీయ భక్తపాపహరు డనంబు డును. ఇది క్రీస్తుమత సాంప్రదాయము.

సోదరులారా! పయిసంగతులనుబట్టి యోచింపగా, “సందేహవాక్యశేషాత్” అను న్యాయప్రకారము, ఆభక్తపాపహరుడు విష్ణుడా, శివుడా, యేసు క్రీస్తా అని సందేహము వచ్చెను. ఎందుకనిన, వీరుముగ్గురును భక్తపాపహరులై యుండరు. అట్లుండుట బాత్తుగ నసంభవము. ఏలయనిన, అట్లుండుట సమస్త సృష్టిక్రమమునకు విరుద్ధము. కావున, వీరిలో నొకడు మాత్రమే నిజమైన పాప హరుకుగా నుండునుగాని మువ్వరును నుండజాలరు. వీరిలో నెవరు నిజముగా భక్తపాపహరుడై యుండును? మనదేశీయు లనుకొనినట్లు హరిహరు లంతగొప్పపని కెంత మాత్రమును దగినవారుకారు. ఎట్లనిన, హరిహరులు నిత్యులుకారు. అట్లు కానిచో వారు భక్తలపాపములను హరియించి వారికి నిత్యపదవి యెట్లొసంగ గలరు? ఇది అసాధ్యము. హరి నిత్యుడు కాడనటకు ఋజువులు:

శివుడు ప్రళయకాలమందు హరి మొదలగు దేవతలను హరించునుగాన హరు డనిపిచుకొనునని పురాణప్రసిద్ధము. ఇందుకు ఋజువుగా, పరాశరపురాణము, 68: ౨ధ్యాయమునందు,

శ్లో॥ విష్ణుంబ్రహ్మణమింద్రంచయమమన్యాన్పురానపి

యత్రోనిగ్రహ్యహర తేహరత్మ్యచ్యతేబుధై॥

(శివుడు) “హరిని, బ్రహ్మను, ఇంద్రుని దేవతలను నిగ్రహించి హరియించు వాడుగాన బుధులచే హరు డనంబడు” నని చెప్పబడియున్నది. “రోదయతిసర్వ

మస్తకాలే ఇతిరుద్రః॥ ప్రళయకాలమునందు సమస్తమును ఏడ్పించువాడు, (సర్వమును నశింపజేయువాడనుట) అను వ్యుత్పత్తిచే రుద్ర శబ్దము జగత్సంహారకారకునియందు వర్తించుచున్నది. (రుద్రభాష్యము, పుట 2).

“మహాప్రళయే బ్రహ్మ విష్ణుదీన్ రోదయతి ద్రావయతీతిరుద్రః॥” (నారాయణోపనిషత్సైవ భాష్యము, పుట 61).

మహాప్రళయమున బ్రహ్మ, విష్ణువు మొదలగువారిని నశింపజేయును గాన రుద్రుడని దాని తాత్పర్యము.

కూర్మపురాణము, ఉత్తర భాగము, 46వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ దగ్ధవ్యశేషదేహేషుదేవేషుదేవతాత్మజః
ఏకసాక్షీతిసాశంభోస్త్రిష్ఠతేవైదికీశుతిః
శిరఃకపాలైదేవానాంకృతసగ్వరభూషణః
కరోతితాండవందేవీమూలోక్యపరమేశ్వరః
సంస్థితేష్వధదేవేషుబ్రహ్మవిష్ణుపినాకిషు
సంస్థితేషువిలేనేషుశిష్యత్యేకఃశివఃపరః
యాతిస్వభావంభగవాన్ స్వేచ్ఛయైవసినాకధృత్॥

“దేవకుమారా! అన్ని దేవతాశరీరములు భస్మమయిన తరువాత శివునకు ఆ శక్తి యొక్కటి సాక్షిగా నుండునని వేదప్రమాణము. దేవతల పుష్టైలచే చేయబడిన మంచిపూలందల శోభగలవాడై పరమేశివుడు దేవని జూచి గొప్ప నాట్యము జేయును. బ్రహ్మ, విష్ణువు, కార్యశివుడు నశించినతరువాత పరమేశివుడు మిగులును. పరమేశివుడు తన యిచ్ఛచేతనే ప్రకృతిని పొందెను” అని యున్నది.

ఈ పురాణములో నే యీ యధ్యాయమునందే,—

శ్లో॥ ప్రధానపునసోరజయోరేషసంహారఃకరితః
మహేశ్వరేచ్ఛాజనితోనస్వయంవిద్యతేచయః
గుణసామ్యంతదవ్యక్తంప్రకృతిఃపరిగీయతే
ప్రధానంజగతోయోనిర్మాయాతత్త్వమచేతనమ్॥

కూటస్థస్థస్థయోహ్యత్కాకేనలఃపంచవింశకః।
 గీయతేమునిభిస్సోపిమహానేకఃపితామహః।
 ఏవంసంహారకరిణీశ క్షిర్వాపేశ్వరీధ్రువా।
 ప్రథానాద్యంవిశేషాంతందహేద్రుద్రఇతిశ్రుతిః॥

“అదిలేని ప్రకృతికిని జీవునకును (ఈసంహారము) తనలోఁ జేర్చుకొనట చెప్పబడినది. పరమాత్మతలంపుచే పుట్టింపబడినది. తనంతట లేదు. సత్త్వము, రజస్సు, తమస్సు అను మూడు గుణములకు హెచ్చుతగ్గులు లేని యవస్థ ప్రకృతి యనబడును. ఇది లోకమునకు గాఢము. మాయ, జడవస్తువు. అవికారి, బ్రహ్మాదులకును ఒకటే, ఇరువది యైదవవాడు, పూర్ణుడు, ఒక్కడునైనాత్రైత్య అసంగుడైన మాయా ప్రతిబింబుడని మునులచే జెప్పబడును. ఇట్లు నిత్యమైన ఈ శ్వరశక్తి సంహారము జేయును. ప్రకృతిమొదలు దృశ్యమునంతను ఈశక్తిచే భిన్నముజేయును గానరుద్ర అనబడును అని వేదము చెప్పెను” అని వ్రాసియున్నది.

చివరగా, స్కందపురాణము, 3వ మాహాత్మ్య ఖండము, 8వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ అస్మిన్నప్తమిదంసర్వంజగన్మాయామయంబుధాః।
 ప్రతికల్పంమునిశ్రేష్ఠాబ్రహ్మనారాయణాదయః।
 అస్మాదేవవిజాయంతేలీయంతేచయథాపురా।
 అయమేకోమహాదేవస్సాక్షీసర్వాంతరోహరః।
 అంబికాసహితోనిత్యంనీలకంఠంస్త్రిలోచనః॥

“ఓ మునీంద్రులారా! ప్రతి కల్పమునందును బ్రహ్మ విష్ణుదు లీ మహాదేవునివలన జనింతురు నశింతురు. ఈ శివుడొక్కడే సర్వసాక్షియు సర్వాంతర్యామియు నయియుండును. పార్వతీసహితుండును నీలకంఠుండును, త్రిలోచనుండును నయియుండును” అని చెప్పియున్నది. స్కందపురాణము, కాళికా ఖండము, కాంచిక్షేత్ర మాహాత్మ్యము, 14వ అధ్యాయములో:—

శ్లో॥ పురాకిలపురారాతిశ్చరాచరమిదంజగత్।
 సంహృత్యసర్వభూతానిబ్రహ్మణావిష్ణునాసహ॥

“ పూర్వకాలమందు శివుడు చరాచరరూపమయిన యీ ప్రపంచమును విష్ణు బ్రహ్మలతో పైతము సమస్తభూతములను సంహరించెను గదా” అని చెప్పబడినది.

పయి శ్లోకములలో ప్రయోగింపబడిన హరి, విష్ణు, నారాయణ మొదలగు శబ్దములు మహావిష్ణు పరమేయయి యున్నవి. హరి నిత్యుడుకాదు గనుక అతడు భక్తులకు నిత్యపదవి యెట్లు ప్రసాదింపగలడు? అది యట్లుండ నిండు. హరుడును నిత్యుడుగాడని ఋషుల యభిప్రాయమే. విష్ణువు శివుని హరించువాడు గాన హరి యనబడుననియు ప్రమాణములు గలవు. మత్స్య పురాణము, 246అ:—

శ్లో॥ బ్రహ్మణ మింద్రం రుద్రంచయమం వరుణ మేవచ |

నిగ్రహ్యాహర సేయస్మాత్త స్మాద్ధరి రిహోచ్యతే॥

“ప్రళయకాలమందు బ్రహ్మ, ఇంద్రుడు, రుద్రుడు, యముడు, వరుణుడు, మొదలగు దేవులను నిగ్రహించి హరించుటవలన హరి యనబడును” అని చెప్పబడుచున్నది.

పద్మపురాణము, ఉత్తరఖండము, 32వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ నాభేర్విడించి ర్గగనం జగత్సర్వం చరాచరం |

యస్మాత్సర్వం సముద్భూతం జగద్విష్ణో స్సనాతనమ్ ॥

తస్మాత్సర్వ మయో విష్ణుర్నారాయణ ఇతీరితః |

ఏవం సృష్ట్యజగత్సర్వం పునస్సంగ్రసతేహరిః॥

నిజలీలాసముద్భూతం తాంతవంసోర్ణ నాభితత్ |

బ్రహ్మణ మింద్రం రుద్రం చయమం వరుణమేవచ |

నిగ్రహ్యాహరతే యస్మాత్తస్మాద్ధరి రిహోచ్యతే॥

(విష్ణుని) “ నాభివలన చతుర్ముఖ బ్రహ్మయను ఆకాశమును చరాచరస్వ రూపముగ జగత్తును నుద్భవించెను. ఎందువలన సర్వజగత్తు దృష్టింపబడెనో అందువలన సర్వమయుడగువిష్ణువు నారాయణుడనబడెను. ఇతైఽంగున సర్వలోకములను సృజించి, సారైపురుగు, తనచేనిర్మింపబడిన తంతువును తిరుగా మ్రింగునట్లు విలాసముచే ఆయన మరల హరించుచున్నాడు. బ్రహ్మాండ రుద్ర యమ వరుణులను నిగ్రహించి హరించుటవలన హరి యని చెప్పబడును” అని కనబడుచున్నది. విష్ణువు రుద్రుని తనచెమటబిందువువలన పుట్టించి, యాతనిని సంహార

దోగమునకు నియమించెనని యున్నది. పద్మపురాణము, ఉత్తర ఖండము, 35వ అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ అథ నారాయణః కామమన్యం ధ్యాయతిచేత సా|
 ధ్యానాస్తేతస్యపాలాచ్చస్వేదబిద్ధురజాయత|
 సస్వేదోబుద్బుదాకారఃపృథివ్యామపతత్తుణాత్|
 తస్మాద్బుద్బుదాతోసహముత్పన్నోస్త్రివరాననే||
 త్ర్యక్షశ్చశూలహస్తోహంజటామకుటమ్జితః||
 కింకరోస్తీతిదేవేశమహోచంవినయాన్వితః|
 తతోనారాయణోదేవోమామిత్యాహముదాన్వితః|
 కురుష్వజగతాంరుద్రసంహరంభీమదర్శన||
 సాక్షాత్సంకర్షణాంశేనసంహారార్థంవరాననే|
 తస్మాన్నారాయణాద్దేవాదుత్పన్నోస్త్రిభయంకరః|
 నియోజ్యమాంతుసంహారేపునరేవజనార్దనః||

“తదనంతరము నారాయణుడు మగల ధ్యానింప నతనిఘోలంబునుండి చెమట బిందువుకటి జాతి నీటిబుగ్గము భూమిమీద పడగా ఆబిందువువలన నేను మూడు నేత్రములు గలవాడనై హస్తమున శూలమును ధరించి జటామకుటములచే భూపితుండనై జనించి నే నేమి చేయుదును నా కేమియాజ్ఞ యని దేవేశుండగు నారాయణు నడిగితిని. అప్పుడు భగవంతుడు ఓరుద్రా! భయంకరస్వరూపుడవై జగం త్సంహారమునుచేయుమని నా కాజ్ఞాపించెను గావున నారాయణునివలన భయంకరుడనై సంకర్షణాంశచే జగత్సంహారముకొఱవ బుట్టితిని. ఇట్లు నన్ను సంహారకార్యమునందు నియమించెను” అని రుద్రుడు రుద్రాణితో బలి కెను.

విష్ణుభక్తిస్తోత్రము, సుపల్లవైశంక సంవాచమునందు,—

శ్లో॥ బ్రహ్మేశంభుస్తతైవాకశ్చంద్రమాశ్చశతత్రతః|
 ఏతదాద్యాస్తతైవాన్యాయుక్తావైష్ణవతేజసా|
 జగత్కార్యావసానేషువియుజ్యంతేజతేజసా|
 వితేజనశ్చతేనర్వేపంచత్వముపయాంతిచ||

“బ్రహ్మయును శివుడును సూర్యుడును, చంద్రుడును, ఇంద్రుడును, తక్కిన దేవత లందఱును విష్ణు లేజస్సుతో కూడికొనియుండురు. మహాప్రళయకాలముల యందు విష్ణు లేజస్సు పోగొట్టబడినవారై నశించుచున్నారు” అని వ్రాయబడియున్నది. బ్రహ్మపురాణము, హస్తీగిరి మాహాత్మ్యము, రీవ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ సర్వేషామపిభూతానామీశ్వరః కారణంహరిః।

తేనసృష్టంజగత్సర్వమిదంస్థావరజంగమం।

తేనసంవర్థతేనిత్యంతస్మిన్నేవప్రతిస్థితం।

తస్మిన్నేవలయంయూతిసపవనకలంజగత్।

లీలేవతస్యజగతాంసర్గస్థిలయక్రియాః।

నతస్యకారణంకార్యంవిద్యతేహ్యవ్యయాత్మనః।

యథాతరంగ ఫేనాద్యాజాయంతేమహతోంబుధేః।

తథ్లేవవిష్ణోజ్జాయంతేప్రధానపురుషాదయః।

ఊర్ణానాభిర్యథాసృష్ట్యాస్వయంతద్భూత్యా తేపునః।

తథాసృష్ట్యైతదఖిలంస్వయంసగ్రసతేహరిః॥

“హరి సమస్తభూతములకు నీశ్వరుడును కారణమునై యుండెను. ఆయనచే నీ సర్వప్రపంచమును సృష్టింపబడినది. ఆయనవలననే యెల్లప్పుడును పెరుగుచున్నది. ఆయనవలననే లయమగుచున్నది. సర్వప్రపంచమును ఆయనయేమై యున్నాడు. జగత్తుయొక్క సృష్టిస్థితిలయములు ఆయన కొకయాటవలె నున్నవి. గొప్పదగు సముద్రమునుండి తరంగములు, మరుగు, బుగ్గులు మొదలగునవి యేలాగు పుట్టుచున్నవో అలాగున విష్ణువునుండి ప్రధాన పురుషులు మొదలగువారు పుట్టుచున్నారు. సారథిపురుగు తానేసృష్టించి తిరుగు ఏలాగు లాగుకొనునో యలాగున నే యావత్ప్రపంచమును సృష్టించి, అవిష్ణువు తిరుగు మ్రింగివేయుచున్నాడు” అని అగపడుచున్నది. మత్స్యపురాణము, 288వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ బ్రహ్మసంవత్సరశతాదేకాహంతైవముచ్యతే।

శివవర్షశతాదేకంనిమేషంవైష్ణవంవిదుః।

యదాసవిష్ణుర్జాగ్రత్తడిదంచేప్త తేజగత్ !

యదాస్వపితీశాంతాత్మతదాసర్వంప్రలీయతే॥

“ బ్రహ్మవత్సరములు నూరు అయ్యేనేని శివుని కొక దిన మగును. ఇట్టి దినములుగల శివవర్షములు నూరు అయ్యేనేని విష్ణువు కొక నిమిషమగును. అతడు జాగ్రదవస్థయందుండునపుడు ఈ జగత్తు చేష్టలు గలిగియుండును. విష్ణువు శాంతిజేంది నిద్రావస్థయందుండునపుడు నీ జగత్తు నిశ్చేష్టితమై యుండును అనగా నాశనమవును” అని వ్రాయబడియుండెను.

ఈ ప్రమాణవాక్యములలో వాడబడిన హర, రుద్ర, శంఖు మొదలగు శబ్దములు మహారుద్రపరమేయని వైష్ణవుల స్థిరాభిప్రాయమైయున్నది. పయిప్రమాణములనుబట్టి యాలోచింపఁగా, హరుడుతూడ నిత్యుడుకాడని తెల్లమైయున్నది.

మిత్రులారా! ఇక త్రిమూర్తుల లయమన్న సూరెక్కమించియున్నది. ఇందుకు దృష్టాంతముగా, మహాశివమై, శివ అధ్యాయము,—

శ్రు॥ బ్రహ్మవిష్ణుశ్చరుద్రశ్చసర్వావాభూతజాతయః॥

నాశ మేవానుధావంతిసలిలాసీవబాడబమ్॥

అర్థము॥ “ ఉదకములు ఒడబాగ్నియందు నాశము సెందునట్లు, బ్రహ్మయును, విష్ణువును, రుద్రుడును, భూతములవలన బుట్టిన యావత్ప్రపంచమును నాశమునకే పరుగెత్తుచున్నవి.” స్కాంద పురాణము, శివమాహాత్మ్యఖండము, శివ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ బ్రహ్మణోం తేమునిశ్రేష్ఠామాయాయాంలీయతేజగత్ ।

తథావిష్ణుశ్చరుద్రశ్చప్రకృతౌవిలయంగతౌ॥

బ్రహ్మణశ్చతథావిష్ణోస్తథారుద్రస్యనువ్రతాః॥

మూలకయోవివిధాస్వేషుకారణేషులయంయయుః॥

అసంఖ్యావిలయంయూతాబ్రహ్మణఃపండితోత్తమాః॥

అసంఖ్యావిష్ణవోరుద్రాలసంఖ్యావాసవాదయః॥

అర్థము॥ బ్రహ్మ అంతమయినప్పడు జగత్తు మాయయందు లయమగుచున్నది. అవిధముగానే విష్ణువును, రుద్రుడును మాయయందు లయమగుచున్నారు.

బహు విష్ణువు శివుడు వీరి సువ్రతములైన శరీరము లనేకములు వారివారికారణముల
యందు లయముపొందును. లెక్క-కెక్కవైన బ్రహ్మలు, విష్ణువులు, రుద్రులు
ఇంద్రులు నశించిరి.”

ఒకప్పుడు మృతుడగు శుక్రనింజూని వానితండ్రియైన భృగుముని కోప
ముజేరినవాడై, లయకాలమును శపించుట కుద్యమించెను. అంతట కాలపురు
షుడు భృగుమునిండునియెడటికివచ్చి నిలిచి ప్రళయకల్లోలసాగరంబువలె గంభీరం
డైన క్రుద్ధుండైన మునీంద్రుని నిట్లు సమాధానపఱచెను.

శ్లో॥ సంసారావిలయగ్రస్తావిశ్వేర్థార్థుద్రకోటయః।

శక్తానివిష్ణుబృందానికేనశక్తావయంమునే।

భోక్తారోహిణయంబ్రహ్మన్ భోజనంయుష్మదాదయః।

స్వయంనియతి రేషాహినావయో రేతదీక్షితం।

కురుర్భంకుస్య సేబ్రహ్మన్ సర్వేకాలివశంగతాః॥

అగ్రము: “ఈసంసారములు ప్రళయబలచే నాక్రమింపబడినవి. కోట్లకొ
ది రుద్రులును విష్ణుసమూహములును బ్రహ్మలును ఎన్నియో ధ్వంసము చేయబడి
నవి. నే నెవనికి చిక్కితిని? మే మనుభవించువారలము. మీవంటివారలంద
ఱును మాకు భోజనంబై యుందురు. ఇది గాదా? మనయురువుమను స్వభావ
సిద్ధముగా నేర్పడియుండు నియతి. ఇది తెలియబడినది” అని వాసిష్ఠ రామా
యాణము నందలిశుక్రోపాఖ్యానము, భృగకాలపురుష సంవాదమునందు జెప్పబడి
యున్నది.

ఈ విధముగా త్రివింగుల లయము బహుళముగా జెప్పబడియున్నది.
గ్రంథవాహుళ్యమగు విధముచే సంక్షేపించియున్నాము.

ప్రాజ్ఞాలారా! హరి ఉత్కర్షణ చెప్పవలసివచ్చినపుడు హరియండిహరా
దులు లయమైపోవుచున్నారనియు, హరుని ఉత్కర్షణ చెప్పవలసియుండినపుడు,
హరుడుండి హరి మొనలగుదేవులు లయమగుచున్నారనియు ఋష్యాదులు పురా
ణాది గ్రంథములందు వ్రాసివెట్టిరి. వారే మఱికొన్ని స్థలములందు హరి హర
బ్రహ్మలు ముగ్గురు లయమైపోవుచున్నారనియును వ్రాసివెట్టిరి. కావున,
“మహర్షీ నాంమయశ్చభిన్నాః” అను ప్రమాణముచొప్పున ఏదిసత్యమో, ఏది

యసత్యమో, ఎవరికి తెలియును? హరి హరులలో ఎవడు నిత్యుడో ఎవ డని త్యుడో ఎవరికి తెలియును? కాబట్టి హరి హరులలో మొకడును భక్తపాపహరు డుగ నుండవగడుగదా?

ఈ భేదములు, కల్పభేదములవలన సంభవించుచున్నవి, గాని ఋషులు తెలివితక్కువవ్రాతలు వ్రాయలేదని మామిత్రులలో కొండఱు వాదించురు. ఇది యుక్తియుక్తముగాలేదు. ఏలయనిన, దేవుడు నిత్యము దేవుడుగా నుండును గాని ఒక కల్పమందు స్వామిగాను మఱొక కల్పమందు భృత్యుడుగాను నుండ లేడు. దేవుడు ఈకానకల్పమందు నిత్యుడుగాను, పన్నెకల్పమందు అనిత్యుడు గాను నుండడు. ప్రతికల్పమందును దేవుడు దేవుడేయై యుండవలెను. దేవుడు మార్పలేనివాడు. ఆయన, “నిర్వికల్పడు, నిర్వికారుడు, నిదానుడు, నిశ్చలుడు” అను బిరుదావళులు గలవాడే.

అదియు గాక, హరిహరులకు భేదములేదనియు, ఇద్దఱొకటే యని కొం దఱుందురు. ఇదియు సరికాదు. ఇట్లు చెప్పట హరిహరమతస్థు లెంతమాత్రము సమ్యక్తింపరు. అట్లాప్పకొనినచో వారిమతగ్రంథములు, తద్భాష్యములు, సి ధాంతములు, ఆచారాదులు వ్యక్తమైపోవును. ఋషుల యభిప్రాయమును అది కాదు.

అదియు గాక, “ఒక్కొక్కసమయమున నొక్కొక్క దేవతకు ప్రాశ స్త్యము ఘటించినది. అన్నిటికి మూలము బ్రహ్మ మొక్కటియే” అని అదౌర్వేతు లు చెప్పుదురు.

ఆ మూలబ్రహ్మము, మహారుద్రుడేగాని మఱియొకడు గాడని శైవులు వ కాక్కాణించురు. ఆలాగుననే శ్రీకర నీలకంఠాది భాష్యములయందు వ్రాయబడి యున్నది. ఆ మూలబ్రహ్మము మహావిష్ణువేయని శ్రీభాష్యాదలందు వాక్రవ్వ బడియున్నది. కావున ఆ మూలబ్రహ్మము హరియో? హరుడా?

ఇంతవఱకు వ్రాసిన దానివలన హరిహరులు యామే ఒకరినొకరు కల్పాంత ములయందు హరియించుకొనుటవలన అనిత్యులని విస్పష్టమగుచున్నది గదా! కావు న వారు భక్తపాపహరులుగా నుండవగురు. అవి యట్లుండనీయుడి.

సోదరులారా! యేసు క్రీస్తు, హరిహరులవలె గాక సదా నిత్యుడని ధైరీలు నేర్పించుచున్నది.

యేసు అద్యంతరహితుడనియు, (యోహాను 1: 1-8) దేవుడనియు, దేవుని తో నున్నవాడనియు, ప్రపంచ సృష్టికర్త యనియు వర్ణింపబడుచున్నాడు. నిత్యుడు (యోహాను 1: 1; 8: 5; హెబ్రీ 13: 8; 1యోహాను 5: 20.)

“నిత్యముగనున్న తండ్రి” లేక “నిత్యకాలముయొక్క తండ్రి” అను దేవుని పేరు యేసు క్రీస్తునకును వాడబడియున్నది. (యెషయ 9: 6.) నిత్యముగనున్న తండ్రి యనగా, “ఉండినటువంటియు, ఉన్నటువంటియు, ఉండబోవునటువంటియునైన దేవుడై యుండి యావత్తుకు మూలమై యున్నాడు.”

“అల్ఫాయు ఓమెగయు నేనే. వర్తమాన భూత భవిష్యత్కాలములలో నుండు వాడను నేనే అని స్వాధికారియగు ప్రభువు నెలవిచ్చుచున్నాడు.” (ప్రకటన 1: 8.) యేసు అల్ఫా ఓమెగ అనగా, సమస్తమునకు ఆది, అంతము అని పిలువబడుచున్నాడు.

“యేసు క్రీస్తు నిన్ను, నేడు, ఒక్కరీతిగా నున్నాడు; అవును యుగయుగములకు నెక్కరీతిగా నుండును.” (హెబ్రీ 13: 8.)

యేసు క్రీస్తు త్రిత్వములో రెండవమూర్తి. త్రిత్వమనగా, తండ్రి కుమారు పరిశుద్ధాత్మ యనెడి త్రియేక సత్యదైవతత్వము. త్రిత్వము త్రిమూర్తుల వంటిదికాదు. త్రిమూర్తులవలె గాక ఈ త్రిత్వము నిత్యమైన త్రిత్వము.

మనము మూర్తులను కలుపక, తత్వమును భేదింపక, ఏకదేవుని త్రిత్వముగాను, త్రిత్వమును ఏకత్వముగాను ఆరాధించుటయే క్రైస్తవ విశ్వాసము. ఎట్లనగా, తండ్రి అను ఆయన యొకడు. కుమారుడను ఆయన యొకడు. పరిశుద్ధాత్మయను ఆయన యొకడు. అయినను తండ్రియొక్కయు, కుమారునియొక్కయు, పరిశుద్ధాత్మయొక్కయు దేవత్వము ఒకటే. మహిమ సమానము. ప్రభావము సహ నిత్యము.

తండ్రి నిత్యుడు. కుమారుడును నిత్యుడు. పరిశుద్ధాత్మయు నిత్యుడు. అయినను ముగ్గురు నిత్యులు లేరు. నిత్యు డొకడే.” (అధనానియు విశ్వాస సూత్రము.)

“ఈ త్రిత్వములో ముందువెనుకలు లేవు. హెచ్చుతగ్గులు లేవు. ముగ్గురును సహనిత్యులును, సరిసమానులునై యున్నారు.” (అధనానియు విశ్వాస సూత్రము.)

త్రిత్వములోని రెండవమూర్తి భూలోకమునందు పాపులనిమిత్త మొకపర్యాయమే మృతిబొందెను; కాని మరణమును జయించి మృత్యుంజయుడాయెను.

“భయపడకుము; నేను మొదటివాడను కడపటివాడను జీవించువాడను; మృతుడ నైతిని”గాని నేను యుగయుగములు సజీవుడనై యున్నాను. మఱియు మరణముయొక్కయు మృతులలోకముయొక్కయు తాళపుచెవును నా స్వాధీనములో నున్నవి” అని యేసు చెప్పెను. (ప్రకటన 1: 18.)

“మనము క్రీస్తుతోకూడ చనిపోయినయెడల, మృతులలోనుండి లేచిన క్రీస్తు ఇకను చనిపోదనియు, మరణమున కికను ఆయానమిద ప్రభుత్వము లేదనియు, నెరిగి ఆయానతోకూడ జీవించుచుందుమని నమ్ముచున్నాము.” (రోమే 6: 8-9.)

కాబట్టి యేసు క్రీస్తు యొకపర్యాయము పాపులకొఱకు చనిపోయి, లిరిగి లేచెను. ఇక నెన్నడును చావడు. కనుక యేసే భక్తిపాపహరుడుగా నుండదగినను.

5వ ప్రకరణము.

యేసు క్రీస్తుయొక్క అసతార ఘట్టము.

మిత్రులారా! క్రీస్తు భక్తులు బోధించుచున్నట్లుగ క్రీస్తు యేసు ఒక్కడే యాశ్రీతుల యభిములను హరించి గొల్పించుటకు దగినవాడు. పాపహారులు పరులెవ్వరును నుండనేరరు గాన దేవుడే తనప్రియపుత్రుని యేసు క్రీస్తును మేరుచేత లోకమునకు గొంపెను. తన నీలిన్యాయములకు భంగము గలుగకుండటకును, పాప మానవులను గొల్పించుటకును దేవుడే యిట్లాక చుగ్గ మేగ్పట్టెను. యేసు క్రీస్తు త్రిత్వములో రెండవ మూర్తి (Person) అని మరల జ్ఞాపకము చేయుచున్నాడు. ఈయన తండ్రినుండి నిత్యానానియందు పుట్టిన దేవుడను, మరియు యానుకంశకనుండి పుట్టిన నిల్లమైన మనుష్యుడునైనవాడు. ఈ భావమును దేవుని పరిశుభ్రాత్మ ప్రభావమువలన నొక కన్యకాగర్భమున సరిపూర్ణ పావనమూర్తిగైకొని యుద్భవించి, ముప్పదిమూడేండ్లు భూమిమీద జీవించెను. యేసు క్రీస్తు దేవుని కుమారుడని మీరు బోధించుచున్నారు; సరేకాని, సృష్టికర్త యయిన దేవునికి మనుష్యులందఱును కుమారులు కారా యని కొందఱు శంక చేయుదురు. ఈ నామము శ్రేష్ఠులయిన సద్భక్తులకును దేవనూతలకును బ్రయోగింపబడియుండలేగా? ఆయన పరమభగవతోత్తముడై యుండవచ్చునే గాని ఆయనయందు వేలొక యతిశయ మేమిగలదు? అని మఱికొందఱును నడుగుచున్నారు.

వీనికి బ్రతుకైతరము లిచ్చెదము. దేవుడు సృష్టికర్త గనుక అందఱును దేవుని కుమారులే గాని యేసు క్రీస్తు దేవునికుమారుడని సాటిలేని గొప్పభావముతో జెప్పవలయును. ఆయన యనాదిగా తండ్రియొద్దనుండి కలిగి, తండ్రి తత్త్వముగల నిత్యవస్తువయి యుండుటచేత, ఆయన దేవుని యద్వితీయ కుమారు డనబడును. ప్రభువైన యేసు నగరూపధారియైన దేవుడు. దేవత్వముయొక్క సర్వపరిపూర్ణత శరీరాకారముగా క్రీస్తునందు నివసించుచున్నది. ఆయన దేవునిసగృహ క్రితమరియమ్మ యను నొక కన్యకాగర్భమునం దత్పదభూతముగ బుట్టెను. సహజముగ మనుష్యులకు తలిదండ్రులు గలరుగాని యాయనకు తల్లిమాత్రము గలదు. కనుక నే యితరుల కన్న ఆయన దేవునికుమారుడని స్పష్టమగు నొప్పిత్యభావముతో జెప్పవలయును. అని యట్లుండనిమ్ము.

యేసు క్రీస్తు దేవుని కుమారుడని క్రైస్తవులు చెప్పగా వినెడి అన్యమతస్థులు వారితాత్పర్యము గ్రహింపలేక అనేక విపరీతాగ్రములు చేయుదురు. యేసు క్రీస్తును దేవుని కుమారుడని చెప్పనప్పుడు మహమ్మదీయులు దేవునికి భార్యయైనదా, ఆయనగాక వేరొక దేవుడున్నాడా యని దైవమహిమలు వచింతురు. హిందువులంత యపసవ్యముగ మాట్లాడక పోయినప్పటికిని, బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరులు మొదలగు తమ దేవతలకు భార్యలు బిడ్డలున్నాడని నమ్ముచున్నట్లు యేసు క్రీస్తు విషయమైకూడ భావించుదురు.

మిత్రులారా! ఆ భావనలును, ఊహలు నెంతమాత్రము సరికావు. దేవునికి భార్య లేదు. దేవుడు హిందూదేవతలవలె భార్యబిడ్డలను కలిగియుండలేదు. అట్లును యేసు క్రీస్తు దేవుని కుమారుడని చెప్పటవలన ఏ శేష మేమి? ఆయన దేవుని యద్వితీయ కుమారుడని యేల చెప్పవలెను? కొంచెము లోతుగా ఆలోచించునెడల ఈ మాటాకోనే యీ ప్రశ్నకు ప్రత్యుత్తరము స్ఫురింపవచ్చును. ఈ సంగతి సులభముగా తెలియటకై గొప్ప చిన్నదృష్టాంత మాలోచింతము. ఒక నునుష్యుని కొక కుమారుడు పుట్టినా డనుకొందము; నెంపుడుకుమారులు అయిదుగురున్నారనుకొందము. అతని కందరు కుమారులున్నారని చెప్పవచ్చును? ఒక యగ్గమందు ఆఱుగుగని చెప్పదుము; ఇంకొక యగ్గమందు ఒక్కడే యని చెప్పదుము. మనుష్యులందఱును దేవునికుమారులని చెప్పటలోను, యేసు క్రీస్తు దేవుని యద్వితీయ కుమారుడని చెప్పటలోను, కుమారుడను శబ్దమును కొంచెము భేదమయినయ

గ్రహుతో వాడుదురు. మనుష్యులందఱను దేవుడు సృజించెను గనుక అందఱును ఆయన కుమారులయియున్నారు. మన కందఱకును పుట్టుక గలదు గనుక ఆదియు ను గలదు.

నూతండ క్రిందట మన ముండలేదు. దేవుడు తన సంకల్పమువలన మనల ను పుట్టించెను. కాబట్టి ఆయనవలన సృష్టింపబడితి మను హేతువుచేత ఆయన సదాకాలము మనకు తండ్రీయును మనమాయనకు బిడ్డలమునై యున్నాము. క్రీస్తు విషయములో ఆలాగు కాదు. ఆయన సృష్టింపబడలేదు గనుకను, ఆయన నిత్యకాలవర్తి గనుకను, ఆయన కాదిలేదు. “అబ్రాహామునకు ముందే నేనున్నాను” అని ఆయనే సెలవిచ్చెను. కాబట్టి యాయనమాత్రమే దేవునికి అద్వితీయు నిత్యకుమారు డని చెప్పదగినవాడు. పరమాత్మునికి కోటానకోట్ల కుమారులున్నారు గాని, తనతో సహనిత్యుడు, సృష్టింపబడనివాడు, ఏకతత్త్వము గల కుమారు డొక్కఁడు మాత్రమే యున్నాడు.

ఆదిక్రైస్తవులు చెప్పచున్నట్లు తండ్రీకిని కుమారుడగు క్రీస్తునకును గలసంబంధము నూర్చునికిని తత్కాలికిని గలసంబంధమువంటిదై యున్నది. దైవబాంధవ్యమును మనమాటలతో తెలియజేయుట కష్టము. దేవుని కుమారుడు “నిత్యత్వమునుండి తండ్రీవలన జన్మించినవాడు” అని మాత్రము చెప్పగలము (2వ మతాంశము.) ఈ శబ్దము నిత్యమైన బంధత్వమును తెలియజేయునే గాని, సృజించుటను తెలియజేయదు.

దేవుని కుమారు డను ప్రయోగమును మహమ్మదీయులు వినగానే దేవునికి కుమారుడు లేడని యనెదరు. ఆలాగున చెప్పనపుడు వారు ఇంజిలు (సువార్త) లోనిమాటలకు తప్పుడర్థమును చేసికొనుచున్నట్లున్నది. యేసు క్రీస్తు “దేవునికు మారుగా డని సువార్త చెప్పినపుడు మనుష్యమాత్రునికి కుమారుడు కలిగినవిధముననే క్రీస్తు పుట్టినాడని మనము అర్థము చేసికొనగూడదు. అట్టియర్థమును గ్రహించుట ఘోరమయిన దైవరూపణయగును. అట్టిమాటను దేవునిగఱించి చెప్పటకు మహమ్మదీయు లెంతగా వెరతుకో క్రైస్తవులును సంతగానే వెరతురు. దేవు డాయనను అపారముగా ప్రేమించి సన్మానించుచున్నాడని యీప్రయోగమున కర్థము. దేవుని కుమారుడు దేవుడే యయియున్నాడని కూడ దాని యర్థము. యేసు దేవుని కుమారు డనుటవలన ఆయన సామాన్యమనుష్యునివలె పుట్టినాడని యర్థముకాదు. ఎందుకనిన, ఆయన యనాదికాలమునుండి యుండినవాడు. ఒక రాజాయొక్క కుమారుడు రాజ్యములోని యందఱిమానవులకన్నను ఎట్లు ఎక్కువ ఘనతగలవాడై

యుండునొ అట్లే క్రీస్తుకూడ దేవునికి కుమారుడై యున్నందువలన నితరులందరికీ స్వ అపారమైన మహిమను శక్తిని గలవాడైయున్నాడు. “నేనును, నాతండ్రి యును ఒక్కరమే” అని క్రీస్తు యేసు తానే చెప్పియున్నాడు. దీని కనుగూఱుముగా, క్రీస్తుయొక్క పేర్లలో నొకటి ఇమ్మానుయేలు (అనగా దేవుడు మనతో నున్నాడు) అనునదియై యున్నట్లు ఇంజిలులో జెప్పబడియున్నది.

దేవునికుమారుడని బైబిలు చెప్పటవలన అర్థ మేమనగా (1) ఒక మనుష్యుని కుమారునికి మనుష్యస్వభావమే కలుగునట్లు, తండ్రియైన దేవుడును కుమారుడైన క్రీస్తును నొక్కస్వభావమే కలవారని గ్రహింపవలయును. యేసుక్రీస్తు దేవుని కుమారుడని సిలువబడినపుడు దేవుని కుమారుడు దేవుడే యని గ్రహింపవలెను. వాస్తవమున క్రీస్తు మనుష్యమాత్రుడును కాడు; ఫయంబరునుకాడు. (2) దేవుని కుమారుడను ప్రయోగమువలన క్రీస్తు చెప్పదరముకాని గొప్పవాడై యున్నాడని గ్రహింపవలయును. (3) దేవుని కుమారుడను ప్రయోగముచే క్రీస్తునెడల దేవునికిగల ప్రేమ నూచింపబడుచున్నది. తండ్రి తనకుమారుని నన్నిటికన్న ఎక్కువగా నెట్లు ప్రేమించునో యట్లు దేవుడు క్రీస్తును అపరిమితముగా ప్రేమించుచున్నాడు. (4) మఱొక అర్థ మందుకూడ క్రీస్తు దేవుని కుమారుడై యున్నాడని క్రొత్త నిబంధనలో నుదాహరింపబడియున్నది. అది యేలెఱునిన, ఆజ్ఞన దేవుని మహిమా ప్రభావమువలన ఒక కన్యకాగర్భమున పుట్టినాడని చెప్పబడెను. ఆయన యిట్లు పుట్టినట్లు బైబిలును ఖురానును స్పష్టముగా నొక్కివక్కాణింపుచున్నవి. క్రీస్తు మరియొక కుమారుడై పుట్టినని గాబియేలు దూత ఆమెకు తెలిపినపుడు—“పరిశుద్ధాత్మ నీమీదికి వచ్చును; సర్వోన్నతుని బలము నీపైని నీడగానుండును గనుక పుట్టవోవు పరిశుద్ధమైనది దేవుని కుమారుడనబడును” (లూకా 1: 35) అని యనెను. యేసునకు ఇహంబంధమైన తండ్రి లేడు గనుక ఆయన దేవుని మహిమలము వలన పుట్టినాడనియు, ఆ కారణము వలననే దేవుని కుమారుడనబడుచున్నాడనియు మనము గ్రహింపవలయును. అది యట్లుండ నీయుడి.

మఱియొక సంగతి. పుత్రుడు లేనివానికి గతులులేవని మనదేశస్థులు చెప్పదురు. ఇది మన దేశస్థులకు గొప్పసిద్ధాంతము. ఆ యగము పుత్ర శబ్దములొసూడ నిమిడియున్నది. “పున్నా మ్నానరకాత్త్రాయితఇలిపుత్రః.” “పుం అనేడి సరకమునుండి రక్షించువాడు కావున పుత్రుడు.” కుమార శబ్దార్థమును వినుడి. “కున్వితం పూరయతితిమహారః, (మృజ్ ప్రాణాత్యాగే.)” “కున్వితమును జేయుచువాడు.” “పాపకు లేనదగ్ధకుధిక్షిర్భత్సననిందయోః” (అమరము.)

కు—ఇది పాపమునందును, నిందయందును, ఇంచుక యనెడు అర్థమందును వర్తించును. “కుంపాపంమారయతీతికుమారః” (భాగవతపు. వ్యా.) “పాపమును నశింపజేయువాడు గనుక కుమారుడు.”

ప్రాజ్ఞులారా! అట్టి అగ్రములుగల పుత్రకుమార శబ్దములు క్రీస్తును దేవపుత్రునికే సాగక నామములుగా నుండదగును గాని తదితర పుత్రుల కట్టి యర్థములు చెల్లుబడియగునా? ఇది యసంభవమే. ఏలయనిన, ఈ పుత్రులు పుట్టియును పుట్టకయును తల్లిదండ్రులకు నెల్లప్పుడును దుఃఖములనే కలిగించున్నారు. ఇందుకు ఋజువుగా, యాజ్ఞవల్క్యోపనిషత్,—

అలభ్యమానస్తనయఃపితౄకాక్లేశయేచ్ఛిరం |
 లభోహిగర్భపాతేనప్రసవేనచబాధతే |
 జాతస్యగ్రహరోగాదికుమారస్యచహూర్తితా |
 ఉపనీతేష్యవిద్యత్వమనుద్వాహశ్చపండితే ||
 యూనశ్చపరదారాదిదాడిద్యంచకుటించినః |
 పుత్రదుఃఖస్యనాస్త్యంతోధనీచేన్ద్రియతేతదా |
 ఏవంవిచ్యపుత్రోపాప్రీతింత్యక్త్వానిజాత్యని |
 నిశ్చిత్వపరమప్రీతింవీక్ష్యతేతదహర్నిశం || 2 ||

“పుట్టనికొడుకే చాలకాలము తల్లిదండ్రులకు దుఃఖమును గలిగించును. నాడు కలిగియు గర్భప్రావముచేతను, ప్రసూతిచేతను బాధనెట్టుచున్నాడు. పుట్టినపుత్రుడు తనకుగ్రహము రోగములు మొదలయిన వానిచేతను, వాని యహంకారముచేతను బాధింపుచున్నాడు. ఉపనయనము చేసినను చదువు రాకపోవుట చేతను, పండితుడైనను నెండ్లి కాకపోవుటచేతను బాధించుచున్నాడు. పడుచు వాడయి పరదారగమనమువలన బాధించుచున్నాడు. కుటుంబిహీనచో దీర్చినమువలన బాధింపుచున్నాడు. పుత్రునివలన గలుగుదుఃఖమునకు అంతములేదు. చివరికి చచ్చినప్పుడు ధనమును సంపాదించియు నెక్కువ దుఃఖమును గలిగించును. ఈ కుమారుడు విషయములో ఈలాగు విచారించి ప్రీతిని వదిలివెట్టి తనయొక్క యాత్మయందు బరమప్రీతిమైన దానిని (బుద్ధిమంతుడు) రాత్రింబగళ్లు చూచుచుండు” నని ఘోషమిడుచున్నది.

కాబట్టి పుత్రులు పుట్టకమునుపును పుట్టినవెనుకయును పుట్టి గిట్టినతరువాత యును అధికదుఃఖములను గలిగించుటను మానుపపుత్ర శబ్దమునకు నిజమైన యర్థమును వివరింపబడుచున్నది.

ఇదికాక పుత్రులు గలవానికి యిహపరలోకములయందు సుఖములు గలవనియు, లేనివారికి సుఖములు లేవనియు, పుత్రులు తల్లిదండ్రుల వంశముల వారి నెల్ల పుణ్యలోకములకు బంపుదురనియు, పుత్రులవలననే గాని పితృబుణము తీరదని తాము భ్రమపడుటయే గాక లోకులను సహితము భ్రమపెట్టుచున్నారు. కొందఱున్న సో, పుత్రుని దేవుడుగానే భజింపుచున్నట్లు కన్పట్టుచున్నది. ఇందుకు దృష్టాంతముగా, బ్రహ్మపురాణమున గౌతమసూహాత్మ్యములో విరివ అధ్యా యమునందు,—

స్తో॥ ఆత్మప్రతిష్ఠాపుత్రస్యజ్ఞతేపుత్రేమరఃపితా।
అమృతేనామరాదేవాపుత్రేణబ్రాహ్మణాదయః।
త్రైయుక్యాన్మోచయేత్పత్రఃపితరంపితామహాన్।
పుత్రోముక్తిఃపరంజ్యోతిస్తారకస్సర్వదేహినాం।
వినాపుత్రేణయజ్ఞస్యవ్యథాంతదవభాతినా।
తస్మాత్పుత్రసమంకించినన్యదస్తిజగత్రయే॥

“ఆత్మయొక్క— నిజదే పుత్రుడగుచున్నాడు. పుత్రుడు పుట్టినవాడగుచుండగా తండ్రి దేవత యగుచున్నాడు అనగా చావు లేనివాడగుచున్నాడు. అమృతముచేత దేవతలు అమరులయిరి. బ్రాహ్మణాదులు పుత్రునిచేత దేవతలైరి. మాడు విధములయిన బుణమునుండి కొడుకు తండ్రిని తాతను విమోచించును. సమస్త జీవులకు పుత్రుడు ముక్తియు పరంజ్యోతియు తారకుడును నగుచున్నాడు. పుత్రుడులేని జన్మ వ్యర్థమై ప్రకాశము లేకపోవుచున్నది. ఆ కారణమునుండి మాడు లోకములయందు పుత్రునితో సమమైనది మఱియొకటి కొంచెమైననులేదు” అని చెప్పబడియున్నది.

వైవాక్యములుబట్టి మానవపుత్రుడు— ముక్తి, పరంజ్యోతి, తారకుడని పిలువబడుచున్నాడు. అట్లు చెప్పబడుటకు వానికి శక్తి యొక్కడిది? ఇదియు నసంభవమే. మఱియు హిందూస్త్రీ ప్రకారము, తల్లిదండ్రులు మరల జన్మ

మేల్తీనను లేక మోక్షపదము నుండినను పుత్రులు వారినిగూటించి చేయు పూజ్య కార్యఫలములు వారి నంటవు. మఱియు యోగ తత్వోపనిషత్తు నందు,—

యస్మాజ్జాతోభగాత్పూర్వం తస్మిన్నేవభగేనమన్! |

యామాతాసాపునర్భార్యాయాభార్యమాత్మకై వహి! |

యఃపితాసపునః పుత్రోయఃపుత్రస్సపునఃపితా |

ఏవం సంసార చక్రేణాకూపచక్రేఘటాః |

“జన్మాంతరములయందు తన తండ్రియే తనకు పుత్రుడై పుట్టుననియు తన పుత్రుడే తనకు తండ్రి యగుననియు తన భార్యయే తనకు తల్లి యగుననియు తన తల్లియే తనకు భార్య యగుననియు” జెప్పియున్నది. ఇట్లునుటవలన తల్లిదండ్రులకు పుత్రుల వలన ప్రయోజన మేమియు లేదని భావము.

మఱియు వ్రతార్కమునందు ఏకాదశీ గురువార వ్రతకల్పమున పూర్వ జన్మ జ్ఞానముగల ఒక్క బ్రాహ్మణుడంపతులు తమ పుత్రుని యింట కృష్ణభము గాను కుక్కగాను పుట్టియుండిరి. ఆ పుత్రుడు పితృశ్రాద్ధము వారినిగూటించి చేయుదినమందు ఆ శ్రాద్ధపు సందడివలన ఆ యెద్దనకు మేతవేయ మఱచెను. శ్రాద్ధమునకు తెచ్చియుంచిన పాలలో పాము విషము క్రక్కగా అది చూచి కుక్క ఆ పాలను నేలద్రోసెను గనుక ఆ మంటచేత కుక్కను కట్టెతో కొట్టి కట్టివేసి దానికి ఆహారము పెట్టకపోయెను. పిమ్మట శుశ్రూషభరూపముల నాల్పిన వాని తల్లిదండ్రులు అర్థరాత్రియందు ఆకలివలన వ్యాకులపడి చీకాకునొంది విక కొఱకు వీడుపెట్టెడు శ్రాద్ధమువలన మనకేమి తృప్తికలిగెను? వీడు మన కాహారము పెట్టకపోయెనే అని దుఃఖించుచుండ సకల ఒంతు భాషాజ్ఞానముగల ఆ బ్రాహ్మణ కుమారుడు ఆ మాటలను విని నొచ్చుకొని వాని యాకలి దీర్చును అని వ్రాయబడియున్నది. కాబట్టి తల్లిదండ్రులనుగూటించి పుత్రుడు చేయు శ్రాద్ధాదికము వారికి జెందునని పలుకుమాటలు ఎటువలె నిటములగును?

ఇంతేకాక, హిరణ్యకశిపుడు ప్రహ్లాదుడను తనపుత్రునివలన బహుదుఃఖముల ననుభవించి తుదకు వాని కారణమువలననే మరణించెను. ధృతరాష్ట్రుని కుమార్తె ధనాదులైన నూలుగురు కొమరులను గని వారు మడియంటవలన మిగుల వగల ననుభవించెను. మఱికొందఱు పుత్రదుఃఖముచేత చచ్చి నరకమును జెందిరి. కనుక ఈ పుత్రులవలన తల్లిదండ్రులకు దుఃఖములును మరణములును నరకములును గలుగు

ట ప్రసిద్ధమగుచున్నది. కాబట్టి పుత్రులు కలిగినను లేకున్నను తల్లిదండ్రులకు దుఃఖమే కలుగుట సర్వజనానుభవసిద్ధము. కావున నిట్టిపుత్రులవలన సద్గతి కలుగు ననుట ఏమి నిజము? ఆ విధముననే హిందూవేదశాస్త్రములును జెప్పట మానలేదు. కఠోపనిషత్తునందు—

నకర్మణానప్రజయానచాన్యేనాపి కేనచిత్ ।

బ్రహ్మవేదనమాత్రేణబ్రహ్మపాపే త్యేవమానవః॥

“మనుష్యుడు కర్మచేతను కొడుకుచేతను ఇంక నితరమయిన దేనిచేతను బ్రహ్మను పొందలేడు కాని బ్రహ్మమును తెలిసికొనుటచేతనే బ్రహ్మనుపొందును” అనియు, లింగపురాణము, పూర్వభాగము, 87వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ ప్రజయాకర్మణాముక్తిర్ధనేనచసతాంసహిః॥

“సజ్జనులకు కొడుకుచేతను భగముచేతను ముక్తిలేద” అనియు ప్రతిపాదించబడియున్నది.

ఈ బోధ సత్యమయినది. మనవలె జన్మపాపముచేతను కర్మపాపముచేతను పీడింపబడుచున్న మానవపుత్రులు మనల నెట్లు తరింపజేయగలరు? “తమసోవా ఏకతమః” అను ఆపస్తంబ ధర్మసూత్రమునుబట్టి యీపుత్రులు మననిమిత్తము చేయుకర్మలవలన మనకు యజ్ఞానమే యెక్కువగును గాని విముక్తి కానరాదు.

ప్రభుమనున. మన దేశపుఋషులు దేవుని కుమారుడు పాపమును హరించి లోకము నుద్ధరించునని తెలిసికొనియుండురు. కాల్పకమేన ఆ సంగతి మఱచి యీలోక కుమారులవిషయమై తద్ధర్మములను వాడుకొనుచుండవచ్చును. ఇది యెట్లు జరిగినదో మనకు బాగుగా తెలియదు.

అయినను పుత్ర కుమార శబ్దార్థములను వహింపగల సమర్థుడు దేవుని ఏక పుత్రుడే గాని మఱియెవరును శక్తిమంతులు కారు. ముక్తి, పరంశ్రోతి, తారకుడను నామములను భరించుటకు క్రీస్తు యే సాక్షాత్తే సమర్థుడగును ఏలయనగా,—

“దేవుని అద్వితీయ కుమారుడును ఒక్కడే ప్రభువునయిన యేసు క్రీస్తును నమ్ముచున్నాను. ఆయన అన్ని లోకముల కన్న ముందు తన తండ్రి వలన జన్మించినవాడును దేవునినుండి దేవుడును, వెలుగునుండి వెలుగును, నిజమైన దేవుని నుండి నిజమైన దేవుడును, సృజింపబడక జన్మించినవాడును, తండ్రితో ఏక తత్వ

ముగలవాడును, సమస్తమును కలుగజేసినవాడునై యున్నాడు. ఆయన మనుష్యులమైన మనకొఱకును మన రక్షణకొఱకును పరలోకమునుండి దిగివచ్చి పరిశుద్ధాత్మచేత కన్యమరియయందు అవతారమెత్తి మనుష్యుడాయెను. ఆయన మన కొఱకు పొలిపిలకు అధికారము క్రింద సిలువవేయబడెను. ఆయన బాధపడి పాలిపెట్టబడెను. లేఖనముల ప్రకారము మూడవనాడు తిరిగి లేచి పరలోకమునకెక్కి తండ్రికుడిచేతివైపున కూర్చుండియున్నాడు. ఆయన బ్రతికియున్నవారిని చనిపోయినవారిని విమర్శించుటకు మహిమతో తిరిగివచ్చును. ఆయన రాజ్యమునకు అంతములేదు" (నికేయావిశ్వాస సూత్రము.)

“మనకొఱకు శిశువు పుట్టెను, మనకొఱకు కుమారు డియ్యబడెను; ఆయన భుజముమీద రాజ్యభార ముండును; అశ్చర్యకరుడు, అలోచనకర్త, శక్తిమంతుడైన దేవుడు నిత్యయుగముల తండ్రి సమాధానకర్తయని ఆయనకు పేరుపెట్టబడును” (యోహాను. 9: 6)

“కుమారునియందు విశ్వాసముంచువానికి నిత్యజీవము కలదు; కుమారుని విశ్వసించనివాడు జీవము చూడడు; దేవుని కోపము వానిమీద నిలుచును” (యోహాను. 3: 36.)

“దేవునికుమారుని నంగీకరించు వాడెవడో వాడు జీవముగలవాడు; దేవుని కుమారుని నంగీకరింపని వాడెవడో వాడు జీవములేనివాడే” (1 యోహాను 5: 12).

“యేసు దేవునికుమారుడని యెవడు ఒప్పుకొనునో వానిలో దేవుడున్నాడు; వాడు దేవునిలో నున్నాడు” (1 యోహాను. 4: 15.)

సోదరులారా! ఇంత బలమైన సిద్ధాంతము మానవ పుత్రులయందు ఎట్లు సాధ్యమగును? ఈ క్రింది బృహదారణ్యపుత్రులను ఈదిగవ నుకాహరింపబడిన బైబిలు వేదవాక్యములతో నన్వయించి చూడండి.

శ్రు॥ నాపుత్రస్యలోకోస్తీ(బృహదారణ్యకము.)

శ్రు॥ సోఽయంమనుష్యలోకఃపుత్రేనైవైవజయోనాన్యైవకర్మ

ణా॥ (బృ. ఆ. 5. 6. 17)

పీని కర్మము. “పుత్రుడులేనివానికి లోకమే లేదు. ఇది మానుషలోకము. పుత్రునిచేత జయింపబడునది యింకొక కర్మచేత జయింపబడదు.”

“దేవుడు లోకము నెంతో ప్రేమించెను. కాగా ఆయన తన అద్వితీయ కుమారుడుగా పుట్టినవానియందు విశ్వాసముంచు ప్రతివాడును నిత్యజీవము పొందుటకై ఆయన ననుగ్రహించెను” (యోహాను. 3: 16.)

“సాతాను మొదటినుండి పాపము చేయుచున్నాడు గనుక పాపము చేయువాడు సాతాను సంబంధి; సాతానుయొక్క క్రియలను లయపఱుచుటకై గదా దేవుని కుమారుడు ప్రత్యక్షమాయెను” (1 యోహాను. 3: 8).

“దేవుడు మనకు నిత్యజీవము దయచేసెను; ఈ జీవ మాయన కుమారుని యందున్నది” (1 యోహా. 3: 11.)

“నేను లోకమును జయించి యున్నాను” (యోహాను 16: 33) అని యేసు చెప్పెను.

“దేవుని మూలముగా పుట్టినవారందఱును లోకమును జయించుదురు; మన విశ్వాసమే లోకమును జయించిన విజయము. యేసు దేవుని కుమారుడని నమ్మువాడుతప్ప మఱియేవడు?” (1 యోహాను 5: 4-5). ఇది యిట్లుండ నీయుడి.

అంతియ కాక, ప్రభువయిన క్రీస్తునకు రెండు బిరుదులుగలవు. అవి యేవి యనిన, — I. మనుష్యకుమారుడు. II. దేవుని కుమారుడు.

I. మనుష్యకుమారుడు. — ఇది మనుష్యసంబంధమయిన ఘననామము. ఆయన యే మనుష్యుకోటి సంతతుకై తన జీవమును సమర్పించినాడో వారి ప్రతినిధి స్థానమును వహించి నిష్కళంకమయిన నిజపురుషుడై యుండెనని దీని భావము. ఈ నామము క్రిందనే మఱిరెండు బిరుదులు గలవు.

(1) “అబ్రాహాము కుమారుడు.” (మత్తయి 1: 1). యేసు క్రీస్తు శరీరవిషయమై అబ్రాహాము సంతతిలో బుట్టెను గనుక అబ్రాహాము కుమారుడను పేరు పెట్టిరి.

(2). “దావీదు కుమారుడు” (మత్తయి 1: 1.) నీ సింహాసనము కా శ్వత్రుముగా స్థాపింతునని దేవుడు దావీదుతో వాగ్దత్తము చేసెను. (దివ్యవృత్తా. 17వ అధ్యాయం) యేసు క్రీస్తు దావీదు వంశమందు బుట్టెను గనుక క్రీస్తు నందీ వాగ్దత్తము నెఱవేరినను. కాబట్టి ఆయన కీ పేరు పెట్టబడెను. “మనుష్యకుమారుడ” ను నామమును క్రీస్తు అణువణువన్న నెక్కువ చోట్ల తనకు వాడుకొనెను.

II. “దేవుని కుమారుడు” (యోహాను. 1: 49.) ఇది దైవసంబంధమైన ఘన నామము. “యథాపితాతథాపుత్రః” “తల్లిడియెంతో కొడుకునునంతే” అను న్యాయమునుబట్టి, తల్లిడి స్వభావము యావత్తు కుమారున కుండవలయును గనుక క్రీస్తునకు సమస్తదైవత్వ మున్నదని దీనివలన రూఢిపఱుపబడియున్నది. ఆ బిరుదు లఱుండ నిండు.

ప్రభువయిన యేసు సాధారణముగ తాను మనుష్యకుమారులలో నొకడని చెప్పకొనక “నేనే మనుష్యకుమారుడను” అని చెప్పకొనిన రీతిగానే తాను దేవునికుమారులలో నొకడనిగూడ చెప్పకొనక “నేనే దేవునికుమారుడ” ననియు మఱిత సంతకముగా “నేనే కుమారుడ” ననియు తఱచుగా తన్ను గుఱించి చెప్పకొనుచు వచ్చెను. దీనినిబట్టి విచారింపగా, దేవునికుమారుడని పిలువబడిన వారిలో తానే దేవునికుమారుడని విశేషభావముతో క్రీస్తు మనుష్యులు పొగబడకుండ స్పష్టపఱిచెను. ఈ విషయమయి సత్యవేదవాక్యములను వినుడి:—

“మీరు ఇశ్రాయేలీయులు; స్వీకృతపుత్రత్వమును మహాతేజస్సును నిబంధనలును ధర్మశాస్త్రప్రధానమును ఆచారాదులను వాదానములను వీరివి; పితరులు వీరివారు. శరీరమునుబట్టి క్రీస్తు వీరిలో పుట్టెను. ఈయన సర్వాధికారియైన దేవుడైయుండి నిగంతము స్తోత్రార్హుడైయున్నాడు. ఆ వెన” (కోమే 9: 4-5.)

మహర్షియైన యోహాను చెప్పినది వినుడి:—

“అనియందు వాక్యముండెను. వాక్యము దేవునియొద్ద నుండెను; వాక్యము దేవుడై యుండెను. ఆ వాక్యము అనియందు దేవునియొద్ద నుండెను. సమస్తమును ఆయన మూలముగా కలిగెను. కలిగియున్న దేదియు ఆయనలేకుండ కలుగలేదు. ఆవాక్యము శరీరధారియై కృపాసత్యసంపూర్ణుడుగా మనలో నివసించెను. మనము తల్లిడివలన కలిగిన అద్వితీయకుమారుని మహిమకలె ఆయన మహిమను కంటిమి.” (యోహాను 1: 1-3, 14)

“వాక్యము.”— క్రీస్తునకుగల యీ బిరుదును మహర్షియయిన యోహాను ఇతరస్థలములలోగూడ నుపయోగించెను. అది క్రీస్తునకు సరియయిన బిరుదు; ఎందుకనగా ఎవరికిని వనబడనట్టియు కనబడనట్టియునైన మహాభావములను వాక్యములు తెలియజేయు విధమున, క్రీస్తు దేవునిని మనుష్యులకు బయలుపఱచుచు వచ్చెను. క్రీస్తు దేవునిమనస్సును తెలియజేయు వాక్యమయి యుండెను. “నేనే

నాతండ్రివలన వినినవన్నియు మీకు తెలియజేసితిని అని ఆయనచెప్పెను ఈ వాక్యమునునది, జ్ఞానము, మహిమ, పరిశుద్ధత అనువానివలె దేవుని గుణముకాదు. దేవుడు తనకృపయందు జనులకు నగపడుటవంటిదియునుగాదు. ముఖ్యమగు ఒక పనినిమిత్రము ఏర్పడిన దేవునిశక్తియును గాదు. వాక్యము దేవునియొద్ద శాశ్వతముగనుండిన సొకమూర్తియే.

భక్తాగ్రేసరుడయిన పేతు రిచ్చినసాత్వము వినుడి:—

“ఆయన మాహాత్మ్యమును మేము కన్నులార చూచినవారమైతెలిపితిమి. ఈయన నా ప్రేమికుమారుడు. ఈయనయందు నే నానందించుచున్నాను అన్న శబ్ద మాయన యొద్దకు మహాదివ్యమహిమనుండి వచ్చినందున, తండ్రియైన దేవునివలన ఘనతయు మహిమయు ఆయన పొందగా, మేమా పరిశుద్ధపర్యతముమీద ఆయన లోకూడ నుండినవారమై, ఆ శబ్ద మాకాశమునుండి కలుగగా వింటిమి”
(2 పేతురు. 2: 17-18).

నేయి మాట లేలే? పరిశుద్ధలేఖనముల ప్రకారము యేసు క్రీస్తు దేవుని సర్వస్వస్థిలోను ఆయనకు ఏకైకపుత్రుడను, ఆయన కున్నవానికన్నిటికి కర్తయు నై యున్నాడు. సర్వబ్రహ్మాండములను గలుగజేయుటయందు ఆయన దేవునికి మంత్రిగానుండుటవలన ఆయనకు గలుగవలసిన సమస్తఘనమునకును ఆయనబాధ్యుడయ్యే యున్నాడు. అంతియకాకుండ క్రీస్తు స్వతస్సిద్ధముగానే దేవుడయి యున్నాడు. సూర్యునినుండి సూర్యకాంతిని వేలుచేయుట ఎంత యసాధ్యమో, తండ్రియైన దేవునిస్వభావమునుండి క్రీస్తుయొక్క దైవస్వభావమును వేలుచేయుట అంత యసాధ్యము. ఆయన తండ్రితో నేకమై ఆయన తత్త్వమే తన తత్త్వము గలవాడుగా నున్నాడు. ఆయన అన్ని విషయములందును తండ్రియొక్క ప్రతి బింబమయి యున్నాడు. క్రీస్తు ప్రభువు బ్రహ్మాండములన్నింటి సృష్టికర్త మాత్రమేగాక, వానికి సంరక్షణకర్తయు నయి యున్నాడు. కుమారుడగు దేవుడు బ్రహ్మాండములను గాపాడనియడల అవి యుండ నే యుండవు. క్రీస్తునానుడు తన తండ్రిచేత నిహలోకమునకు బంపబడి, నరావతారమై త్రిదీనత్వమును ధరించుటవలన, ఆయనకు స్వాభావికమయిన దైవమహిమ యింపుకయిన తక్కువ కాలేదు. ఆయన పూర్వమందువలెనే, దేవదూతలకన్న సధికుడై యున్నాడు. ఆయన దీనత్వము వహించియుండు నవతారస్థితియందును, ఆయనను దేవునిగా

నారాధింపవలసినదను నాజ్ఞ దూతలకు గలిగి యున్నది. ఈ యాజ్ఞను బట్టియే యేను ప్రభువు భూమిమీద నవతరించినకాలమందు ఆయనకు దేవదూత లనేకపర్యాయములు పరిచర్యచేసి యుండిరి.

సోదరులారా! పయిసంగతులను ఒక్కగా పరికిలించి పర్యాయచనజేయువారు క్రీస్తు ప్రభువు దేవునికుమారులని యనిపించుకొనినవారిలో నొకడని గాని, పరమభాగవతోత్తములలో నొకడని గాని, సిద్ధిబొందిన మహాత్ములలోనివాడని గాని, దేవదూతలలో నొకడని గాని చెప్పటకు దెగింపరు గదా. అట్లు తెలింపక ఆయన తత్త్వమును బాగుగా గనునెట్టినవారు ఆయననే సర్వోత్తము డందురు. ఏలయనగా, సర్వసూత్రములు ఏ తారకమూర్తిని కనుగొని ముక్తిజెందవలయునని కాంక్షించుచున్నారో యా తారకమూర్తియే యాయన కాని, మఱియొకరు కారు. మఱియు, కొందఱు తలంచుచున్నట్లుగా, ఆయన విష్ణవతారములలో నొకడు కాడు. అటువంటి వారిలో నొకడని కూడ తలంపగూడదు. ఎందుకనగా, దయామయుడైన దేవుడు మానవుల రక్షణార్థమయి దయచేసిన పరిశుద్ధ సత్యవతార మిది యొక్కటే; మఱియొకటి లేదు. కాబట్టి పయినిజెప్పబడిన వారందఱకు ఈయన కేవలము భిన్నుడయి యన్నిటివైన స్తోత్రార్హుడయిన దేవుడే యని విశ్వసించుట సర్వవిధముల శ్రేయస్కరము.

ఇంకొక సంగతి. మనుష్యులందఱును పురుషులననుడుదురు గదా. యేసన్న సో, ఆయన సర్వపురుషులలో పురుషోత్తము డనబరగను. పురుషోత్తముడెట్టి లక్షణములు గలవాడయి యుండవలయునో యట్టి విషయములను గూర్చిన మనదేశపు ఋషుల యభిప్రాయమును వినుడి.

శ్లో॥ పురుషంబ్రహ్మణి త్యేతద్యత్పరం షణ్దికీర్తితమ్ |

యత్రాన్యః పురుషో నస్యాత్సపన పురుషోత్తమః ||

ఏకః సర్వగుణావాస స్త్వేకః సర్వకలానిధిః |

ఏకః సర్వోత్తమో యస్మాత్తతో యః పురుషోత్తమః ||

“దేవునికి పురుషుడను కేరగుటచేత నతనికి మించిన పురుషు డితరపురుషులలో లేకపోగా నతనినే పురుషోత్తముడనిరి. సమస్తసద్గుణములకు స్థానమయిన వాడొకడే, సమస్తకళలు గలవాడు నొకడే, అన్నిటికంటె ఉత్తముడును నొకడే, ఆ కారణమువలన ఆ యొకడే పురుషోత్తముడు” అనితోపాటు క్రిష్టన ఋషుల సిద్ధాంతమును వినుడి.

“అ కుమారునియందు మనకు విమోచన మనగా పాపపరిహారము కలుగుచున్నది. ఆయన అదృశ్యదేవుని మూర్తిమంతమై సర్వసృష్టికి ఆది సంభూతుడై యున్నాడు. ఏలయనగా, ఆకాశమందున్నవియు భూమియందున్నవియు, దృశ్యమయినవి కాని, అదృశ్యమయినవికాని, అవి సింహాసనములైనను, ప్రభుత్వములైనను ప్రధానములైనను, అధికారములైనను, సర్వమును ఆయనయందు సృజింపబడెను. సర్వమును ఆయన ద్వారాను ఆయననుబట్టియు సృజింపబడెను. ఆయన అన్నిటికంటె ముందుగా నున్నవాడు; ఆయనే సమస్తమునకు ఆధారభూతుడు. (కొలొస్సె. 1: 14-17.)

కావున, యేసు క్రీస్తు సర్వశరీరధారులలో నిజమైన పురుషోత్తము డన దగినవాడు. భక్తపాపహరుడుగా నుండుటకు సమర్థుడు.

దేవుడు నరావతారము నెత్తి వచ్చుట సాధ్యము కాదని కొందఱు గట్టిగా వాదింతురు. దేవుడు నరావతారమెత్తుట సాధ్యమవునూ కాదో కొంతవఱకు విచారింది చూతము. ఈ విషయమయి రెవరెండు డల్లియు, ఏచ్. కాంటెల్, ఎమ్. ఏ., బి. డి., దొరగారిచే వ్రాయబడినది వినుడి.

“ఏక దైవమతము ననుసరించిన కొందఱవతారస్థానమును నిషేధించి దేవుడు నరరూపము నెత్తి వచ్చుట యసాధ్యమని వాదించెదరు. ఈ దేశమునందు హిందూమతములలోనున్న యనాచారములను ఖండించి యాత్మస్వరూపియగు నేక దేవుని వారాధించు బ్రహ్మసమాజకు లీ యభిప్రాయము ననుసరించువారు. వారును నింక వేఱు మతస్థులు కొందఱును దేవునియొక్క యమితత్వమునుబట్టి యదృశ్యుడు నమితుడును స్వయంభువును సర్వవ్యాపియు సర్వజ్ఞానియునైన తద్దేవుడు తన్నుదాను గాలస్థాన నిర్బంధనలకు లోబఱచుకొని నరరూపము నెట్లు ధరించుకొనుననియు ఆయన మనుజుజన్మము నెత్తి వచ్చిన యెడల ఆయన దైవత్వమునకు లోపము కలిగి యాయన యమితత్వము లొలిగి పోవుననియు వాదించెదరు. ఈ వాదము నెత్తిన వారొక సంగతిని మఱచి వాదించుచున్నారు. తన యనుమతి లేక యొకడు నిర్బంధింపబడినయెడల వాడా నిర్బంధనకు లోబడినవాడై సంపూర్ణుడు కాకపోవుడు గాని యొకడు తనకాణమునుబట్టి తానుద్దేశముచేసికొని తన్నుదానే యెన్ని నిర్బంధనలకు లోపఱచుకొనినను వానికి లోపమేమియు లేదు. సర్వత్ర వెలుగిచ్చునూర్యుడు నీటిబిందువునందు దన నిజరూపము నగుపఱచునట్లు పరమశ్రోతియగు భగవంతుడు తన వైజప్రకాశమును నరరూపమునందు

నగుపలుపగూడదా? మానవకోటిని సృజించినప్పుడు దేవుడు వారిని దన పోలికగా సృజించెను గనుక దైవస్వభావమునకును మనుజుస్వభావమునకును గొప్పసంగంధము కల దనుటకు సందేహములేదు. కాబట్టి దేవు డొకవేళ నరరూపము నెత్త గోరి నపక్షమున ఆయన తన స్వభావలక్షణములన్నియు ద్యజించి యన్యలక్షణములను ధరించుకొన నక్కఱలేదు కాని తనకున్నలక్షణములను దగ్గించుకొని తన్ను దాను గాలస్థాన నిర్బంధనలకు లోబఱుచుకొనినయెడల దత్కార్యము సిద్ధమగును. ఇట్టి కార్యము సిద్ధించువిధమును బహుళః గ్రహింపలేము కాని దేవు డీలాగు జేయ నిచ్చయించినయెడల ఆయన తన యుద్దేశమును నెఱవేర్చుట కభ్యంతర మేమియు లేదని యొప్పుకొనక విధి లేదు.” (క్రీస్తు మతనిదర్శనములు. పు. 14-15.)

శ్రీ పరవస్తు వేంకట రంగాచార్యులయ్యవారలుగారిచేత రచియింపబడినది వినుడి.—

“మనవారిలోనే కొందఱు ఈశ్వరున కవతారము లున్న వనుటకు నొప్పు కొనరు. ఎందువలన ననిన అవతారచరిత్రమువలననే ఆహార నిద్రా రతి శోక మోహాళ నాయా పిపాసా మరణాది మనుష్యధర్మము లున్నట్లు గాన వచ్చుచున్నవి. ఈశ్వరత్వ మనుష్యత్వములు లేజ్ఞమిరములవలె బరస్పర విరుద్ధములొక్కచో నెట్లుండును? మానుషత్వాభివ్యక్తిగాని మనుష్యధర్మములు నిజముగా లేవన్నను పరులను మోసపుచ్చినట్లుగుచున్నది. అదియే ఈశ్వరత్వ విరుద్ధమగును. కాబట్టి గొప్పవర్యంజూచి యీశ్వరావతారములని ప్రజలు భ్రమింపుచున్నారు గాని యదివాస్తవము కాదనియందురు.

“ప్రత్యుత్తరము వినుడి. ఈశ్వరుడు తన స్వల్పభాగములను ప్రాకృత శరీరములలో నుండునట్లు గంకల్పించును. ఆ భాగంబులు జీవులవలెనే కరణ కళేబరంబులలో జొచ్చినందున వానిద్వారంబుననే మనుష్యకృత్యంబులు నడపుచుండును గాని మనవలె వానికి గేవల పరాధీనములు గావు. ఇచ్చ వచ్చినప్పుడు విజృంభించెనేని స్వతంత్రియేత వీని కక్షి నడచి లోకోత్తరంబులగు కృత్యంబులు జేయ సాగును. కాబట్టి గొప్ప యధికారంబగువాడు ఇచ్చ వచ్చినప్పుడు తన యధికారంబు వినియోగించి గొప్ప కార్యంబుల సాధించుటయును తక్కిన సమయంబులయందు మనవలెనే యున్నట్లును అవతారంబులును తమ దివ్యజ్ఞానశక్తులను ఇచ్చ వచ్చినప్పుడు పయోగపఱుచునని తెలిసి యతిశంకలను మానుట సత్వరుషుల కుచితంబు.” (అవతార సంగ్రహము. పు. 4-5.)

మన మిక్కడ ఒక సంగతి కనుపెట్టవలసినది. అది యేదనిన,—

“క్రీస్తుయొక్క నిత్యత్వముగ దైవత్వ మెన్నడును మాటకను, నశింపకను, ఆయన యెప్పుడును దేవుడైయున్నాడు. దేవుడు మనుష్యత్వము పొందినప్పుడు, దేవత్వమును మనుష్యత్వమును నేకీభవించి కలిసికొనక, ఆ రెండుతత్వములును ప్రత్యేకముగా క్రీస్తుగ సుకనిలో నిలుచుచున్నవని తెలిసికొనవలెను. క్రీస్తునాధుని దైవస్వభావమును మనుష్యస్వభావమును వేరువేరు యుండకుండిన, అవి యొండొంటివో గలిసియుండవలెను, లేక వికారపడియుండవలెను. అవి కలిసి యుండిన, క్రీస్తునాధుడు దేవుడునై యుండక, మనుష్యుడునై యుండక, మఱియొక వస్తువై యుండవలెను. దైవీకము మనుషీకముతో కలిసిపోవుట దైవత్వమునకు తగినది కాదు. మఱియు దైవ స్వభావము మనుష్య స్వభావముగా వికారపడను గూడదు. కొందఱు పురాతన పండితులు క్రీస్తునాధుని మనుష్య స్వభావ మాయన దైవ స్వభావములో లయమై వికారపడినదని సాధించిరి. ఇటువంటి వికారములు వస్తువు సంబంధమైన స్వభావ లక్షణమునకు విరోధముగను. నిత్య దైవత్వముగ పరమవస్తువు అనిత్య జడ పదార్థముగ శరీరముగా మాత్రీ వికారపడను గూడదు. అనిత్య జడపదార్థముగ శరీరము నిత్య దైవత్వముగ పరమవస్తువుగా మాత్రీ వికారపడనుగూడదు. ప్రపంచము పొడవకమునుపు దేవునియొక్క యొక్కడే కుమారుడగు క్రీస్తునాధుడు తండ్రియొద్దనుండి యుద్భవించి, తండ్రి తత్వముగల దేవుడుగను, లోకములో పుట్టి తల్లి తత్వముగల మనుష్యుడుగను నున్నాడు. ఆయన దేవుడును మనుష్యుడునై యుండినను, సెస్టోరీయులు అను పతితులు చెప్పినట్లు, ఆయన యిద్దఱుగాక, క్రీస్తు సుకనిలో యున్నాడు. ఆయనయొక్క రెండు తత్వములును కలువక సంబంధపడి, యొకనిలో పొడుమును.” (విశ్వాససూత్రదీపిక. పు. 100-101) ఇది యిట్లుండనిమ్ము.

ప్రస్తుతసంగతి విచారితము. లోకములో బహుపురాతన మతస్థులగు హిందువులును యెహోదీయులగువారును దేవుని యవతార సిద్ధాంతమును పూర్ణముగా నమ్మిరి. మిగుల పురాతన గ్రంథములలో నొకటియగు ఋగ్వేదము. 10. 90. 7 లో “అజాయమా సౌబహుధావిజాయతే తస్యధీరాఃపరిజానంతియోనిం” అను శ్రుతి దేవుని కవతారము లున్నట్లు తెలుపుచున్నది. ఈ మంత్రమును అవతారపరముగానే మధ్యరామానుజులు భాష్యము వ్రాసిరి. ఈ ఋక్కు తెత్తిరియారణ్యకము 31వ ప్రపాతకమందును, శుక్లయజుర్వేదముయొక్క 31వ అధ్యాయమందును, అధర్వవేదముయొక్క 19వ కాండయందు నున్నవి. ఇదికాక, వేదవేదాం

తములయందు దఱచుగా బ్రయోగింపబడియున్న నారాయణ శబ్దములనే దేవు డవతారధారియగునను విషయము స్పష్టము గాక మానదు. ఇందుకు ఋజువు:- “నర స్వేదంనారంజితాశేషనాగంవపురయతిఇతినారాయణః, అయగతః” (గురుబా ల్పబోధిక. పుట 12.) “నరసంబంధమైన శరీరము నారము, అవతారములయందు నరశరీరమును బొందువాడు నారాయణుడు” అని దీని భావము.

పయి సంకతులనుబట్టి యోజింపగా, దేవుడు నరావతారధారియగునను విషయము బహు పురాతనకాలమునుండియే ప్రజలలో నాటుకొనియున్నది. కాబట్టి ప్రియమైన మిత్రులారా! దేవు డవతారమూర్తియగుననుట నిర్వివాదాంశమే యగును. ఇది యిట్లుండనిండు.

మన దేశములలో అవతారములని చెప్పబడిన వారి సంఖ్య చూచినయెడల రెక్కకు మించియున్నది. భాగవతములో ప్రథమస్కంధమందు విష్ణునియవతారములు ఇరువదిరెండనియు, ద్వితీయస్కంధమందు నిరువది నాలుగనియు జెప్పబడియున్నది. అందు మూడవయవతారము నారదుడును, ఐదవయవతారము సనత్కుమారుడును సంబాదించియున్నారు. నారదుడు పూర్వము కూద్రపుత్రుడు, ఇప్పుడు భగవదవతారము. మఱియు విష్ణువు అనంతావతారములెత్తెనని తృతీయస్కంధమందు వ్రాయబడియున్నది. సర్వసామాన్యముగా విష్ణువు దశావతారధారియని యందఱుందురు. రుద్రుడుగూడ అవతారములెత్తినట్లు కాస్త్రీ దృష్టము. రుద్రనియవతారము అనంతములని శైవస్కాందపురాణములయందు వర్ణింపబడియున్నది. శివావతారము లిరువదియెనిమిదని లింగపురాణము, 24వ అధ్యాయమునందు లిఖింపబడియున్నది. భైరవుడు, వీరభద్రుడు, ఏకాదశరుద్రులు, శతరుద్రులు, చూర్వాసుడు, విశ్వక్రతి, అగస్త్యుడు, అశ్వత్థామ మొదలగువారు శివావతారములు. ఈ యవతారములలో నొన్ని యోనిసంభవములు, మఱికొన్ని యయోనిసంభవములు.

దేవీకూడ నవతారధారిణిని యని చెప్పబడియున్నది. ఈమె చెప్పశక్యముగాని యవతారముల మొదలైనవి మార్కండేయ పురాణమునందు లిఖింపబడియున్నది. రక్తదంతి, శతాక్షి, కాకంబరీ, దుర్గ, భీమ, మొదలయినవి యామె యవతారములు.

సత్యదేవములో నొక్కయవతారమునుగుఱించి మాత్రమే యభివర్ణింపబడియున్నది. అది యేగు క్రీస్తు యొక్కయవతారము. ఇది తప్ప వేరొకయవతారము

రములు తేవని బైబిలు బోధించును. ఐనను, హిందూ సోదరులలోగొందఱు క్రీస్తు విష్ణుని యవతారములలో మొక్కటిమై యుండవచ్చునని చెప్పదురు. మాదేవులకును దేవికిని అనేక యవతారములు గలవనియు, వారు లోకములలో నవతరించి యనేకమైన మేల్లను రక్షణ కార్యమును జేసిననియు గొందఱు నుడివెదరు.

ఈ సంగతులు కాస్త్రద్వైతముగా నిష్పక్షపాతబుద్ధితో విచారించి చూతము. క్రీస్తుయొక్క యవతారము విష్ణుని యవతారము కానేకాదు. తక్కిన దేవతల యవతారములతోనిదియు గాదు. ఆయవతారములన్నిటికిని ఈ యవతారము మిగుల భిన్నమునదే యయి యున్నది. ఆ యవతారములన్నియు రాక్షస నాశనార్థమై యెత్తి వారిని బరిమార్చి శిష్టులను గాపాడినట్లు కాస్త్రములు ఘోషించుచున్నవి. ఇందుకు నిదర్శనముగా, భగవద్గీతలు, 4వ అధ్యాయమున,—

శ్లో॥ యదాయదాహిధర్మస్యగ్లానిర్భవతిభారత।
అభ్యుత్థానమధర్మస్యతదాత్మానంసృజామ్యహమ్॥
పరిత్రాణాయసాధూనాంవినాశాయచదుష్కృతామ్।
ధర్మసంస్థాపనార్థాయసంభవామియగేయగే॥

“ఓయి భారత! ఎప్పుడెప్పుడు ధర్మమునకు చెరువువచ్చునో, అధర్మమునకు అభివృద్ధి కలుగునో, అప్పుడప్పుడు నేను అవతరించుచున్నాను. మఱియు శిష్ట పరిపాలన, దుష్టనిగ్రహ, ధర్మసంరక్షణకొరకు ప్రతియుగమునందు నేను అవతరించుచున్నాను.” అని కృష్ణుడు చెప్పియున్నాడు. మార్గంజేయ పురాణము, 4వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ సాతుధర్మస్యవస్థానంకరోతినియతంభువి।
ప్రోద్ధతానసురాన్హన్తిధర్మవృత్తిత్రికాలిణః॥
పాతిదేవాస్తథాచాన్యాన్ధర్మగతౌపరాయణాన్।
యదాయదాహిధర్మస్యతదాత్మానంసృజాత్యసా॥

“ఆయన (విష్ణువు) భూమియందు ధర్మముయొక్క యేర్పాటును నియమితమైన దానిని జేయుచున్నాడు. ధర్మ విచ్ఛేదకారులను, గర్వితులను అయిన రాక్షసులను జంపుచున్నాడు. అంతట దేవతలను, ఇంక ధర్మరక్షణాసక్తులగు

ఇతరులను రక్షించుచున్నాడు. ఓ శైమునీ! ఎప్పు డెప్పుడు ధర్మమునకు భంగము కలుగుచున్నదో అప్పు డెప్పుడు ధర్మముయొక్క యుద్ధార్థానికొరకు ఈయ నే తన్ను సృజించుచున్నాడు” అని వ్రాయబడియున్నది.

ఇక శివావతారములకు కారణము వినుడి. శివుడు మాత్రమే గాక, నంది భృంగివీరభద్రుడు మొదలగు శైవులును అవతారములై తిన్నట్లు చెప్పబడియున్నది. స్కాందపురాణము, శంకరసంహిత, 188వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ యదాయదాహిధర్మస్యహాన్తిశ్చైవస్యజాయతే |
తదాతదావతారోభూద్గణేశస్యమహీతలే ||
యదాయదాప్రాణశివై క్యభాజాంహా
నిర్భవేద్భూమితలేవతీర్య |
తదాతదామర్త్యకులేగణేశాస్సంభూ
యకుర్వంతిహిధర్మసంస్థామ్ ||

“ఎప్పు డెప్పుడు శివసంబంధమైన ధర్మమునకు హాని కలుగుచున్నదో అప్పు డెప్పుడు శివునియొక్క యవతారము భూతలమందు అయ్యెను. ఎప్పు డెప్పుడు శైవులకు హాని సంభవించునో అప్పు డెప్పుడు భూభాగమందు గణేశ్వరులు అవతరించి మర్త్యకులమందు పుట్టి ధర్మసంస్థాపనము చేయుచున్నారు” అని యున్నది.

శివుని యవతారములు శివధర్మమును స్థాపించుటకై మాత్రమే కాక బ్రహ్మాదిదేవతలనుగూడ శిక్షించుటకును ఎత్తినట్లు లింగస్కాంద పురాణాదులయందభివర్ణింపబడియున్నది.

దేవీ యవతారకాండముగూడ వినుడి. మార్కండేయ పురాణము, 86వ అధ్యాయమున,—

శ్లో॥ భ్రామరీచిమాంలోకాస్తదాఖ్యాస్యనిసర్వతః |
ఇత్థయదాయదాబాధాదానవోత్థాభవిష్యతి ||
తదాతదావతీర్యాహంకరిష్యామ్యురిసంక్షయమ్ ||

“అంతట లోకులు నన్ను భ్రామరి యని ప్రశంసించుచున్నారు. ఎప్పు డెప్పుడు ఈ విధముగా దానవుల వలన గలిగిన బాధ సంభవించుచున్నదో అప్పు

డప్పుడు నేను అవతరించి రాక్షసనాశనమును జేయుదును" అని దేవి చెప్పియున్నది. దేవీభాగవతము, పంచమస్కంధము, 18వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ యదాయదాహిసాధూనాందుఃఖమ్భవతిదానవః
తదాతేమాఞ్చరక్షార్థందేహంసద్ధారయామ్యహమ్॥
అరూపాయాశ్చమేరూపమజన్మాయాశ్చజన్మచ॥
నురాణాంరక్షణార్థాయవిద్ధిదైత్యవినిశ్చితమ్

“ఓయి రాక్షసా! సాధువులకు ఎప్పుడెప్పుడు దుఃఖము కలుగుచున్నదో అప్పుడు వారి రక్షణకొఱకు దేహధారిణిని అగుచున్నాను. రూపములేని నాకు రూపమును, జన్మలేని నాకు జన్మయును, దేవతల రక్షణకొఱకు అని తెలిసికొనుము” అని దేవియే చెప్పచున్నది.

సోదరులారా! పయివాక్యములను మనము చక్కగా జర్పించి చూచిన, హరిహర శక్త్యావతార కారణములు సాధువులను రక్షించుటకును పాపులను నాశనము చేయుటకును ఎత్తినట్లు తేటబడుచున్నది. మఱియు, ఆ యవతారములు రాక్షసుల వినాశమునిమిత్తమును ఎత్తినట్లుకూడ విస్పష్టము. ఈ లోకములో విష్ణు లేవరు? దుష్టు లేవరు? పుణ్యాత్ము లేవరు? పాపాత్ము లేవరు? “పాపాహమ్” అను సిద్ధాంతము ప్రకారము మానవు లందఱును పాపులనే గదా? మనుజు లందఱును పాపు లే యైన పక్షమున, ఆ యవతారములవలన పాపులకు ఏమి ప్రయోజనము కలుగునో మీరే యోచింపుడు. అదియు గాక, అన్ని యవతారములలో విష్ణుని యవతారములు మిగుల ప్రశంసింపబడుచున్నవి. ఈ యవతారములు గలుగుటకు బయికారణములకు భిన్నముగా వేఱుకారణములు మన దేశపు ఋషులే వ్రాసియుంచిరి. వారు వ్రాసివెట్టిన వ్రాతలలో గొన్నిటిని నిచ్చట వ్రాయుచున్నాము.

బ్రహ్మవైవర్తక పురాణము, కేదారఖండము, 17వ అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ అయంభృగుర్మహాయోగీత్వద్భక్తాగ్రైస్వరఃకృతీః
అస్మిన్కృతాపరాధశ్చహరిఃపత్నీ వధాత్వరా॥
అనేకజన్మనాంపాత్రమభూదస్యాపరాధతః॥
పునస్తేకృపయాత్వైనంసమాధాయదశాకృతైః॥

“ఈ భృగు మహాయోగినీ(భృగు) యొక్క భక్తులలో శ్రేష్ఠుడును క్రింద
లు చేయువాడునైయున్నాడు. ఇతనియెడల భార్యను చంపుటయను నేరమును
విష్ణువు చేసెను. ఆ యపరాధమువలన చాలజన్మలకు హేతువాయెను. తిరుగ
పది రూపముల నెత్తుటకు అతనిని దయచేసి సమాధానపఱిచెను” అని లిఖింపబడి
యున్నది. ఈ భృగువే శివునిగూడ దారుణముగా శపించినట్లు పద్మభాగవత
పురాణములందు జెప్పియున్నది. యోగపాశిష్ఠ రామాయణము, ప్రథమ స్కంధము
వైరాగ్య ప్రకరణము,—

శ్లో॥ భృగుడై వంకురమా రేణశాపితో దేవశర్మణా|

బృన్దయా శాపితో విష్ణు స్తేనమానుష్యతా జ్ఞతః॥౧౪॥

“ఇట్లు, భృగువుచేతను, సనక్కుమారునిచేతను, దేవశర్మచేతను, విష్ణువు శ
పింపబడెను. బృందచేతనుగూడ శపింపబడెను. దానం జేసి మనుష్యత్వము
నొందెను.” అని చెప్పుచున్నది. అవన్నియు రామావతార మెత్తుటకు కారణములు.
దేవీ భాగవతము, 4వ స్కంధము, 20వ అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ ఏవం నానావతారే త్రవిష్ణు శ్శాపపశజ్జతః|

కరోతి వివిధా శ్చేష్టా దైవాధీనస్సదై వహి|

“ఇట్లే విష్ణువు శపింపబడి అనేక అవతారములయందు అనేకములైన చేష్ట
లు చేయుచుండెను. ఎల్లప్పుడును దైవాధీనుడుగానే (కర్మకరుడు) యుండెను”
అని చెప్పియున్నది.

ప్రియమైన భాతృవరులారా! విష్ణువుయొక్క దశావతారములు స్వేచ్ఛగా
ఎత్తినవని కొన్ని పురాణములును, ఋషులచే శపింపబడి యవతరించినవని మఱికొన్ని
పురాణములును ప్రకటింపుచున్నవి. దేవుడు ఋషుల శాపములచే జన్మకువచ్చుట
యెట్టిదో తెలియకున్నది. ఐనను, బహుపురాణము లట్లే చాటుచున్నవి. పూ
ర్వ మీమాంసము, 1. 1. 3. లో,—నూ॥విరోధేత్వనపేక్ష్యంస్యాత్॥ అని వ్రాయబ
డియున్నది. “ఇతరవచనములచే బాధితమగునప్పుడు ఆ సంగతి యుపేక్షింప
తగ్గది” అని యా నూత్రమున కథము. కాబట్టి యిట్టి బాధితముగు సిద్ధాంతముల
నెట్లు విశ్వసించగలము?

క్రీస్తుని యవతారకారణములను యోజింతము. సత్యవేదములో,—

“పాపిఁడపరిత్రాకుఁబ్రేష్టోయాశుఁడ౯గతిసమవర్తిగ్నోఽభవత్”॥

(1 తిథూతి, 1: 15.)

(పాపులను రక్షించుటకు క్రీస్తు యేసు లోకమున పుట్టిన వా డాయెనని దాని యర్థము.)

“సనరావతారఃభ్రీష్టాయాశుర్విద్యతేయఃసర్వేసాంముక్తరూఢ్యంతత్రదా సంకృతవాన్” (1 తిమోతి. 2: 5-6.)

(అయన క్రీస్తు యేసున నరావతారుడు; ఈయన అందఱికోటకు విమోచన క్రయ ధనముగా తన్నుతానే సమర్పించుకొనెను” అని దాని భావము.

“మనుష్యపుత్రోహిహరితమస్వేషితంతారయితుంచాగతః॥

(లూకా. 19: 10.)

(నశించిన దాని వెతకి రక్షించుటకు మనుష్య కుమారుడు వచ్చెనని దాని తాత్పర్యము.)

“యత స్తథైవాగతోమనుష్యపుత్రోనపరిచర్యాంభోక్తుమ్

అశితుపరిచరితుందాతుష్పాస్వప్రాణాన్

నిష్క్రియమూల్యంబహూనాంవినిమయేనగ మ శ్చై 20: 28.)

(అలాగే మనుష్యకుమారుడు ఉపచారము చేయించుకొనుటకు రాలేదు గాని యుపచారము చేయుటకును అనేకులకు ప్రతిగా విమోచన క్రయ ధనముగా తన ప్రాణము నిచ్చుటకును వచ్చెనని చెప్పెను అని దీని యర్థము.)

ఈలాగుననే యనేక వాక్యములయందు ప్రభువైన యేసు పాపుల రక్షణార్థమై భూలోకమునం దవతరించెనని ప్రతిపాదించబడియున్నది.

ఇక్కడ ఒక సంగతి. ఈ నిత్య కుమారుడు పృథ్వీలోకమునుండి నిగి వచ్చెనని యేలాగు చెప్పగలము? దేవుడు నిత్యుడు గనుక ఆయన స్వభావము మారనేరదు; ఆయన సర్వ వ్యాప్తి గనుక ఒక స్థలము విడిచి యింకొక స్థలమునకు వచ్చుట అసంభవముకదా; ఒక సమయమున పృథ్వీలోకములో నుండెనని, యింకొకప్పుడు ఆ స్థలము విడిచి భూలోకమునకు వచ్చెనని చెప్పట దైవ స్వభావమునకు విరోధముకదా? అని యొక శాస్త్రీ యడగెను. తాను శాస్త్రీయైయుండి యట్లు ప్రశ్నించుట మిగుల వింతయే. ఈ సంగతి క్రైస్తవు లెఱుగక పోలేదు. క్రీస్తు పరావతార మెత్తుటయందు తన స్వభావములో నెంతమాత్రము మార్పు పొందినాడని వారు నమ్మరు. “ఆయన నిన్ను నేడు నిరంతరము ఒక్కరిగానే యున్నాడు” అని ఆయనను గుఱించి చెప్పియున్నది. మఱియు స్థలము విషయములోను

అయినకు మార్పుకలుగలేదు. ఆయన సర్వవ్యాపి గనుక నరావతార మెత్తినప్పుడు పరలోకమును విడిచిపెట్టి భూలోకమునకు వచ్చెనని, ఆ సమయమున పరలోకము లో ఆయన లేడని యనరాదు. ఐనను ఆయన పరలోకమునుండి దిగివచ్చె ననగా అర్థమేమి? నిత్యుడును మార్పులేనివాడైన ఆ ప్రభువు, మానవ స్వరూపమందు మనుష్యులకు తన్ను తాను ప్రత్యక్షపఱచుకొనెనని యర్థము.

అవతార శబ్ద నిష్పత్తి వినుడి:—

త్వ (తర్) అనునది ధాతువులు.

అవ అనునది ఉపసర్గ.

అవ + తర్ = అవతర్ = క్రిందికి దిగుట యని అర్థము.

అవతారమనగా పరలోకమునుండి క్రిందికి రాబడిన వానికి పేరు.

సోదరులారా! మానవులు పాపముచేత దేవుని నెఱుగక యున్నారు. మన దృష్టిచేత మధ్యాహ్నమందు సూర్యుని ఏలాగు చూడలేమో, పాపముచేత చెడిన మన యాత్మలు కోటి సూర్యతేజో స్వరూపియైన పరమాత్ముని చూడలేక యున్నవి. ఇట్టి స్థితిలో నున్న మనమీద దేవు డపరిమిత కరుణకలిగి తన మహిమను నర రూపముచేత కమ్ముట కైనట్లు నర స్వభావము దాల్చి నరుని మాటవలనను క్రియల వలనను దేవు డిట్టి వాడని మనకు కనబఱచుటకై వచ్చి యీ లోకములో జీవించెను. కాబట్టి క్రీస్తుయొక్క అవతారమునందు దేవుని ప్రేమ, జాలి, జ్ఞానము, న్యాయము, కృప మొదలగు కల్యాణ గుణము లిట్టివని నర రూప సహాయమువలన మనకు ప్రత్యక్షపఱచబడెను.

పాపమువలన పడిపోయిన మానవుని రక్షణకై ఒగ్గుతు పునాదివేయబడక పూర్వమే రక్షకుడైన క్రీస్తు ఏర్పఱుపబడెనుగాని, ఆయన చాల కాలమువఱకు ఈ లోకములోనికి బంపబడలేదు. అదినుండి యీ రక్షకుని రాకడవఱకు గడచిన యీ మధ్య కాలములో జీవించుచుండిన భక్తులకు ఆయనను గుఱించి ఏమియు తెలియదని మన మనుకొనగూడదు. ఎందుకనిన ఆ రక్షకుని రాకడ కొఱకు మనుష్యులను సిద్ధపఱచుటకును, వారిని ఆదరించి బలపఱచుటకును ఈ లోకములో నవ తరించినట్టి క్రీస్తుయొక్క నరావతారమునుగుఱించి దేవు డాదినుండి తన భక్తులకు దెలుపుచువచ్చెను. కావున ప్రాత నిబంధన కాలపు భక్తులు క్రీస్తు రాకడకొఱకు అత్యాశతో గను వెట్టుచుండిరి. (లూకా 10: 24.) విశ్వాస శ్రేణులతో ఆయనను చూచి రక్షింపబడిరి.

చివరగా సెకమాట: యేసు క్రీస్తు ప్రభువు సరావతార మెత్తుటచేత నీరసుల మును దిక్కులేనివారమునైన మనకు లోడు నీడగా నుండుటకయి దేవుడు మన యొద్దకు వచ్చియున్నాడని సమ్మతవారందఱకును నిత్య సహాయమును సంతోషమును గలుగుచున్నది.

రీవ ప్రకరణము.

యేసు క్రీస్తు నిత్యము పరిశుద్ధుడనుటను గుఱించి.

యేసు క్రీస్తు మానవ దేహము ధరించినను పాపము నెన్నడు చేయక పరిపూర్ణ పరిశుద్ధ మూర్తియై యుండెను. ఈయన యెప్పుడు గాని యే విధమగు పాపమునను జేయని జీతేంద్రియుడు. ఇక్కడ కొందఱు శంకింతురు. ఆయన యెని సంభవుడా? అయోని సంభవుడా? యెని సంభవుడయిన యెడల, ఆయన లో జన్మ పాప మేలలేదు? జన్మ పాపముగలవాడయినచో, ఆయన మనలను రక్షింప నెట్లు సమర్థుడగును? అని కొందఱు హిందువులు తఱచుగ ప్రశ్నింపుచున్నారు. పురుషుడు లేకుండ ఒక స్త్రీ గర్భవతియై కుమారుని కనె ననుట స్వభావ ధర్మమునకు విరుద్ధముకాదా? యని మఱి కొందఱు చెప్పటకు సాహసించుచున్నారు.

ఈ ప్రశ్నలు మహా ముఖ్యమయినవి. వీనికి బ్రతుకొత్తరములు గూడ వేదోక్తులను బట్టియేగాక, వేఱు మార్గమున సుళువుగా గ్రహింప నలవికావనుటకును సందియములేదు. వారేయుద్దేశముతో నడిగినను, వాని కుత్తరములు దెలిసికొన దగిన యంశములే. ఎందుకనిన, “అంధఃకిమంధం నేతుంశక్నోతి,” “స్వయమశుద్ధః కథంపరాన్ తార యతి” అను ధర్మములచొప్పున, యేసు క్రీస్తు పాపియైనచో, ఆయన యితర పాపులకు రక్షకుడుగ నుండదగదు. అంతే కాదు. మన మాయనను విశ్వసించి నేవించుటయు తెలివి తక్కువ పని యగును. కాబట్టి యీ ప్రశ్నల యుత్తరము విషయమై శాస్త్రానుకూలమగు తగిన విమర్శచేయుట మిక్కిలి యావశ్యకము.

అవును; ఆయన యెని సంభూతుడే. యెని సంభూతుడగు ప్రతివాడు జన్మ పాపముగలవాడే యగును (యోబు 28: 4; కీర్తన 51: 5; ఎఫెసీ 2: 3.) అని ఆలాగుండుగాక. ఆయన నేమి, యేసు క్రీస్తు ఒక్కఁడు మాత్రము నర జన్మ మెత్తిన వారిలో నెంత మాత్రము జన్మ పాపము లేకము లేనివాడని తీర్మానింపబడెను. ఈయన హిందూ మత సిద్ధాంత ప్రకారము కర్మ దోషమువలన గాని, ఋషు

ల కాపములవలనగాని జన్మకు వచ్చినవాడయిన యెడల, నిస్సందేహముగా జన్మ పాపముగలవాడేయగును. కాని, ఆయన యట్లు రాక, మనుష్యుడు తన దుష్టుల మైన దురవస్థనుండి తనంతట తాను తప్పించుకొన వీలులేని నిరాధారుడని యెరిగి ఆ యేసు నాథుడు తన నిర్దోషుక బాపమున కటాక్షమువలన దేవుని యనాది సంకల్పము చొప్పున సర్వ లోక పాపమునకు ప్రాయశ్చిత్తముగా దన ప్రాణమును సమర్పింప నీ లోకమున నవతరించెను. ఇది యిట్లుండ నిండు.

యేసు క్రీస్తు ఎవని బలమువలన లేక ఎవరి క్రియవలన నుద్భవించెనను విషయమును గూర్చి ముందుగా విచారించెము. త్రియోక సత్య దైవతత్వము లో నొకడగు పరిశుద్ధాత్మ బలమువలననే యేసు క్రీస్తు పుట్టెను. పరిశుద్ధాత్మ కన్యయగు మరియు గర్భములో క్రీస్తు యేసుని నుద్భవిత విధముగా నుద్భవించజేసెను. అది ఆయన యేలాగు చేసెనో యది మన బుద్ధి కంటని కాగ్యము. అయినను, మనవల్ల నైనంతవఱకు సత్యదేవమును బట్టి భయ భక్తులతో విచారించెదము. క్రీస్తు యేసుని పుట్టుకకు పరిశుద్ధాత్మ తానే కారణ భూతుడైనందున, ఆయన తక్కిన మనుష్యులు పుట్టినట్లు పట్టక, అత్యద్భుత విధముగా పుట్టెను. ఆయన పుట్టుక ను గుఱించి దేవ దూత కన్య మరియు దెలిపినపుడు, అమె దూతను జూచి, నేను పురుషుని నెఱుగని దాననీ, ఇది యేలాగు జరుగునని కన్య మరియు చెప్పినందు వలన, ఆయన స్త్రీ పురుషుల సంయోగ మార్గమున బుట్టిన వాడు కాడని స్పష్టము. ఇది యేలాగు జరుగునని యామె హృదయమున నాలోచించి దేవ దూత నడిగినందు వలన, ఆయన తల్లి క్రియవలన గూడ గలుగ జేయబడిన వాడు కాడనియు డేట బడుచున్నది గదా. కన్య మరియు యోసేపునకు ప్రధానము చేయబడిన పత్నియ యి యుండినను, వారుభయాలకు పొందు గాక మునుపే యామె పరిశుద్ధాత్మ వలన గర్భవతి యాయెను(మత్తయి 1: 18). మరియు యోసేపు లాయన తలి దండ్రులని లూకా 2: 27లో చెప్పియుండినను, 38వ వచనములో ఆయనను గు ఱించి చెప్పి యున్న సంగతులకు వారిద్ద తాత్పర్యపడిరిని సవిస్తరముగా వ్రాసియు న్నది. యోసేపు ఆయనను బెంచిన తండ్రియై యుండెను గనుక, తండ్రియని యెంచబడెను. జనులు గూడ యేసుని యోసేపు కుమారు డని పిలిచిరి. కాబ ట్టి యేసు యోసేపునకు బుట్టిన వాడు గాక, కన్య మరియుయందు పరిశుద్ధాత్మ బలము వలననే యుద్భవించెనని తెలియుచున్నది.

అదియందు దేవు డిచ్చిన వాగ్దత్త ప్రకారము, (క్రీస్తు స్త్రీ) సంతానమై యుండినను, కన్య మరియకు తన గర్భములో నొక శిశువును నుద్భవింప జేయు శక్తి గలిగి యుండలేదు. అయితే దేవుని కసాధ్యమైన కార్య మొకటియు లేదు గనుక పురుష బీజము లేకయే, పరిశుద్ధాత్మ ఆయనను కన్యకా గర్భములో నుద్భవింపజేసెనని తెలియబడుచున్నది. ఒక కన్యక గర్భిణియగునను ప్రవక్త వచన ప్రకారము, దేవ దూత కన్య మరియను జూచి, “పరిశుద్ధాత్మ నీ మీదికి వచ్చును; సర్వోన్నతుని శక్తి నిన్ను కమ్ముకొనును గనుక పుట్టబోవు శిశువు పరిశుద్ధుడై దేవుని కుమారు డనబడును” (లూకా 1: 35). అని చెప్పెను. ఆలాగుననే, ఆమె పరిశుద్ధాత్మవలన గర్భవతి యాయెను. ఇది చూచి యోసేపు మరియను గూర్చి సందేహపడినపుడు (మత్తయి 1: 29), సర్వేశ్వరుని దూత— “దావీదు కుమారుడవైన యోసేపూ! నీ భాగ్యయయిన మరియను జేర్చుకొనుటకు భయపడకుము; ఆమె గర్భము ధరించినది పరిశుద్ధాత్మవలన కలిగినది” (మత్తయి 1: 20) అని చెప్పెను. విశ్వాసుల పునర్జన్మమును (ద్విజన్మము) గూర్చి— “వారు దేవునివలన పుట్టిన వారే కాని రక్తమువలననైనను మనుష్యేచ్ఛవలననైనను పుట్టిన వారు కాదు” (యోహాను 1: 13) అని సత్యవేదములో నున్నది. విశ్వాసుల పునర్జన్మమువలననే, జగద్రక్షకుడగు యేసు తన శరీరోద్భవములో శరీరేచ్ఛవల్లనైన మనుష్యేచ్ఛవల్లనైన బుట్టక, స్త్రీ గర్భములో మనుష్య దేహమును దాల్చెను. ఆ శరీరము కన్య మరియ యందుద్భవించిన వస్తువై యుండుటవలన, అని యామె గర్భములో రూపింపబడిన శరీరమై యున్నది.

మఱియొక సంగతి చూతము. యేసు క్రీస్తు పుట్టుక మిక్కిలి యద్భుతమైనదని మహమ్మదు కూడ ఒప్పుకొని ఖురాను 19వ సూత (మరియమ్మ) 16వ ఆయతులో నిట్లు వ్రాయుచున్నాడు: “గాబ్రియేలు మరియమ్మకు నగపడినపుడు, ఆమె భయపడి—నేను కృపగల దేవుని శరణుజొచ్చుచున్నాననెను. గాబ్రియేలు— “నిజముగా నేను దేవుని దూతను. నీకు పరిశుద్ధుడైన కుమారుని నొకని నిచ్చుటకు నేను వచ్చియున్నాను” అని యనెను. అందుకు మరియమ్మ— “నేనెట్లు కుమారుని కనగలను? ఏ మనుష్యుడను నన్నెన్నడును ముట్టుకొనలేదు. నేను వేశ్యను కాను” అని యనెను. “ఇట్లు జరుగును. ఇది నాకు కష్టమైన పని కాదు; ఆయనను (నీ కుమారుని) మనుష్యుల కొక గుఱుతుగాను, మా యొద్దనుండి పంపబడిన కృపావరముగాను మేము చేయుదుము, అని నీ దేవుడు చెప్పుచున్నాడు” అని గాబ్రియేలనెను. ఈ మాటలనుబట్టి యేసు క్రీస్తు పుట్టక ముందే ఆ

యనను గూర్చి మరియకు బెలుపుటకు గాబ్రియేలు దేవుని యొద్దనుండి వచ్చెననియు, యేసు యొక్క తల్లి యే పురుషుని నెఱుగక ముందే ఆయనను కనెననియు ఖురాను స్పష్టముగా జెప్పచున్నట్లు మనకు దేటబడుచున్నది. ఇదిగాక, 21వ సూర (అంబియా) 91వ ఆయతులో,—“కన్యయైయుండిన ఆమెలోనికి మా యాత్మను పంపితిమి; ఆ విధముగా, ఆమెను ఆమె కుమారుని మనుష్యులందఱకును నొక గుఱుతుగా నేర్పఱచితిమి” అని వ్రాయబడియున్నది.

పోదరులారా! పయిన జెప్పబడిన ఖురాను సాత్వమును బట్టి చూడగా, యేసు క్రీస్తు పుట్టుక యొక యద్భుత కార్యమే యనియు, ఆయన స్త్రీ పురుష సంయోగమువలన బుట్టినవాడు కాదనియు, ఆయన కన్యయైన మరియకు దేవుని విశేష శక్తిమహిమ మూలమున బుట్టెననియు, ఆయన మాతృ గర్భములోనే పరిశుద్ధమైన శక్తువై యుండెననియు స్పష్టముగ దేలుచున్నది.

సత్యవేదమునుబట్టి చూడగా, యేసు క్రీస్తు జన్మము మిగుల అద్భుతమైనది. ఆయన పరిశుద్ధాత్మ ప్రభావమువలన జన్మించెను. మనుష్యులకు స్వభావముగా నున్న జన్మ పాపము లేనివాడు. ఆయన స్త్రీ సంతానమైనను, ఆయన మానవ స్వభావము జనని గర్భములోనే పరిశుద్ధపఱుపబడి దైవ స్వభావముతో జేర్పబడెను. ఆయన పాప మొకటికీలేదు అన్ని కార్యములలో మనవంటి వాడై యుండెను.

ఇది యిట్లుండగా, యేసుని తల్లి జన్మ పాపముగలది గనుక, తల్లిని బట్టిమైనను ఆయనలో పాపాంకురము లేమాత్రమును లేకుండునా? యని కొందఱు హిందూ సోదరులు ప్రశ్నింతురు. ఈ ప్రశ్నకు కూడ ప్రత్యుత్తరము వై సంగతులననే లేటబడుచున్నది. అయినను దీనిని గుఱించి కూడ కొంచెము వివరముగా నాలోచింతము.

దేవుడు జీవముగల సమస్త వస్తువులను సృజించినప్పుడు వాని వాని జాతుల ప్రకారము పుట్టుటకు బలమిచ్చెను. ఇందును బట్టియే మనుష్యులు తమ స్వరూపమందు బిడ్డలను కనుచున్నారు. (ఆదికాం. 1: 27; 5: 3). ఈ సంబంధము దేహ సంబంధమయినది మాత్రమే కాక, ఆత్మ సంబంధమయినదియు నయి యున్నది. మనుజులు తమ శరీరముల వలన శరీరములను, ఆత్మల వలన ఆత్మలను కనుదురు; అనగా తలిదండ్రుల గుణ రూపముల ప్రకారము బిడ్డల గుణ రూపము లున్నవని చూచుచున్నాము. శరీరము పుట్టగానే యాత్మయును గలుగుచున్నది. ప

యి సంగతుల కనుగొనముగా, మహాభారతము, కాంతి పర్వము, 190వ అధ్యాయము, 15, 16, శ్లోకములు, :—

“పుణివీసర్వభూతానాంజనతీతద్విధాస్త్రియః|
పుమాన్ ప్రజాపతిస్తత్రశుక్రం తేజోమయంవిదూః||
ఇత్యేతల్లోకనిర్మాణంబ్రహ్మణావిహితంపురా|
ప్రజాసమనువర్తంతేస్వైస్వైకర్మభిరావృతాః||

అగ్రము: “సమస్త భూతములకు భూమి తల్లియయి యున్నది. ఆలాగుననే శ్రీలకు అయి యున్నారు. పురుషుడు ప్రజాపతి యనియు, అచ్చట శుక్రము తేజోమయ మనియు (పుట్టింప కత్తి గలదనియు) తెలియుము. పూర్వము బ్రహ్మచేత నీలాగున లోక నిర్మాణము తగినట్లు చేయబడినది. ప్రజలు తమ తమ క్రియలచేత నావరింపబడిన వారయి నడుచుచుండిరి.” ఇదియుగాక, శరీరము పుట్టగానే యాత్మయును గలుగు చున్నందుకు ప్రమాణము లున్నవి. ఆ భారతములోనే, అది పర్వము 74వ అధ్యాయము 49వ శ్లో,—“ఆత్మాత్మనైవజనితఃపుత్రఇత్యుచ్యతేబుధైః॥ అగ్రము: “ఆత్మ వలన బుట్టిన ఆత్మనే పుత్రుడని బుధులు చెప్పిరి.” మఱియు నిర్ణయ సింఘపు, శ్రాద్ధ నిర్ణయ ప్రకరణములో,—జాబాలః॥ అంగా దంగా త్సంభవతి పుత్రవద్దు హితాన్యణామ్॥ ‘మనుష్యులకు కొడుకు వలెనే కూతురును అవయవములనుండి యవయవములను బొంది పుట్టుచున్నది” అని జాబాల ఋషియు జెప్పచున్నాడు.

కావున తల్లిదండ్రులకు దేహాత్మల సంబంధ గుణము లేలాగో యాలాగుననే వారి వలన గలిగిన బిడ్డలకును నుండును. పురుషునికీ శ్రీ సుపర్యములమున గలిగిన శ్రీ పురుష కుపులకు జన్మ పాపము నంటి యుండుట సహజమే. క్రీస్తు యేసు విషయములో అది యట్లు జరిగియుండలేదు. ఎందుకనిన, ఈయనకు తండ్రిలేడు; తల్లి మాత్రము గలదు. కావున ఈయన శరీ రోద్భవములో శరీరేచ్ఛవలన నయిన, మనుష్యేచ్ఛవలననైన బుట్టక, శ్రీ గర్భములో మానవ దేహమును దాల్చెను. ఆ శరీరము శుద్ధ కన్యక యం దుద్భవించిన వస్తువయి యుండుట వలన అది యామె గర్భములో రూపింపబడిన శరీరము మాత్రమే యయి యుండెను. దేవుని కసాధ్యమయిన కార్యమొకటియును లేదు. కావున పురుష బీజము లేకనే పరిశుద్ధాత్మ తన దైవ ప్రభావముచేత ఆయనను పరిశుద్ధ కన్యకా

గర్భములో నుద్భవించజేసెనని మనము తెలియ దగినది. కావున యేసు క్రీస్తులో తల్లి జన్మ పాపాంకుర మున్నదనట కే యాస్పదములేదు. ఆయన యోనిసంభవుడ యైనను, ఆయనలో జనని జన్మ పాపాంకురములు బొత్తిగా లేనేలేవు. అది య ట్టుండనిండు.

కొందఱు కొందఱు మతాిక వితండ వాదము చేయుదురు. అదేదనిన, మ న దేశపు ఋషులలో కొందఱు ఆయోని సంభవులుగ బుట్టిరట; వారు నిత్య పరిశు ధులేయట. ఆ యయోని సంభవులు మాత్రమే పరిశుద్ధులయి యుండగలరట. యేసు క్రీస్తు యోనిజాడై యున్నందున పాప సంభూతుడై యుండక మతేమగున ని పట్టిన పట్టు విడవక వాదించువారును గలరు. అట్టి వారిని గుఱించి మేమేమన గలము? అట్టివారు తమ ఋషుల యభిప్రాయములపైనను గొంత తెలిసికొనియుం డిన బాగుగ నుండును. హిందూ శాస్త్రములనుబట్టిచూచినను, వారి వాదము ని లువదు. హిందూ శాస్త్రములను బట్టి క్రీస్తు యేసాక్కడు మాత్రమే దేహ ధారు లందఱిలో జన్మ పాప మెంత మాత్రము లేని మహనీయుడయని సిరముగా స్థాపనజే యగలరు. ఆ యయోనిజాల సంగతి తరువాత విచారించుము. ప్రస్తుత మీ విష యము హిందూ ఋషుల తాత్పర్య మేమని కొంత పరిశోధించుట యుక్తము. ఒ క శిశువు తండ్రియొక్క ప్రతి యవయవమునుండి కలిగి నూతన గర్భములో వృద్ధి పొందును. ఇందుకు నిదర్శనముగా, లింగ పురాణము, పూర్వ భాగము, 89వ ఆ ధ్యాయము:-

శ్లో॥ పితృశ్శరీరాత్ప్రత్యంగంరూపమస్యోపజాయతే।

తత్తోస్యమాతురాహారాత్ప్రతీతలీఢప్రవేశనాత్ ॥

“ఇతనికి (శిశువునకు) రూపము తండ్రియొక్క ప్రతి యవయవమునుండి క లిగెను. అటు పిమ్మట తల్లియొక్క యాహారమునుండి తాగిన పానీయమునుండి పుష్టియేర్పడెను” అని బోధించుచున్నది. ఇదియుగాక జనని పుత్రునకు తో లు సంచి చందమున నుండును. అలాగుననే మత్స్య పురాణము, 49వ ఆధ్యాయము, 12వ శ్లోకములో,-

మాతాభస్త్రోపితుఃపుత్రోయేనజాతస్సపవనః॥

“తల్లి తోలు సంచి యనియు, కొడుకు ఎవనివలన బుట్టింపబడినూ యట్టి తం డ్రియే అతడు” అనియు చెప్పియున్నది. శిశువునకు తండ్రి యంగమునుండి యం

గములును, హృదయమునుండి హృదయమును గలుగుచున్నది. మహాభారతము, ఆది పర్వము, 74వ అధ్యాయము, 64వ శ్లోకము:—

“అంగాదంగాత్సంభవసిహృదయాదధిభాయసే|

ఆత్మావైపుత్రనామాసిసజీవశరదశ్శతమ్||

అర్థము|| “ఓ పుత్రుడా! నా ప్రత్యవయవమునుండి (నీవు) పుట్టుచున్నావు. కామ స్థానమైన హృదయమునుండి హృదయమును బుట్టుచున్నది. పుత్ర నామముగల (నా) ఆత్మవేయగుచున్నావు. అట్టివాడవగు నీవు నూలు సంవత్సరములు జీవించుము.” ఈ శ్లోకము వేద మంత్రమై యున్నది. ఈ మంత్రము బృహ దారణ్య కోపనిషత్తునందున్నది. మఱియు, శకు గుణోత్పత్తికి తేత్రము ప్రధానముకాదు; కాని, బీజమే ప్రధానమని మనువు స్పష్టీకరించుచున్నాడు. మను స్మృతి 9వ అధ్యాయము:—

శ్లో|| తేత్రభూతాస్తృతానారీబీజభూతః స్మృతఃపుమాన్|

తేత్రబీజసమాయోగాత్సంభవస్సర్వదేహినామ్||33||

బీజస్యచైవయోన్యాశ్చబీజముత్పత్త్య ముచ్యతే|

సర్వభూతప్రసూతిహి బీజలక్షణలక్షితా||35||

యాదృశంకూప్య తేబీజంతేత్రేకాలోపపాద్యతే|

తాదృగ్గోహతితత్తస్మిన్ బీజంస్వైర్యంజతంగుణైః||36||

“స్త్రీలను, తేత్రమునట (వైరు పెట్టెడు భూమి) సమముగా జెప్పచున్నారు. ఈ తేత్రమును, ఈ బీజమును జేరుటచేతనే సకల జంతువులును బుట్టుచున్నవి. బీజ తేత్రములయందు బీజము ప్రధానముగా జెప్పబడుచున్నది. సకల భూతములయొక్క సంతతియు బీజముయొక్క వర్ణ స్వరూపాది లక్షణములు గలదై కనబడుచున్నది. తగిన కాలమందు వడ్లు మొదలగు ధాన్యముల విత్తనమును విత్తినట్లయిన పిదప నందువలన గలిగెడు ధాన్యములు ఆ విత్తనముయొక్క రూపముతోనే యా తేత్రమందు గలుగుచున్నవి.” మఱియు ఈ మనువే తేత్రముయొక్క గుణ మెంతమాత్రము కనిపించుటలేదనియు దృష్టాంత పఱచుచున్నాడు. ఆ లోమిద్దవ అధ్యాయములానే,—

స్లో॥ ఇయంభూమిన్ద్విభూతానాంశాశ్వతీయోనిరుచ్యతే।
 నచయోనిగుణాన్ కాంశ్చిద్భీజంష్పతిపుష్పిషు॥37॥
 భూమావప్యేకకేదారేకాలోప్తానికృషీవతైః
 నానారూపాణిభాయంతేబీజానీహస్యభావతః॥38॥
 అన్యదుష్టంబాతమన్యదిత్యైతదుపద్యతే।
 ఉప్యతేయద్ధియద్భీజంతత్తదేవప్రరోహతి॥40॥

“సకల స్థావరములకును భూమియే యోనిగా జెప్పచున్నారు. అయినను దానియందు గలిగిన వృక్షములు మొదలగు వానికి భూమియొక్క గుఱుతు కించి త్తయినను కానబడలేదు. ఒక తేత్రమందు అనేక విత్తనములను విత్తినను అవి యవి తమ తమ బీజములయొక్క గుఱుతులను జూపునేగాని తేత్రములయొక్క గుఱుతులను గొంచెమయినను జూపుటలేదు. ధాన్యపు గింజను విత్తిన యెడల సెనరు మొక్క పుట్టదు. ఏ గింజవేసిన ఆ మొక్కయే పుట్టును. ఇట్లు భూమి ధరా(భూమి) ను వృత్తి లేకుండ బీజ గుణాను వృత్తి ప్రవృత్తిదులయం దగుపడు చుండెను గాన మనుష్యులయందును బీజమే ప్రధానమని చెప్పి యున్నది” అని యున్నది. యేసు క్రీస్తునకు మానవ జనకుడు లేడు. ఆయనకు జేవుడే నిత్య జన కుడు. ఇదియుగాక, జ్ఞాన వేద సార సంగ్రహమునందు,—

యథాకర్మతథారూపంయథాబీజతథాంకురం।

యథాపితౌతథాపుత్రలోకాద్వర్తనవాక్యయోః॥

“ఏ క్రియ జేసిన ఆ స్వరూపమును, ఏ విత్తు వాటిన ఆ మొక్కయును, తండ్రి స్వరూపమే కుమారుడును నగును. ఇందుకు లోకమున వచ్చిన వేదమే సాక్షి” అని వ్రాయబడియున్నది. ఏ క్రియ జేసిన ఆ స్వరూప మేర్పడు” ననుచో, కన్యక గర్భమునందు పరిశుద్ధాత్మ ప్రభావముచేత జేయబడిన యద్భుత క్రియవలన జన్మించిన క్రీస్తు యేసు నం దెవ్వరి స్వభావ గుణమేర్పడునూ బుద్ధిమంతులగు మీ రే యోజింపుడు. పంపిన నుదాహరించిన ఋషుల తాత్పర్యములను బట్టి యోజించినను, పుత్రునకు తండ్రి తత్వమే ప్రధాన మనిరిగాని, తల్లి తత్వ మెంత మాత్రము ప్రధానము కావనినీ, ఆయన తల్లి స్వభావముగలవాడగునటుట పిచ్చి మాట.

తల్లి జన్మ పాప స్వభావ మేమాత్ర మాయన కంట దనుట శాస్త్ర సమ్మతమైన మాటయే కావున, యేసు స్వామి పగమ జనకుని స్వభావమే కలవాడగును.

ఇందుకు సత్యవేద సంప్రదాయములను వినుడి,—

“ఆయన (క్రీస్తు) దేవుని మహిమయొక్క ప్రతి బింబమును ఆయన తత్త్వ మయొక్క మూర్తిమంతమునై యుండెను” (పౌల్తీ 1: 18).

“నిత్యత్వమునుండి తండ్రి (దేవుడు) వలన జన్మించిన వాడును నిజమైన నిత్య దేవుడును తండ్రితో ఏక స్వభావముగలవాడునైన తండ్రియొక్క వాక్యము గు మూయుడు భాగ్యవతియైన కన్య గర్భమందు మనుష్య స్వభావమును ఆమె శరీరమువలన వహించెను” (2 మతాంశము).

గీ॥ తనయుడై పుట్టునటతండ్రి ధాత్రియందు॥

ఆత్మవై పుత్రనామాసి యనెడువాక్య॥

మది నిజంబేని క్రీస్తు దేవాత్మజుండు॥

దేవుడే క్రీస్తుడనగనందియమింకేల॥

అది యట్లుండ నిమ్ము.

హిందువులలో కొందఱు ప్రభువైన క్రీస్తు పుట్టుకను గుఱించి యీ విధము గా ప్రశ్నించుటయును గలదు. ఎట్లనిన,— లోకములో స్త్రీలు పురుషులవలన పిల్లలను గనుట స్వభావ ధర్మము కాదా? ఒక కన్యక పురుషుడు లేకుండ గర్భవ తియగుట యెట్లు? పిండ మేర్పడుట యేలాగు? లోకములో నెన్నడు జరిగియుం డని స్వభావ విరుద్ధమైన కార్యము జరిగిన దనుటకెట్లు సాధ్యము? అట్లు జరిగిన దని క్రైస్తవు లెంత బోధించినను, దానిని మనుష్యు లెట్లు నమ్మగలరు? అని ఆ ప్పడవ్వడు కొందఱు హేళనగా మాట్లాడుదురు.

కొంతమంది దేవుని శక్తిని గుర్తెలుగక, ఆయనను తమవంటి వానిగా నెంచి, ఆయన జ్ఞానమును తమ జ్ఞానముతో సరిపోల్చుకొని మాటలాడుదురు. తే వుడు మన వంటివాడేనా? ఆయన జ్ఞానము మన జ్ఞానము వంటిదేనా? ఎంత మాత్రము కాదు. ఈ సకల ప్రపంచమును ఎవ్వడు ఇచ్చా మాత్రముచేత సృష్టించి సాటిలేని మేటియై సర్వము పరిపాలించుచున్నాడో, ఎవ్వడు దృష్టి మాత్రమున నే యీ సమస్త సృష్టిని పరిహరింప సమర్థుడో, అతడే దేవుడు. అదియుగాక

ఆ మహాత్ముని— జ్ఞాన స్వరూపుడు, స్వతంత్రుడు, సర్వనియంతృడు, సర్వాశ్రయుడు, సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తుడని సర్వ మతములవారు కొనియాడుచుందురుగదా. వీని కర్థమేమి? జ్ఞాన పరిపూర్ణమగు ఈ యద్భుత సృష్టి రచనము వలన జ్ఞాన స్వరూపుడనియు, ఎవనిచేతను ఆజ్ఞాపింపబడనివాడగుటచే స్వతంత్రుడనియు, అన్నిటిని ఆజ్ఞాపించి నియమిత పథమునందుంచుటచే సర్వనియంతృడనియు, సమస్తమునకు నాధార భూతుడగుటచే సర్వాశ్రయుడనియు, ప్రతి వస్తువును దాని నుపయోగ మెరిగి సృష్టించుటచే సర్వజ్ఞుడనియు, సర్వ శక్తులును ఆయన వలన ఉత్పత్తియగుటచేగాని, సర్వ కార్యములను అవలీలగా గలుగజేయ సమర్థుడగుటచే గాని సర్వ శక్తుడనియు వాని కర్థము. అట్లయినచో, దేవు డీ కార్యమును, ఆ కార్యమును ఎట్లు చేయగలిగెనని మనము తర్కించి తర్కించి తెలిసికొనగలమా? ఎంత మాత్రమును తెలిసికొనజాలము.

ఇదియుగాక దేవునికి సమస్తము సాధ్యమను నంత మెల్లఱకు విశదమే. అట్లయిన సర్వేశ్వరుడు పురుష సంయోగములేక నే కన్యకా గర్భములో పిండోత్పత్తి కలుగజేయగలడని నమ్ముట కేమి కష్టము? కష్టముండదు. సామ్యములేని యేసుని పుట్టుక ప్రపంచములో నెన్నడును జరిగియుండని ప్రపంచ స్వభావమునకు ప్రత్యేకమయిన కార్యమే యని మేమును మనస్సా నమ్మి యొప్పుకొని పాచాబోధింపుచున్నాము. యేసు క్రీస్తుని ఒక్కని జన్మము మాత్రమే యట్లు జరిగియున్నదని సత్యవేదములో వ్రాయబడియున్నది. ఆయన మనుష్యులందఱు పుట్టినట్లే పుట్టినవాడయిన యెడల అందఱివలెనే ఆయన కూడ జన్మ పాపియే యగును. అందఱివలె ఆయనయును జన్మ పాపియైనచో, ఆయన భక్త సాపహరుడు గా నుండదగునా? అందుకు భిన్నముగా, సర్వజ్ఞుడగు సర్వేశ్వరుడు క్రీస్తుని జననము విషయమై జరిగించిన జ్ఞాన పరిపూర్ణమగు కార్యమిదే. ఆ పుట్టుక ప్రపంచములో జరుగుచున్న దాని వంటిదేయై యుండిన యెడల, అది లోకముతో పాటు స్వభావ సిద్ధమైన కార్యమే అని యనిపించుకొనునుగాని, అది ఆయన సర్వ మానవుల రక్షణ విషయమై జరిగించిన యద్భుత కార్యమని యనిపించుకొనదు. అదియుగాక, అది స్వభావ ధర్మమునకు విరుద్ధకార్యమైనను, మనము కొంచె మాలోచించి చూచిన పక్షమున, అది యందఱు నమ్మదగిన కార్యమేయని గురింపక నూనదు.

అద్భుత కార్యమననేమి యని ముందుగా విచారించి తెలిసికొనుట మంచిది. అద్భుత కార్యమనునది స్వభావ పద్ధతి ప్రకారముగాక, దైవ యత్నమునలన స్వభావ పద్ధతికి వేరుగా నడచునట్టి క్రియ. ఏలాగనిన, సృష్టింపబడిన వస్తువు లొక దానితో నొకటియు, ఒక దానివలన నొకటియు నడచుకొనుటకు సృష్ట్యాది నుండి దేవునివలన కొన్ని ప్రమాణములును, కొన్ని పద్ధతులును గలిగి యున్నవి. అది స్వభావ పద్ధతియని చెప్పబడును. సత్యవేద మా పద్ధతిని ఆకాశమునకును భూమికిని గలిగి యుండు ప్రమాణముని చెప్పి యున్నది. ఆ యాది ప్రమాణముల చొప్పున నడచునది యేదో యది స్వభావముగా నడుచునది యని చెప్పబడును. ఆ స్వభావ పద్ధతి ప్రకారము నడువక వేరు విధముగా నడచునది యద్భుత కార్యమని చెప్పబడును.

అద్భుత కార్యమనునది మన బుద్ధిచేత గ్రహించుకొనబడనదిగా నుండియు, మన బుద్ధికి విరోధముగా నుండుటలేదు. ఒకటి స్వభావ పద్ధతికి వ్యత్యస్తముగా నడచు నపుడు, అది నడచు విధము మనకు దెలియక యుండియు, ఆ నడతయే మన పంచేంద్రియములకు స్పష్టముగా నగపడుటవలన దానిని లేదన గూడదు. అది మన బుద్ధికి విరోధము కాదు. ప్రతి దినము మనకెడట నడుచు కార్యములలో ననేక కార్యముల విధము మనకు తెలియకపోయినను మన మా నడతను లేదని చెప్పుచున్నామా? లేదు. వ్యవసాయకుడు ధాన్యమును భూమిలో విత్తిన పిమ్మట అది మొలిచి పెరిగి నూతన ధాన్యము నిచ్చుట అందఱకును తెలియును. అది భూమిలోనుండి సారమును సీల్చుకొని వెలుగు విధ మొకరికిని తెలియదు. తెలియనందువలన పయిరులేదని యెవరు చెప్పుదురు? వృక్షములు పెద్ద గాలి కొట్టి నప్పుడు కదలియు, చిన్న గాలి కొట్టి నప్పుడు కదలక యున్నవి. ఒక కాలమందా వృక్షము లాకులవలన నిండియుండును. ఒక కాలమందాకులు లేక వట్టివిగా నిలుచుచున్నవి. ఈ చర్యలకు హేతువుగానుండు కారణములను విద్వాంసులు చెప్పుదురు. ఆ కారణములు నడచు విధము మాత్ర మొకరికిని తెలియదు. సుడిగాలి లేచుటయును ఆగి పోవుటయును నెట్లు? ఆకాశము నిశ్శబ్దముగా నున్నపుడు సుడిగాలి కలుగుట యెట్లు? అదెవ్వరికైన తెలియునా? కన్య మరియమ్మ గర్భోత్పత్తి యెట్లు కాగలిగెనో ఆ సంగతి కొంతసేపు అటుండ నిండు. సంసార శ్రీ గర్భవతియైన పత్తిమున, ఆమె గర్భమందు గూడ పిండోత్పత్తి ఎట్లుగును? ఆ పిండము కర చరణాద్యవయవములతో కలుపుగా రూపింప

బడుట యెట్లు? ఆ శత్రువులోనికి ప్రాణము వచ్చుట యెట్లు? ఈ సంగతులన్నియు కలుగు విధము ఉన్నది ఉన్నట్టుగా నెవరైన చెప్పగలరా? అదియును లేదు. మన మనేక కారణములను చెప్పినప్పటికిని ఆ కారణములకు కారణము నెఱుగజాలము. అది దేవుని శక్తివలన నున్నదని చెప్పవలయును. ఈ కార్యము లన్నియు మిగుల ఆశ్చర్యపడ దగినవిగా నుండియు, ఇవి ప్రతి దినము మన యెదుట నడచుటవలన నాశ్చర్యపడకుండగ నున్నాము. ఇవి ప్రతి దినము జరుగ కుండ అపరూపముగా జరిగినట్లయిన ఇవన్నియు మనకు గొప్ప యాశ్చర్యమును గలుగ జేయును. పసిబిడ్డ పెద్దవాడు కాక మునుపే వాని శ్వాసము పోయి మరణము పొందుటను మనము చూచి నపుడు, అది సాధారణముగా జరుగునది గనుక మన కత్యాశ్చర్యము కలుగనేరదు. రోగిష్ఠు డొకడు మఱియొకని మాట మాత్రముచేతనే స్వస్థత పొందుటయును, మృతి పొందిన యొకడు మఱియొకని ఆజ్ఞ మాత్రముననే జీవము పొందుటయును మనము చూచిన యెడల, అధికముగా ఆశ్చర్యపడి అద్భుతకార్య మని చెప్పుదుము.

ఇదియుగాక, యేసు క్రీస్తు—ఒక కన్యకకే జన్మించును” అని సృష్ట్యారంభమునుండి ఆయన జన్మము వఱకు సత్యజేదపు ఋషులచేత ప్రవచనముల మూలమున దేవుడు తెలియజేయుచునే యుండెను. ఎట్లనిన, శ్రీ సంతానము సర్వము (సాతాను) యొక్క—తలను నలుగ గొట్టును (ఆది కాం. 3: 15) అను మూల వాద్యము చొప్పునను, “ఇదిగో యొక కన్య గర్భవతియై కుమారుని కనును; ఆయన ఇన్మానుయేలని పిలువబడును” (యెషయా 7: 14.) అని యెషయా వివరముగా పలికిన ప్రవచన వాక్యము చొప్పునను, యేసు క్రీస్తు కన్య మరియు గర్భములో నుద్భవించి పుట్టెనని సువార్తికు లందఱును సాక్ష్యము పలుకుచున్నారు. ఇదిగో! యొక కన్య గర్భవతియై కుమారుని కనును (లూకా 1: 27.) అను దివ్య వాక్యము చొప్పునను, కన్య మరియు గర్భములో రక్షకు డుదయించెను. “సర్వేశ్వరుడు భూమిమీద నూతనమైనది సృజించెను; శ్రీ నరని చుట్టుకొనును” (ఇర్మియా 31: 22). “యేసును గూర్చిన సాక్ష్యము ప్రవచన సారము” (ప్రకటన 19: 10) అని సత్యజేదము ఉద్ఘోషించుచున్నది. ఇంతియకాక, ప్రవక్తలు ప్రవచనములను వచించుటకు దేవుడు వారిని ప్రేరేపింపకమునపు ఆ సంగతులు, కలుగవలెనని ఆయన కుద్దేశమున్నట్లు మనకు తెలియును. అయినప్ప

టికిని ఆ సంగతులను కలుగజేయుటవలన అవి వ్రాయబడిన దైవ గ్రంథమును దృఢపఱచుటకును, ఆయన యొక్క యొకానొక ఉద్దేశమయి యుండెను.

వే యేల? సోదరులారా! మనుష్యులకు మాటుగా శ్రమా మరణములను నొందుటకయి దేవుని కుమారుడు మనుష్య రూప స్వభావములు ధరింప గోరినపుడు, ఆయన మనుష్యులందఱును జన్మించినట్లు జన్మింపక, అద్భుతము వలనను పరిశుద్ధావతార మర్మము వలనను మనుష్యుడాయెనని మనము విశ్వసించుటకు సత్యవేదము విస్ఫుటోక్తులతో నాజ్ఞాపించుచున్నది.

కొందఱు యేసు క్రీస్తు పుట్టుకను గుఱించి యింకొక శంకచేయుదురు. క్రీస్తు జననము లోక విద్వారమును ప్రపంచ స్వభావ ధర్మమునకు విరుద్ధమునై యున్నదని కొందఱు అనిష్టముగ మాట్లాడుదురు. అయిన నట్లు చెప్పవారి దిగువ నుదాహరింపబడిన పుట్టుకలను గుఱించి వినినట్లయిన నేమనుకొందురో! ఇశ్రాయను క్రీస్తు పురూరవునకు తల్లియు తండ్రియునై యున్నదట. భారతము, శాంతి పర్వము, 74వ అధ్యాయము, 51వ శ్లోకము,—

పురూరవాస్త్రతోవిద్వానిశాయాంసమపద్యత |
సావైతస్యాభవన్యాతాపితాచై వేతినఃశ్రుతమ్ ||

“పిమ్మట పండితుడగు పురూరపుడు ఇశ్రకు బుట్టిన వాడాయెను. ఆమె యతనికి తల్లియు తండ్రియునై యున్నట్లు మనకు వినిడి కలిగి యున్నది.” కశ్యపుడు తన భార్యల యందు పక్షి వృక్ష గుల్మదులను గలిగించెనట. మార్కండేయ పురాణము, 108వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ తామ్రాచసుషువేశ్యేనిప్రముఖాఃకన్యకాద్విజ |
యసాంప్రసూతిఃఖగమాశ్యేనభాసుశుకాదయః ||
ఇలాయాఃపాదపాఃజాతాఃప్రధామూఃపతతాంగణాః |
ఆదిత్యాంయనముత్సన్నాకశ్యపశ్యేతినస్తతిః ||

“తామ్రాశ్యేని మొదలగు కన్యకలు డేగలను పక్షులను, భాస అను కన్యక చిలుకలు మొదలగు వానిని కనిరి. ప్రథమము చిన్నదానికి పక్షి సమూహములు పుట్టినవి. అదిటికి దేవతలు పుట్టిరి. ఈ విధముగా కశ్యపునికి సంతతి కలిగెను” అని లిఖించి యున్నది. మత్స్య పురాణములో, 6వ అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ తథాకిన్నరగన్ధర్వానరిష్టాజనయద్భహూన్ |

తృణవృక్షలతాగుల్మమిరాసర్వమజీజనతే ||

“అరిష్ట అనేక కిన్నర గంధర్వులను కనెను. చెట్లు, గడ్డి, తీగెలు, పొదలు మొదలగు సమస్తమును మిరయను చిన్నది కనెను” అని లిఖితమై యున్నది. ఈ శ్రీ లండలు దత్తుని పుత్రికలు; కశ్యపుని భార్యలు; గాగేయుడు గాడెద కడుపునను, ఋష్యశృంగుడు లేడి కడుపునను, శౌనకుడు శునకము కడుపునను, బుట్టిరని వజ్ర నూచి యందు జెప్పి యున్నది.

ప్రాజ్ఞాలారా! పయిని జెప్పబడిన పుట్టుకల కేమందురు? ఇంతకన్నను లోక విరుద్ధము లున్నవా? న్యాయతః విచారించి చూచిన పక్షమున, ఈ పుట్టుకలూ, లేక యేసు క్రీస్తు పుట్టుకా, లోక విడ్డూరము? వీనిలో ఏది ప్రపంచ స్వభావమునకు విరోధము? ఇట్టి యసంభవ గాథలు పురాణాది గ్రంథములందు చదువునప్పుడెల్లను మీరు నమ్ముచున్నారుగదా? అయిన పరిశుద్ధాత్మ ప్రభావముచే నదృశ్యత విధముగ నుద్భవించిన జగద్రక్షకుడగు యేసుని జన్మ విశేషమును నమ్ముట మీరు సాధ్యము కాదా?

ప్రియులగు ఆర్య సోదరులారా! ఒక విధముగా యేసు క్రీస్తు పుట్టుక లోక విడ్డూరమే యగును. ఏలయునన, సృష్టాది నుండి యిప్పటి వఱకు ఆయన పుట్టుక వంటిది మఱొకటి కానము. నిజముగా ఆయన జననము లోక విరుద్ధమయినదే. ఎందుకనిన, ఆయన వలె ప్రపంచములో తండ్రి లేకుండ నొక్క తల్లికి మాత్రమే జన్మించిన వాడు మఱి యొకడు లేడు. ఇకను నుండబోడు. యేసు క్రీస్తు పుట్టుక లోక స్వభావరీతికి విరుద్ధమే యగును. ఎందుకనిన, ఆయన లోక స్వభావ పద్ధతికి లోబడి పుట్టినవాడుకాడు. అట్లు పుట్టినయెడల, ఆయనకూడ అందఱితలె జన్మ పాపముగల వాడగును. అట్లు పుట్టలేదు గనుకనే ఆయన “భక్త పాపహరుని” స్థానములో నిరభ్యంతరముగా నిలువబడగలిగెను. మఱియు, యేసు క్రీస్తే సమస్త మానవులలో మిగుల ఆశ్చర్య పురుషుడనటకు సందియములేదు. ఎట్లనిన, ఆయన ఒక్కడే సంపూర్ణ మనుష్యుడును దేవుడునై యున్నాడు. ఆయన ఒక్కడే సర్వ మానవులలో ప్రపంచ స్వభావమునకు విరోధముగా అఖండ నీతి స్వభావుడును అత్యంత పరిశుద్ధ ప్రవక్తన గలవాడునై యుండెను. అది యు

లుండనిండు.

సర్వేశ్వరుడు సర్వశక్తుడను మాటను తెలిసికొనజాలక పురుష సంయోగము లేని శుద్ధ కన్య గర్భమునందు క్రీస్తు ఏలా గుడ్బవించెనని కొంద అపహాస్యముగాను, విరేంద్రముగాను వాదించుచున్నది యిదివఱకు వ్రాసియుంటిమి. అందుకు కొంత సమాధానమును నిదవఱకు తెలిపియుంటిమి. ఇప్పుడా యంశము మఱింత స్పష్టముచేయుటకు కొన్ని దృష్టాంతములను వారి గ్రంథములనుండి కూడ ఎత్తి చూపిన పక్షమున, వారు దానిని గొంత యనుభవరీతిగా తెలిసికొనుటకు వీలు చిక్కునని మాకు తోచి యిట్లు చేయుచున్నాము.

సంకల్ప మాత్రముననే యీ సమస్త సృష్టిని సృష్టింప సమర్థుడగు భగవంతుడాకార్యమును నిర్వహించి చేయగల నిపుణుడు కాడను వారినిగుఱించి మే మేమనగలము? ఇట్టి శంక యవరు చేసినను, హిందువులైనవారు చేయుట కే మాత్రపు ఆస్పద మయినలేదు. ఆ నేకమంది స్త్రీలు పురుష సంయోగము లేకుండనే పిల్లలను గనినట్లు హిందూపురాణోపహాసములలో దృష్టాంతములు వెక్కులు గలవు. ఆ గాధలు వీరు నమ్ముచున్నారు. ఇందుకు నిదర్శనముగా ఆది శక్తి త్రిమూర్తులను కనెనని కొన్ని పురాణములలో వ్రాయబడియున్నది. ఒక స్త్రీ పురుషుడు లేకుండ బిడ్డను కనుటెంత కష్టమో, ఒక పురుషుడు స్త్రీ లేకుండ కుమారుని కనుట అంతే కష్టముగదా! ఉద్యుడను నొక ఋషి భార్యలేకుండ పుత్రుని పుట్టించెనని చెప్పియున్నది. మత్స్య పురాణము, 174వ అధ్యాయములో,—

స్త్రో॥ వపురీప్తాన్తరాత్మానమేతత్కృత్వామనోమయమ్।
దారయోగంవినాన్త్యేపుత్రమాత్మతసూరుహమ్॥
ఏవమాత్మానమాత్మామేద్వితీయంజనయిష్యతి।
వశ్యనానేనవిధినాదిధ్యుస్తమివప్రజాః॥
బౌర్వస్తుతమసావిష్టోనివోశ్యోరుంహుతాశనే।
మమన్తేనేనదర్భేణసుతస్యప్రభవారణిమ్॥
తస్యోరుంహసాభిత్యాజ్వాలామాలీహ్యనిధనః।
జగత్తోదహనాకాక్షీపుత్రోగ్నిస్సమపద్యత॥

“ప్రకాశము గల అంతరాత్మ సంబంధమైన శరీరము మనోమయముచేసి నా శరీరమందు భార్యలేకుండనే పుత్రుని పుట్టించును. ఇట్టి నా యాత్మయందు

నింకొక యాత్మ పుట్టగలదు. ఈ విధిచేతను పుత్రులను కానింపగలను. పిమ్మట అత డొకరెల్లును చేత బూని తన తొడను అగ్నియందునిచి మధించిన నందుండి జ్వాలా మాలియు, నిరంధనుడును, అగ్ని యునగు పుత్రుని పుట్టించెను" అని వ కానింపబడియున్నది. ఇంతేకాదు. పూర్వము ప్రజలు మిథున సంయోగము లేకనే స్మరణ దర్శనాదులచేతనే సంతానము పడసిరని చెప్పబడియున్నది. ఈ మత్స్య పురాణములోనే రెండు అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ సజ్జల్పాద్దర్శనాత్స్పర్శాత్పూర్వేషాంసృష్టిరుచ్యతే |
దక్షాత్ప్రాచేతసాదూర్ధ్వంసృష్టిరైశుననమ్భవా ||

“పూర్వులయొక్క సృష్టి తలంపుచేతను, చూపుచేతను, తాకుటచేతను గలిగిన దని చెప్పబడియున్నది. దక్షునినుండి ప్రాచేతసులు పుట్టక పూర్వము సృష్టి మైథునమువలన కలిగినది” అని నుడవబడియున్నది. మఱియు, పూర్వము స్త్రీలు కూడ అంత్యకాలమున ధ్యాన స్మరణాపేక్షలచేతనే వారలకు సంతానము కలుగుచుండెనని వ్రాయబడియున్నది. మార్కండేయ పురాణము, 44వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ ఆయుషోన్తేప్రసూయస్తేమిథునాన్యేవతాస్సకృత్ |
కులికాకులికాచైవముత్పాద్యన్తేముమూషుతామ్ ||
తతఃప్రభృతికల్పేస్త్రిన్మిథునానాంచనమ్భవః |
ధ్యానేనమనసాతాసాంప్రజానాంజాయతేనకృత్ ||

“ఘరీనులు, అఘరీనులు మరణమును బొందునపుడు మిథునములనే కనుచున్నారు. అప్పటినుండి యీ యుగమందును మిథునముయొక్క యంతృత్తికలదు. ఆ ప్రజలకు ధ్యానముచేతను, మనస్సుచేతను నొకానొకప్పుడు సంతానోత్పత్తి కలదు” అని వాకొనబడియున్నది. మిథున మనగా కవల పిల్లలు.

నపుంసకుల భార్యలకు దేవతాప్రసాదమువలన నదృఢముగ సంతానము పుట్టుచుండెను. ఋగ్వేదము, 1వ మండలము, 115వ సూక్తము, 18వ మంత్రము—

శ్రు॥ అజోహవీన్నాసత్యాకరావాంమహే
యామన్సురుభుజాపురంధిః |

శ్రుతంతచ్ఛాసురివప్రధిమత్యా

హిరణ్యహస్తమశ్వినావదత్తమ్॥

“వప్రధిమతియను పేరుగల యొకానొక రాజుని కూతురు మగడు నపుంసకుడైన పుత్ర లాభమునకై అశ్వినీ దేవతలను పిలిచెను. ఆ పిలుపు విని, అశ్వినీ దేవతలు వచ్చి ఆమెకు హిరణ్యహస్తుడను కొడుకు నిచ్చిరి.” అవన్నియు సరేకాని, ఇక నొక యబ్బురమైన గాథ వినుడి. మహాభారతము, శాంతిపర్వము, 207వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ నచైషాంమైథునోధర్మోబభూవభరతపౌత్రః |

సంకల్పాదేవచైతేషామపత్యముపపద్యతే॥

తతస్త్రితాయుగకాలేనంస్పర్శజాయతేప్రజా |

నవ్యాభూనైథునోధర్మస్తేషామపిజనాధిప॥

“భరత వంశ శ్రేష్ఠుడా! వీరికి (కృత యుగముందున్న వారికి) మైథున ధర్మము లేదు. సంకల్పముచేతనే వీరలకు సంతతి కలుగుచున్నది. పిమ్మట శ్రీతా యుగముందు ప్రజలు స్పర్శ (తాకుట) వలననే కలుగుచుండిరి. ఓ రాజా! వారలకును మైథున ధర్మములేదు.”

ఆర్య సోదరులారా! పలు సంగతులను మీరు చదివి నవ్వుడెల్లను సుఖమవుగా వానిని నమ్ముచున్నారు. యేసు ప్రభువు పురుషుని ఎఱుగని శుద్ధ కన్యకా గర్భమందు జన్మింప నసంభవమని యీ యాక్షేపముచేసెడివారికి వారి గ్రంథముల నుండి యెత్తి చూపబడిన యీ నిదర్శనములు చాలును. పర తంత్రులగు మనుష్య మాత్రులే మిథున కర్మ వినా సంకల్ప దర్శనోస్పర్శన ధ్యానాదులచేతనే పిల్లలను గలిగింపగల సమర్థత గలవారని నమ్మ గలిగిన పక్షమున, సర్వ శక్తియుతుడు సర్వ స్వతంత్రుడైయుండు సర్వేశ్వరుడు పురుష సంయోగము వినా కన్యకా గర్భమున శ్రీమంతుడైన యేసుని నిరభ్యంతరముగా నుద్భవింపజేయ సమర్థుడై యుండగలిగినని యెట్టి మేండుడైన నిస్సంశయముగా నమ్మవచ్చును.

పయిన చెప్పిన గాథలు కల్పనా కథలే కాని విశ్వాస యోగ్యమగు సంగతులు కావని యెంత పసిబిడ్డకైన తోచక మానదు. కృత యుగమునందును శ్రీతా యుగమునందును అనగా 80 లక్షల వై చిల్లర యేండ్ల కాలము నైసర్గిక విరోధ

ముగా ప్రజా వృద్ధి కలిగెనని యెవరు నమ్మగలరు? సృష్ట్యాదినుండి ప్రజా వృద్ధి శ్రీ పురుష సంయోగము వలననే గలుగుచున్నదని సత్యవేదములో స్పష్టముగా వ్రాయబడియున్నది. ఆలాగుననే బోకము జరుగుచుండెనని హిందూ గ్రంథములు గూడ తెలుపుచున్నవి. పయి గాథలు, వానియంతట అవే ఖండించుకొనుచున్నవి. మొదటినుండి యా ధర్మమున్నందుకు నిదర్శనములు పెక్కులు గలవు. పక్క వురాణము, ఉత్తర ఖండము, 4వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ పురారాజన్ గతంకల్పేవర్తమానేకృతేయుగే।

కుత్సోనామమునిశ్రీమాన్ బ్రహ్మసూనురకల్మషః॥

సకర్దమనుతాంకన్యాండపయేమేవిధానతః।

తస్యాంతస్యచపుత్రోభూద్వత్సనంశవినర్ధనః

“ఓ రాజా! పూర్వ కల్పంతము నప్పటి కృత యుగమందు తేజోవంతుడైన కుత్సుడను బ్రాహ్మణ కుమారు డొకడు కలడు. అతడు కర్దమ మహాముని కుమార్తెయగు సౌక కన్యను వివాహమాడి ఆమెయందు వంశోద్ధారకుడగు కుమారుని పడసెను.” సృష్టికర్తయైన బ్రహ్మయే మిథున కర్మముచేతనే ప్రజా వృద్ధి కలుగ జేసెనని మత్స్య పురాణమందు వ్రాయబడియున్నది. ఎట్లనగా, బ్రహ్మయిరువది తత్త్వములుగా జేసి యీ జగత్తును పుట్టించెను. పిమ్మట సావిత్రీ జపముచేత అతనికి స్వచ్ఛమైన దేహము కలిగెను. అందు నగము పురుష రూపముగాను, మిగిలిన నగము శ్రీ రూపముగాను ఆయెను. ఆయర్థనారీ రూపము శతరూపిని యను అతి రూపవతియగు మాతృరయ్యెను. అంతట ఆ బ్రహ్మ మన్మథ బాణజాలమున కోర్వజాలక యా సుందరవతిని వరియించెను. మత్స్య పురాణము, 3వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ ఉపయేమేసవిశ్వాత్మాశతరూపామనిన్దితామ్।

సబభూవతయాసార్థమతికామాతురోవిభుః॥

సలజ్జాంచకమేదేనఃకమలోదరమద్ధిరే।

యావదబ్జశతందివ్యంయథాన్యఃప్రాకృతోజనః॥

కాలేనమహతాతస్యతద్వత్పుత్రోభవన్మనుః।

స్వాయంభువంతిఖ్యాతాస్సవిరాడితినశ్రృతమ్॥

“ఆ బ్రహ్మ శత రూపినిని పొందెను. ఆ ప్రభువు ఆమెతో గూడ అతి కామముచేత తొందర కలవాడయ్యెను. పిమ్మట అతడు ఆమెతో గూడి పద్మ గర్భమును ఇంటియందు సిగ్గకలవాడయ్యెనట. ప్రపంచములోని సామాన్య జనునివలె నూలు సంవత్సరము లుండగా నొప్పు కాలమునకు అతనిని బోలిన మనుషు కుమారుడు కలిగెను. అతడే స్వాయంభువు మనుషనియు విరాటురుషుడనియు పిలువబడగా వినియున్నాము.” మత్స్య పురాణము, 4వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ స్వాయంభువోమనుర్ధీమాంస్తపస్తస్త్వాతిదుష్టరమ్!

పత్ని మవాపతుస్తాత్మాహ్యనన్తానామనామతః॥

ప్రియవ్రతోత్తానపాదామనుస్తస్యామజీజనత్ ॥

“బుద్ధిమంతుడైన స్వాయంభువు మనువు మిక్కిలి కష్టతరమైన లపస్సుచేసి అనంతాయను పేరుగల భార్యను సంపాదించి తృప్తిగలవాడయ్యెను. ఆ మనువు ఆమెయందు ప్రియవ్రతుడు వృత్తానపాదుడు అను పేరుగల యిద్దఱు కనెను.” వీరివలననే ప్రజలు వృద్ధిపొందిరిని చెప్పియున్నది. ఎట్లనిన, “బ్రహ్మ దేహము రెండు విధము లాయెను. ఆ రెండును సెక భాగము స్వాయంభువు మనువును రెండవది ఆయన భార్యయగు శత రూపయను కన్యకగా మిథునంబై పుట్టెను. ఆ యిద్దఱు ప్రియవ్రతుడు, ఉత్తానపాదుడను ఇద్దఱు పుత్రులును, ఆ కూతి, దేవ హూతి, ప్రసూతియును ముగ్గురు పుత్రికలును, మైథున ధర్మముచే బుట్టిరి. అందా కూతిని రుచికునకు, దేవహూతిని కర్దమునకు, ప్రసూతిని దక్షునకు నిచ్చిరి. వీరి వలన గలుగు సంతానముచేత లోకము నిండియుండెను” అని (భాగవతము, తృతీయస్కంధము, 12వ అధ్యాయమున) వ్రాయబడియున్నది. ఈలాగుననే మైథున ధర్మముచే ప్రజోత్పత్తి కలిగినట్లు (మనుస్మృతి 1: 32, దేవీ భాగవతము, తృతీయస్కంధము 13: 15, 16) లలోను వ్రాసియున్నది.

అ మనువే కృత యుగ ధర్మములను తెలియజేయుటకు మనుస్మృతి రచించెను. మనుస్మృతి 9వ అధ్యాయము:—

శ్లో॥ ప్రజానార్థం స్త్రీయఃసృష్టాస్సంతానార్థంచమానవాః॥33॥

వేయేల! బ్రహ్మ పురుషులతోపాటు వారి భార్యలను గూడ సృష్టించినట్టు కొన్ని గ్రంథములు చెప్పుచున్నవి. స్కాందపురాణము, శివహవోత్థ్వి ఖండము 12వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ బ్రాహ్మణాబ్రాహ్మణస్త్రీభిస్సహజాతాస్తపాధనాః॥
తస్యహస్తాత్సహస్త్రీభిజ్జరేపృథివీభుజః॥
ఊరుభ్యాంసహితాస్త్రీభిజ్జాతావైశ్యాశ్శివాజ్జయా॥
పద్భ్యాంశూద్రాస్సహస్త్రీభిజ్జరేవేదవిత్తమాః॥
స్వస్త్రీమన్వస్యవేదేనమాగ్రేణోధన్వస్యయంభవేత్ ॥

దీని కథము:— “ఆ బ్రహ్మ ముఖంబుల శివు నాజ్ఞచే బ్రాహ్మణులు స్త్రీలతో గూడ బుట్టిరి. బాహువుల త్పరియులు స్త్రీలతో గూడ బుట్టిరి. ఊరువుల వైశ్యులు పాదముల శూద్రులు తమ తమ స్త్రీలతో గూడ శివు నాజ్ఞచే బుట్టిరి. వారిల్ల తమ తమ భార్యలంగూడి ధర్మంబున వృద్ధి నొందిరి.” బ్రహ్మ ప్రాణులను ద్వంద్వములుగా బుట్టించెనని చెప్పబడియున్నది. మార్కండేయ పురాణము, 44వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ బ్రహ్మణస్స్వజతఃపూర్వంసత్త్యాభిధాయినస్తథా॥
మిథునానాంసహస్రంతుముఖాత్సమభవన్మనః॥
జాతాస్తేహ్యుపసద్యస్తేసత్త్వోద్రిక్తాస్సుచేతనః॥
సహస్రమన్యద్వత్సోమిథునానాంసనర్జహ॥
తేనర్వేరజసోద్రిక్తాశ్చష్మిణశ్చాప్యమర్షిణః॥
ససర్జాన్యత్సహస్రంతుదుష్టానాంమరుతాంపునః॥
రజస్తమోభ్యాముద్రిక్తాఈహశీలాస్తుతేస్మృతాః॥
పద్భ్యాంసహస్రమన్యచ్ఛమిథునానాంసనర్జహ॥
ఉద్రిక్తాస్తమసాసర్వేనిశీకాహ్యల్పచేతనః॥
తతస్సజ్ఘ్నమాణాస్తేద్వంద్వోత్పన్నాస్తుపాశినః॥

దీని ముఖార్థము:— “ప్రథమమున బ్రహ్మ ముఖమువలన వేయిమంది దంపతులును, వత్స ధ్మమునుండి వేటొక వేయి మిథునములును, ఊరువులనుండి యొందొక సహస్ర మిథునములును, పాదములనుండి మఱియొక వేయి దంపతులును బుట్టిరి. ఇట్లు ప్రాణులు ద్వంద్వము అనగా స్త్రీ పురుషులుగా సుత్పత్తియాయెను.”

ఇద్విధముగా, చతుర్ముఖ బ్రహ్మ సంతా నాగ్ధముయి శ్రీ పురుషులను సృష్టించియందే సృజించెనని చెప్పియున్నది.

ఇదియుగాక, స్వాయంభువ మనువు కృతయుగ ధర్మములను దెలుపుటకయి మనుస్మృతిని రచించెను. మనుస్మృతి, 9వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ ప్రజానార్థం స్త్రియఃసృష్టాస్సంతానార్థంచమానవాః॥88॥

అర్థము: “శ్రీలు గర్భము ధరించుటకును, పురుషులు గర్భము గలుగజేయుటకును బ్రహ్మ వలన సృష్టింపబడిరి.” స్కాంద పురాణము, కాలికా ఖండము, కాంచీ తేత్ర మాహాత్మ్యము, 88వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ మైథునేనజగత్సృష్టం స్త్రీసృష్టింకరవాణ్యహమ్॥18॥

అర్థము: “మైథునముచేత ప్రపంచమును సృజించుటకయి శ్రీ సృష్టిని నేను చేయుచున్నాను” అని బ్రహ్మ నెక్కి వక్కాణింపుచున్నాడు. ఆ సిద్ధాంతము లన్నియు యట్లుండ నియుగిడి.

హిందువులలో కొందఱు తఱచుగ మఱియొక కంక జేయుచుందురు. యే శుక్రీస్తు యోని సంభవుడా? అయోని సంభవుడా? యోని సంభవుడయిన ట్టయిన పరిశుద్ధు డెట్లు కాగలడు? శుకుడు, అగస్త్యుడు, వసిష్ఠుడు మొదలగు మహాబుుషులు అయోని సంభవులు; వారు మాత్రమే నిత్య పరిశుద్ధులుగా నుండవగుదురు. యోని సంభవు లట్లుండజాలరని పట్టిన పట్టు విడువక వాదించుదురు. ఇట్టి పిచ్చి తర్కములు తఱచుగ జేయుచుందురు.

సోదరులారా! ఈ విషయము కూడ కొంత యాలోచించి చూతము.

“శరీరం ద్వివిధం యోని జన్మ యోని జంచ” అని తర్క సంగ్రహమున జెప్పబడియున్నది. శరీరము యోని సంభవమని, అయోని సంభవమని చెందు విధములని దాని యర్థము. అయోని సంభవ కల్పమున కర్థమేమి? పుట్టు నప్పుడు మావి వలన బుట్టినవారు. ఒకడు తన పుట్టుకకు పురుష బీజము కారణముగానుండినను, అతడు శ్రీ గర్భమునుండి వెలువడక ఏదో యొక జడ పదార్థమునందుగాని స్థావరమునందుగాని పుట్టిన పక్షమున, అతడ యోని సంభవుడని పేర్కొనబడును. ఈ కల్పాగ్రము ప్రాణ్య నిఘంటులో నిట్లు వ్రాయబడియున్నది. “అ

యోనిజాడు లేక అయోని సంభవుడు అనగా గర్భమునుండి పుట్టక స్వభావమున కంటే విరుద్ధమయిన విధమున జన్మించినవాడు, మనిషి కడుపున పుట్టని వాడు."

వసిష్ఠుడు, అగస్త్యుడు, శుకుడు, కాశికుడు, కృపుడు, ద్రోణుడు మొదలగు వారయోని సంభవులని భారతాది గ్రంథములయందు వ్రాయబడియున్నది. వారయోని సంభవులుగ బుట్టుటకు సాధ్యమగునా? అయినచో వారు నిత్య పరిశుద్ధులేనా? వారివలన లోకమునకు కలిగిన మేలేమి గలదు? అను విషయములను గొంత యాలోచించి తెలిసికొనుట యుక్తమయిన సంగతి. ఎందుకనిన, సందేహము తోగూడిన యభిప్రాయముగలవాడు తన యభిప్రాయానుసారముగా శాస్త్రాధికమును స్మరించినను ప్రయోజనము కలుగనేరదని బోధాయనము చెప్పచున్నాడు. కాబట్టి సోదరులారా! మాది మా పూర్వులు చేసినదన్న దురభిమానమును విడిచి య సత్యము మన దయినను తెలియగానే త్యజించుచు సత్యము పరుల దయినను భజించుచుండవలెను.

ముందుగ నైని నుదాహరింపబడిన ఋషులు పుట్టిన విధమును సంగ్రహముగ నాలోచించి చూతము. పూర్వ కాలమందు మన దేశపు ఋషులరణ్యములలో తపస్సు చేసికొనుచుండి నపుడు రంభాదియప్పరస లా ఋష్యా శ్రమములను మెల్లగ జేరి కామ కిలాసములు చూపు తఱి యా ఋషుల మనస్సులు వికలము జేంది వారి రేతస్సు ధర్మ మొదలగు వానిమీద పతనమయి యందుండి పుట్టిన వారినే కదా అయోని సంభవులని ఋషము పురాణములందు జదువుచున్నాము? అవును. వసిష్ఠాగస్త్యుల పుట్టుక కనుడి. మిత్రావరుణ లోక తఱి తపము సలుపుచుండ నవ్వ నంబున కూర్వకి పువ్వుల గోయ నేలించిన మిత్రావరుణులు దానిని గాంచి మోహ పరవశులయియుండ కృష్ణాజనంబున వారి వీర్యము స్రవించెను. అంత నా వీర్యము సొక కడవయందుంచిన నందుండి వసిష్ఠును అగస్త్యుడును జనించిరిని మత్స్య పురాణమునందు వ్రాయబడియున్నది. అసలు వీరి పుట్టుకలకు శాపములు గలవు. ఎట్లనిన, ఒక సమయమందు నింద్రుడు అగ్నిని నీవు నేను చెప్పిన చొప్పున జేయ జైతిని కావున నీవు భూమిని కుంభమందు బుట్టుదువని శపించెను. ఒకప్పుడు నిమిషస్థులు తిట్టులాడుకొని యొండొరులు శపించుకొనిరి. అంతట వసిష్ఠుడు నిమిషాపమున మిత్రావరుణుల వీర్యముగ కుంభమునుండి జనించెను. పిదప నందుండియే నింద్ర శాపంబున నగ్నియగస్త్యుడగ బుట్టెను. ఈ గాధలు కూడ మత్స్య పురాణములోనివే. అగస్త్యుని పుట్టుక కొన్ని పురాణములలో నింక కొన్ని

విధములుగా జెప్పబడి యున్నది. అవియెట్లనగా, ఒకప్పుడు బ్రహ్మతిలోత్తమ యను అప్పరసను సృష్టించి దాని రూపమును గని మోపించి నప్పుడది దేవేంద్రుని కోటలో చూరగా ద్వారపాలకులు. కోట కవాటములను బంధించిరి. అంతట బ్రహ్మయొక్క బిందువు సలితమయి పడగా నందు నగస్తుడు పుట్టెనని మఱియొక గాధకలదు. మఱియు, శివుడు తపో ధర్మమును చూపుటకై కుంభయోనియందు అగస్తుడు పుట్టెను; వసిష్ఠునికి ఆన్నయైన ముని అగస్తుడని ప్రసిద్ధిచెందెనని స్కంద పురాణము, కావేరీమాహాత్యము, 4వ అధ్యాయము నందు జెప్పియున్నది. పై వాక్యములకు ఖండనగా, అగస్తుడు యోని సంభవుడే యని మఱికొందఱు వాక్రువ్వరి. ఇందుకు నిదర్శనము భాగవతము, 4వ స్కంధము, 1వ అధ్యాయము:—

శ్లో॥ పులస్త్యోజనయితృత్వాన్యమగస్త్యంచహవిర్భుజి॥

సోన్యజన్మనిదీప్రాగ్నిర్వశ్రవాశ్చమహాతపాః॥36॥

“హవిర్భుక్తును పత్నియందు బులస్తుండను బహ్మర్షి అగస్తుని గణెన; అతడు జన్మాంతరమున జతరాగ్ని రూపంబున ప్రభవించెను.” ఈ ఋషి అగ్నియా? శివుడా? లేక, ఆయోనిసంభవుడా? యోనిసంభవుడా? అని సందేహము పుట్టుచున్నది. వసిష్ఠుడుకూడ యోనిసంభవుడే యని కొన్ని పురాణములు చాటుచున్నవి. శ్లో॥ గణికాగర్భ సంభూతో వసిష్ఠస్స మహామునిః॥ అని భారతారణ్య పర్వమున జెప్పబడియున్నది. “వసిష్ఠుడు వేద్యకు (ఊర్వశికి) బుట్టిన వాడని” పయిదాని కథము.

శుకుని పుట్టుక: ఒక సమయమందు వ్యాసుడు తన యాశ్రమమున తపస్సొనర్చుచుండ నచ్చటికి శ్మశ్రితాచియను దేవబోగముది వచ్చి కామోద్రేకము పుట్టించు పనులు పెక్కులు నేయ మొదలుపెట్టినపు డా మునియు నవంతయు కనిపెట్టి యజ్ఞముచేసికొనుటకు అరణిని (మఱిచు కట్టె) మఱియొక చుండగా నతని వీర్యము స్రవించి యా యరణియందు పడెను. అందుండి శుకుడు పుట్టెనని దేవీభాగవతమునందు జెప్పియున్నది. ఈ ఋషి చిలుక గర్భమున బుట్టెనని కొన్ని పురాణములు చెప్పుచున్నవి. గాధి రాజావధు దర్శయందు కాశి కుంధును, భరద్వాజ మునికి ద్రోణ (కఱ్ఱతో జేసిన కుండ) ఘోరు ద్రోణాచా

య్యలును గలిగిరి. గౌతమ మునికి శర స్తంభమున (అల్లు) కృపుడు కృపియు గలిగిరిని భారతమునందు వ్రాయబడియున్నది.

అదియుగాక, బ్రహ్మ కొంతమంది ఋషులను మానస పుత్రులనుగా బుట్టించినట్లు పురాణములయందు వ్రాయబడియున్నది. మనస్సునందు సంకల్ప మాత్రమొచ్చేత బుట్టించిన ఋషులకు బ్రహ్మ మానస పుత్రులని పేరిడెను. వీరును ఆయోనిసంభవు లనబడుదురు. ఎట్లనిన, యోనిసంభవోన భవతీ త్యయోనిసంభవః, తస్య బహువచ మయోనిసంభవాః. గర్భమందు బుట్టని వాడు గనుక ఆయోని సంభవుడు. దాని బహువచనము ఆయోని సంభవులు. కావున మానసపుత్రులు గూడ మతియొక విధమగు ఆయోని సంభవులే. సవక, సనం న, సనాతన, పనత్కుమార, ఋభువులను వీరు బ్రహ్మ మానస పుత్రులు. వీడరుగాక, పదిమంది గలరు. భృగువు, మరీచి, అత్రి, అంగిరసు, పులహుడు, క్రతువు, దక్షుడు, వసిష్ఠుడు, పులస్త్యుడు, నారదుడు అనువారు. వీరును కాపములుబొంది వేలు విధముగ బుట్టినట్లును గొన్ని గాథలు కలవు. ఇందుకు నిదర్శనముగా, —, "అల్లి సప్తర్షులు శివుని కాపంబుచే దనువుల విడిచి మఱల జనించిరి. అదెట్లనిన, మున్ను బ్రహ్మ ఆశ్వమేధ క్రతువు నొనర్చుతటి దేవపత్ను ను దేవ మాతలను వీక్షించుటచే నా బ్రహ్మకు శతస్సు స్రవించి ధరణింబడెల. పుత్రుల నా వీర్యమును నగ్నియందు హోమంబుజేయ నా యగ్నినుండి భృగు, అంగిరస్సు, అత్రి, మరీచి, పులస్త్యుడు, పులహుడు, వసిష్ఠుడు జనించిర" ని మత్స్య పురాణములో 194వ అధ్యాయమునందు జెప్పబడియున్నది.

అదియుగాక, వారిలో అనేకులు యోని సంభవులుగా బుట్టినని కూడ పురాణములు బోధింపుచునే యున్నవి ఇందుకు నిదర్శనముగా, భివిష్యత్తర పురాణమునందు, —

శ్లో॥ ఊర్వశీగర్భసంభూతో వసిష్ఠస్సమహామునిః |
తపసా బ్రాహ్మణోజాత స్సస్మాజ్జాతిర కారణమ్ ||
శుకస్యగర్భసంభూతశ్శుకయోగీమహామునిః |
తపసా బ్రాహ్మణోజాత స్సస్మాజ్జాతిర కారణమ్

రిజిగ్గళ్ళసంభూతోనారదస్సమహామునిః|

తపసాబ్రాహ్మణోజాత స్తస్మాజ్జాతర కారణమ్||

అని ప్రతిపాదింపబడియున్నది.

అదియుగాక, సనకసనందనాదులు ఈ ఋషులు బ్రహ్మ మానస పుత్రులనియు, ఋషి శ్రేష్ఠులనియు, మహావైరాగ్య సంపన్నులనియు బహుగా ప్రశంసించుచు. ఎప్పటికిని ఐదు సంవత్సరములు వయస్సుగలవారట. వీరు తెక్కకు ఐదుగురు. „సనక, సనందన, సనాతన, సనత్కుమార, ఋషభపులను ఐదుగురు బ్రహ్మచే స్పృశింపబడిరనియు, బ్రహ్మతో సమానమయిన ద్విజాలనియు స్కందపురాణ శివమాహాత్మ్య ఖండమున వాక్రవ్వబడియున్నది. శివుని యైదుగురు పుత్రు లీయైదుగురు ఋషులుగా బుట్టిన మహాక గాధకలదు. „బ్రహ్మ తన లోకమును పొంది సృష్టి కొరకు శివుని భార్యను స్మరించినతోడనే గణేశుఁడు సనకుఁడను పేరితోను, వీరభద్రుఁడు సనందనుఁడను నామముతోను గలిగిరి. పిమ్మట సనాతనుఁడను పేరితో నందికేశుడు కలిగెను. సనత్కుమారుఁడను కుమారస్వామి పుట్టెను. పిమ్మట సనత్కుజాతుఁడను పేరితో మహాకాలుడు పుట్టెను. ఇట్లు ఆ దేవత లయిదుగురు శివస్వరూపులు, శివుని యాజ్ఞచేత అయిదేండ్ల యీడుగల బ్రహ్మ మానస పుత్రులుగా బుట్టిన ని బ్రహ్మ వైవర్త పురాణము, కేదార ఖండము, ౬౪వ అధ్యాయమున నున్నది. అందు సనకుడు యోని సంభవుడుగా జన్మించినట్లును చెప్పబడెను. ఆ పయియధ్యాయమునందే,—

శ్లో॥ కశిపోఃపుత్రభావేనప్రహ్లాదిస్సనక స్త్యభూత్||

సనకాద్యాఅపిపునశ్శివాంశాబ్రహ్మనూనవః|

హిరణ్యస్యాపికశిపోఃపుత్రోభూత్సనకఃపునః||

„సనకుడు ప్రహ్లాదుడను పేరిచే హిరణ్యకశిపునకు కుమారుడుగా బుట్టెను. సనకాదులును శివాంశవలననే బ్రహ్మ పుత్రులయిరి. హిరణ్యకశిపుని కొడుకుగా మఱల సనకుడాయెను, అని వక్కాణింపబడియున్నది. ఇందును బట్టి చూడగా, బ్రహ్మ మానస పుత్రులలో శ్రేష్ఠుడు (సనకుడు) యోని యందుగా బుట్టినట్లు తెలియబడుచున్నది. ఒకప్పుడు సనత్కుమారుడు విష్ణు కాపముచే పార్వతీ పరమేశ్వరులకు కుమారస్వామిగా బుట్టెనని వసిష్ఠ రామాయణము

నందు వ్రాయబడియున్నది. ఈ సనత్కుమారుడే విష్ణుని యవతారమని భాగవత ప్రథమ ద్వితీయ స్కంధములయందు వ్రాయబడియున్నది. ఈ విషయము లన్నియు విచారింపగా నిందు కాల వైపరీత్యమును అసంభవమును సంభవించినవి.

ఈ పుట్టుకలు విపరీతములును, అసంభవములును, అవాచ్యములునై యున్నవి. వీరినేనా మన వారయోని సంభవులని చెప్పదురు! మహా పరిశుద్ధ జన్మము లందురు!

సోదరులారా! పయిని నుదాహరింపబడిన యయోని సంభవుల పుట్టుకల విషయమై యెట్టి మందునకైనను సందేహము పుట్టక మానదు. పురుష బీజము అరణి దర్భ మొవలగు నిర్జీవ పదార్థముల మీద పతనమగుటవలన శిశువులు కలుగుదురనుట సాధ్యమగునా? సాధ్యమగు ననుట నగుబాటే. శుక్లశోణితములు శండు మిశ్రమమయిన యెడల శిశువేర్పడును. అట్లుకాని యెడల శిశువేర్పాటు కానేరదు. అట్లేర్పడిన దేహి నవమాసములు తల్లిగర్భస్థుడై తల్లి పుచ్చుకొను పదార్థములవలన వృద్ధిపొందవలెను. పిమ్మట నవమాసములు నిండిన వెనుక శ్రీ ప్రసూతి ద్వారమున బహిర్గతుడగును. ఇది ప్రపంచ ధర్మము. ఉపనిషత్తుల యందు, —“ఏతత్తాత్పరశిశుశరీరంత్రీణిపితృతత్రీణిమాతృతః॥ అస్థిస్నాయుమజ్జనఃపితృతః॥ ఏవంత్యజ్ఞాంసరుధిరాణిమాతృతః॥” అని యున్నది. “అటు కోశములు గల యీ శరీరము మాడు తండ్రి సంబంధమైన కోశములు కలది. మాడు తల్లి సంబంధమైన కోశములు కలది. తండ్రి సంబంధమైనవి యెముకలు, నరములు, మూలుగునై యున్నవి. అట్లే చర్మము, మాంసము, నెత్తురు అను మాడును తల్లి సంబంధములై యున్నవి.” అని దాని యగ్రము. ఈ ప్రమాణము చూపున తల్లియొక్క గర్భస్థుడుకాని వానికి చర్మము, మాంసము, నెత్తురు ఎక్కడనుండి కలుగును? ఇదియుగాక, గర్భోపనిషత్తునందు—

“సప్తమే మాసేజీవ సంయక్తోభవత్త్యప్త మేమాసే సర్వసంపూర్ణోభవతి నవమేషీవతే”, అనియు, “తస్మైవ దేహినోభవవమే మాసే సర్వ లక్షణ సంపూర్ణోభవతి” అనియును జెప్పియున్నది.

“ఏడవ మాసమందు జీవముతో గూడిన వాడగును. ఎనిమిదవ మాసమందు అన్నిటితో పూర్తిగలవాడగును. ఆ దేహముగలవానికి తొమ్మిదవ

మాసమునందు అన్ని లక్షణములు పూర్తియై యుండునని వావి భావము. పయి వానిని బట్టి తల్లి గర్భముందు నవమాసములున్న వానికే అన్ని లక్షణములు చక్కగా ఏర్పడును గాని తదితరునికి కలుగ వనే కదా.

అదియుగాక, హిందూశాస్త్రములందు భర్త, భార్య గర్భముందు ప్రవేశించి పుత్రరూపుడై పుట్టునను సిద్ధాంతము ప్రబలమై యున్నది. „జాయతెస్యాం పతిఃపుత్రగుప్తేతిజాయా” అనగా, „ఈమెయందు పతి పుత్ర రూపమున జనించెను గనుక భార్యకు జాయా అను పేరు కలిగెను. బహుచ బ్రాహ్మణము:— శ్రు॥ పతిర్జాయాంప్రవిశతిగర్భం భూత్యైహమాతరం తస్యాంపునర్నవోఽఘాత్వా దశమేమాసిజాయతే. తజ్జాయాజాయాభవతీయదస్యాంజాయతేపునః॥ „పతిగర్భ రూపుడై భార్యయందు ప్రవేశించుచున్నాడు. దాని యందు నూతన్మండై పదియవ మాసముందు బుట్టుచున్నాడు. ఏ హేతువుచే దానియందు తాను జాతుడగుచున్నాడో ఆ హేతువులన జాయకు జాయత్వముకలిగెను.” ఈ లాగుననే మనుస్మృతి 9వ అధ్యాయము 8వ శ్లోకములో వ్రాసియున్నది.

పూర్వోదాహృతమైన అయోని సంభవుల పుట్టుక లట్లు సంభవమగుననుట లోక స్వభావమునకు బలవద్విరోధము.

ఇదియుగాక, స్త్రీలేనివాడు పుత్రనంతుడు కానేరడని వేదములు బోధించుచున్నది. వాజసనేయ బ్రాహ్మణమునందు,—

శ్రు॥ అఘోహవాపపతిత్తనస్తస్మాద్యజ్జాయాంనవింద|

తేనైతావత్ప్రజాయతేఅసర్వోహితావద్భవతి|

అథయదైవజాయాంవిందతేప్రజాయతేత్స్విసర్వోభవతి॥

„ఈ పురుషుడు ఇనలో సగము భార్య గావున భార్య నెవడొందడో వాడు సంతానవంతుడు కాలేడు. కావున పూర్ణుడుకాడు. ఎప్పుడు భార్యను ఆర శరీరముగా కైకొనునో యప్పుడు సంతానమును గనును. అప్పుడు పూర్ణుడగుచున్నాడు.” అని బోధింపబడియున్నది.

ఇదియుగాక, ఋషులు మహాత్మ్యముగలవారు గనుక వారి తపో మహిమ చేత నాలాగు పుట్టింపగలరని కొందఱుందురేమో. అట్లు పుట్టించుటకు ఋషుల

తరమును కాదు. మహా భారతము, ఆది పర్వము, 74వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ ఆత్మనో జన్మనః క్షేత్రంపుణ్యం గామాస్స నాతనమ్ |

ఋషీణామపికాశక్తిః సప్తం రామామృతే ప్రజామ్ || ౧౩ ||

“ఆత్మయొక్క జన్మకు సనాతనమైన పుణ్యక్షేత్రము శ్రీలు. ఋషీశ్వరులకును ప్రజలను కలిగించుటకు శ్రీ దేవిదిశక్తి యొక్కది? (శక్తిలేదు)” అని శకుంతల వక్కాణింపుచున్నది. కేవలభాగవతము, షష్ఠమ స్కంధము, లక్ష్మీ శివసంవాదమునందు, —

లక్ష్మీ॥ పతిసజ్గంవి నాపుత్రం దేవ దేవలభేకథమ్ |

సతుతివృత్తివైకుంఠేత్యక్త్యాదీనామనాగసమ్ ||

“పతితో గూడనిది పుత్రుని ఎట్లు పొందెదను? అతడు (విష్ణువు) విశేషముగా నీసురాలైన నన్నువదలి వైకుంఠుండున్నాడు” అని లక్ష్మీ యుద్ధోషింపుచున్నది. కాబట్టియే,—

శ్లో॥ సర్వేవైయోనిజామర్వాసర్వేమూత్రపురీషిణః |

ఏకేంద్రియేంద్రియార్థశ్చ తస్మాచ్ఛీలగుణైర్విజః ||

అనగా, “నరులందఱును గర్భమునుండి పుట్టినవారు; అందఱును మూత్రపురీషములు గలవారు; ఏకవిధమైన యింద్రియములను వాని ప్రయోజనములను గలవారు; కాబట్టి సదాచార సద్గుణములచేత ద్విజుడగునని నని స్పష్టముగా భారతారణ్య పర్వమున ధర్మరాజును గుఱించి వైశంపాయనుడు బోధించియున్నాడు.

ఋషులు మాత్రమేకాదు, దేవతలు కూడ ఆయోని సంభవులనబడుదురు. వీరికి దివ్యోప పాదులని పేరియ్యబడెను. ఈ శబ్దమున కర్థమేమనగా, “స్వర్గమందుండు వారు దివ్యులు, తల్లి మొదలయిన వారు లేక ఆయోనిజులై పుట్టు వారు ఉప పాదుకులు, దివ్యులయిన ఉప పాదుకులు, దివ్యోప పాదుకులు” (గురుబాల ప్రబోధిక). ఆదితేయాః, ఆదితినందనాః, ఆదిత్యాః అని వారికి పెట్టబడిన యితర నామముల వేలన వారికి తల్లియున్నట్లు స్పష్టము. ఆ నామములకు ఆదితి దేవిపుత్రులని యర్థము. వీరు కస్యపునకు ఆదితి దేవియందు బుట్టిన

పుత్రులని సర్వపురాణ ప్రసిద్ధము. ఇందుకు ఋజువుగా, పద్మపురాణము, ఉత్తరఖండము, 36 అధ్యాయము,—

శ్లో॥ మరీచిభగవాంస్తత్రజనయామాసకశ్యపమ్ |

కశ్యపశ్యాభవన్ భార్యాశ్చతస్రశ్శుభదర్శనాః ||

అదితశ్చదితి శ్చైవకద్రూశ్చవినతాతథా |

అదితిర్జనయామాసదేవతాశ్శుభదర్శనాః ||

..వారిలో మరీచికి గశ్యపు డుదయించెను. ఆ కశ్యపునకు అదితి, దితి, కద్రువ, వినత యనంగా నలువురు భార్య లేర్పడిరి. అందు అదితికి దేవత లు దయించిరి.” ఈలాగుననే స్కాందపురాణము, నాగరఖండము, 7వ అధ్యాయమున వ్రాయబడియున్నది.

అదియుగాక, త్రిమూర్తులు కూడ అయోని సంభవులే. అదియెట్లనిన, బ్రహ్మాండ పురాణము—శ్లో॥ సర్వేశ్వరస్యవిష్ణోశ్చనాభీకమలసంభవః | రక్షోగుణస్తత్రసాదాత్సృష్టికతాఽచచతుర్ముఖః | చతుర్ముఖాఽఽమనామలోకసంహారకృదధరః | జాతావిష్ణోనియోగాచ్చతదాత్మాతామసప్రియః || „సర్వేశ్వరుడైన విష్ణుమూర్తియొక్క నాభీకమలమునుండి రక్షోగుణము పుట్టినది. ఆ రక్షోగుణమునుండి జగత్సృష్టికర్తయైన బ్రహ్మ పుట్టెను. విష్ణుమూర్తి అజ్ఞవలన చతుర్ముఖ బ్రహ్మచే తమోగుణప్రధానుడై భయంకరమైన లోక సంహారకుడైన రుద్రుడు పుట్టెను.” స్కాందపురాణము కాంచీక్షేత్ర మాహాత్మ్యము,—శ్లో॥ దక్షిణాక్షశ్చతుర్వక్త్రమస్పృజద్యామతోహరిం | మధ్యాన్యాయోహేశ్వరంస్పృష్టిసీతీసంహారకారిణః || „లలితాదేవియొక్క కుడికంటివలన బ్రహ్మను, ఎడమ కంటివలన విష్ణువును, మధ్యకంటివలన మహేశ్వరుని స్పృష్టి సీతీ సంహారములకు సృజించెను.” లింగపురాణము, పూ. భా. 36 అధ్యాయములో,— విష్ణుః || అహంవామాఙ్గజో బ్రహ్మశ్చగ్రంథస్యమహాత్మనః | భవాన్భవస్యదేవస్యదక్షిణాఙ్గభవస్స్వయః || „బ్రహ్మయును, దేవుడైన శివునియొక్క దక్షిణాంగమునందు స్వయముగా బుట్టెను. నేను మహాత్ముడైన శివునియొక్క వామాంగమునందు పుట్టినవాడనని” విష్ణువు చెప్పుచున్నాడు. వారి వంశము, శివకృష్ణ సంబాధమునందు,—„శివః || కఇతి బ్రహ్మణోనామఈశోహంసర్వదేహీనాం | అవాంతవాంగేసంభూతాతస్మాత్కేళనసామవాన్ ||” „ఈ బ్రహ్మ, ఈశ—నేను, తమిరువురమును నీ శరీరమున జ

నించితిమి. కావున నీవు కేశవనామధ్వైతివి॥ అని శివుడు చెప్పచున్నాడు. శివపురాణము, ఉత్తరఖండము, — శ్లో॥ ఆదిశక్తిమయంబీజం బీజశక్తిమయంశివః॥ శివశక్తిమయంవిష్ణుస్వర్వంవిష్ణుమయంజగత్॥ „ఆదిశక్తికి నొక బీజము పుట్టెను. ఆ బీజమువలన శివుడు పుట్టెను. శివునివలన విష్ణువు పుట్టెను. లోకమంతయు విష్ణువువలన పుట్టెనని చెప్పచున్నది మార్కండేయ పురాణములో ప్రాధానికరహస్యమునందు, — „మహా లక్ష్మీనుండి బ్రహ్మ లక్ష్మీయు, మహాకాలినుండి రుద్రుడు సరస్వతియు, మహా సరస్వతినుండి విష్ణువు సార్వతీయును బుట్టిరి” అనియు స్కాందపురాణము, శివరహస్యఖండము, ఉపదేశకాండము, 74 అ॥ లో „ఒకప్పుడు శివుడు సర్వసంహారయాగ మొనర్చెను. ఆయాగ హోమకుండమున పునస్సృష్టి కొఱకు మూడండములను వడియందుంచుకొని యొకకత్తిపుట్టెను. ఆకత్తి యాండములను బైటకు తీసి అవియింపగ, ఒకదానియందు బ్రహ్మయు, లక్ష్మీయు, రెండవ యండమందు విష్ణువును, గౌరియును మూడవ యండమందు రుద్రుడును, సరస్వతియును గలిగిరి.” అనియు గణేశపురాణమునందు — „వ్యాసులు చెప్పనడేమనగా, అన్నిటికిని గణేశుడే కారణుడు, అతని తొండమునుండి విష్ణు శివ బ్రహ్మ రవిశక్తి మొదలగువారలు జనించిరి” అనియు బ్రహ్మవైవర్త పురాణము, బ్రహ్మఖండము, 3వ అధ్యాయమునందు — కృష్ణ విష్ణునివలన నారాయణుడు స్వయమావిర్భవించెను. ఆ కృష్ణువాడు సార్వభౌమవలన పంచవత్తుండగు శివుడుద్భవించెను. ఆ కృష్ణుని నాభి పద్మమునుండి బ్రహ్మ యుద్భవించెను. ఆ కృష్ణ ముఖమునుండి మహాసరస్వతియు, అతని మానసంబునుండి మహాలక్ష్మీయు, అతని బుద్ధివలన మహాకాలియును, బుట్టిరి అనియు కనబడుచున్నది. సోదరులారా! ఇట్టి చరిత్రాంశములను బట్టి పురాణములన్నియు వ్యాసప్రోక్తములను మాట వ్యర్థమగుటయే కాక రచించిన కవులు పురాణములను జూడకయే రచించిరని తేలుచున్నది. ఎవరికి ఎవరు పుట్టినను పుట్టినందు. అది ప్రకృతమున విచారింపవలసిన సంగతికాదు. అవి యొకదాని కొకటి పొసగకపోయినను మొత్తమున వారందఱును అయోని సంభవులేకదా.

ఇప్పుడయోని సంభవులగు వారు పరిశుద్ధులాయను విషయమును కొంత విచారించి చూతము. ఇది మన కెట్లు తెలియును? ఈ ప్రశ్నకు ఉత్తరము, — శ్లో॥ కులీనమకులీనంపావీరంపురుషమాననమ్॥ చారిత్రమేవవ్యాఖ్యాతిశుచింపాయది పాఠశుచిన్॥ అనగా, „ఒక పురుషుడు మంచి వంశమువాడో కాడ్డోయనుటకు,

కూరుడో బీరువో యనుటను, పరిశుద్ధుడో అపరిశుద్ధుడో యనుటను, అతని న దువడియే స్పష్టికరించునని రామాయణమున వాల్మీకి మహర్షి ప్రతిపాదింపుచు న్నాడు . “ప్రతి చెట్టు తన ఫలములవలన తెలియబడును; వారి ఫలములవలన మీరు వారిని తెలిసికొందురని యేసుక్రీస్తుకూడ నెలవిచ్చెను. కాబట్టి వారి వారి చారిత్రమును బట్టియే మనము తెలిసికొనగలము.

అగస్త్యుడు—ఈ ఋషి గృహస్థుడు. ఈయన భార్య విదర్భ దేశపు రాజు కూతురు వేద విద్యతోపాటుగ నగస్త్య మని ధనుర్వేదమును నేర్చి యిల్వలకాయలను నోడ దొంగల బరిచూచెను. ఈయన నహుషుడు విశ్వకర్మ మొదలగు వారిని దారుణముగ శపించెను. ఈయనయు విశ్వకర్మచే శపియింపబడియెను. తన ప్రియ శిష్యుని (వింధ్యను) మోసపుచ్చి భూమిని అణచి పెట్టియుంచెను.

వసిష్ఠుడు—ఈ ఋషియు సంసారియే. ఈయన భార్య అరుంధతి. తన కర్మార్థత నే స్వర్గమునకు బోనుద్దేశించిన త్రిశంక మహా రాజును ఛండాలు డవుదువుగాక యని వసిష్ఠుడు నిష్కారణముగా శపించెను. వసిష్ఠుడు బ్రహ్మ ఋషి. రాజర్షియగు విశ్వామిత్రుడు బ్రహ్మర్షి పదమున కాశించెను. దానికి వసిష్ఠు డంగీకరింపకపోవుటచేత వారల కిరువురకు కయ్యము ప్రబలమయ్యెను. ఒక వసిష్ఠు విశ్వామిత్రులు బకంబులగునట్లు ఒండొరులు దారుణముగ శపించుకొని యా రూపంబులందు పోట్లాడుకొనిరి.

సనక సనందనాదులు—వీరు జితేంద్రియులట. బ్రహ్మతో సమానులట. ఈ దిగువ చరిత్రవలన వీరి వాగ్దేవతా మూర్తి తెలిసికొందురు.

మహా విష్ణువు వైకుంఠమున నకుంతిత లీలరాజ్య పరిపాలనము చేయుచుండెను. ఒకనాడు నిజాంతఃపుర మందిరమునందు లక్ష్మీదేవితోడ శేషశయ్యను విశోష గోష్ఠి నుండి జయ విజయలను వారిని ద్వారముకడ నిలిపి యితరుల రానీయకుండగ కట్టడజేసియుండెను. అతని యాజ్ఞను శిరసావహించి జయ విజయలు ద్వారపాలకులై భృత్య ధర్మమును నెఱవేర్చుచుండిరి. అంతట, జితేంద్రియులట, సాత్విక గుణసంపన్నులట, సనక సనందనులను నిరువురు దివ్య పురుషులు ప్రభువు దర్శనమునకు వచ్చి ద్వారముకడనున్న భృత్యులను లక్ష్మీ ముచేయక లోపలికి బోవుటకై ప్రయత్నపడగా, భృత్యులు పోవలనుపడదనిరి. అంతటి కుహాత్ములు తాము వచ్చి వచ్చుడి భృత్యులు తమ యెడ గౌర

వము లేక వారించినందులకు క్రోధమూర్తులై మర్త్యులై ఘామియందు పుట్టుచని శపించిరి. తరువాత ప్రభువు తెలిసికొని భృత్యులం జూచి „మహర్షుల కాపములు మీకు దప్పవు. మీ లేడు తరములవఱకు మిత్రులుగానుండి తగువాత శత్రువులయిన రాక్షసులగుదురా? లేక మూడు తరములవఱకు రాక్షసులై శత్రువులుగానుండి తరువాత మిత్రులగుదురా? యని యడుగగా వారలు మొదట రాక్షస జన్మమేయైతైవమనిరట. దానికి ప్రభువుగారు సమ్మతించిరి. ఈ చరిత్ర భాగవతాది పురాణములన్నిటను కనుపించుచున్నది.

సోదరులారా! ఈ కథను బట్టి మనము నేర్చుకొవలసిన నీతి నిర్మూలమగుచున్నది. తమ భృత్య ధర్మమును జక్కగ నెఱవేర్చుచున్న జయ విజయులను శపించుటవలన సనక సనందనాదులు మహర్షులు కారనియును, జితేంద్రియులు కారనియును, క్రూర స్వభావులనియును, వైకుంఠమున జేరుట కర్హులు కారనియును స్పష్టమగుచున్నది. సనక సనందనాదులు తన భృత్యులకు జేసిన యపకారమునకు రోషింపక వారల ననాదరించుటయు మీదు మీక్కిలి యా శిక్షలకు భృత్యులను బాత్రులనుగా జేయుటయు క్రూర ప్రభుల త్షణముగాని ధర్మ ప్రభువుయొక్క త్షణముకాదు.

ఒకప్పుడు సనత్కుమారుడు కైలాస శిఖరమున యోగము సలుపుచుండ గ నచ్చటికి శివుడు వేంచేసెను. ఆ ఋషి యా సంగతి కానకయుండినందున శివుడు తన గృహమునకు వెళ్లిపోయెను. పిమ్మట నందీశ్వరుడు, నీవు శివుని ఆగౌరవపఱిచితివని యాగ్రహించి లాటిపిట్టయగునట్లు శపించెను. ఇట్లు శపింపబడి యొంటియై సంచరించెనని స్కందపురాణ కాలికాఖండమందు వ్రాయబడియున్నది.

„సనత్కుమారుడు బ్రహ్మ లోకమున నుండెను. విష్ణువు వైకుంఠమునుండి యచటికేతెంచును. అచట బ్రహ్మయును సత్యలోక నివాసులును విష్ణుని బూజించిరి. సనత్కుమారుడు మాత్రము పూజింపడయ్యెను. ప్రభుండగు హరి యతని జూచియిట్లనియె: సనత్కుమారుడా! నిష్కాముడవగుటకు గర్వింపకదలకను మెదలకనున్నావు. ఇందువలన, నీవు కుమారస్వామి నామంబున గామ పీడితుండవై వర్తిల్లుదువుగాక? అని శపించెను. ఇట్లు వసిష్ఠరామాయణమునందు ప్రథమ సర్గలో వ్రాసియున్నది.

కుకఠుహర్షి—ఈ ఋషి తన వంశములో మిగుల ఘంచువాడు. ౪౧

యన పితరులు బ్రహ్మ, వసిష్ఠుడు, కక్తి, సరాశరుడు, వ్యాసుడునువారు. ఈ యన పితరు లందఱు స్త్రీలోలులే. ఈయన తన వంశములో మాత్రముగాక, యితర ఋషులలోను మిగుల దొడ్డవాడు. ఒకప్పుడు రంభ యీ ఋషిని బహు భంగుల భంగవఱుపవలెనని బహు ప్రయాసపడెను గాని తుదకదే మిగుల పరాభవము నొందిపోయెను. ఈ ఋషికి శపించుట యననేమియో తెలియదు ఈయనకు గర్భయోగియను బిరుదు కలదు. ఈయన ఆవ్యంతరబ్రహ్మ ఛారియని భాగవతమునందు జెప్పబడియున్నది. ఈ యోగి పరమ పదము పొందవలెనని సూర్య మండలములో జొచ్చిపోవుచున్న సమయమున సూర్య డాఋషి కడ్డమై పోనియ్యక ఇట్లు సంభాషించెనట:—“ఓ యోగివర్యా! నీ వొక్క కులపతింగూడి క్రతువు లానరించి దేవ ఋణము తీర్చవలయును. ఆవల విజ్ఞాన వంతులైన సత్పుత్రులంబడసి పితృ ఋణము తీర్చవలయును. ఇట్లు విగత ఋణస్థుండవై బ్రహ్మజ్ఞానివై తదుపరినిగి కెగసి నామండలంబతిక్రమించి యావలి లోకంబులు గడిచి పరమ పదము జెందుము. పుణ్యవంతులైన పుత్రులంబడయక గాఢవైరాగ్యవంతుడవై పరంబుజెంద నిపుడుచితంబుగాదు గాన నీవు భూలోకమున కరిగియొక్క సత్పుత్రినింబడసి రాకంగాని, నా మండలంబుదాట సాధ్యంబుగాకుండు” నని పలికిన నవ్వియమ్మ హా యోగీంద్రు డట్లు గాక యని తన దేహచ్ఛాయను సంకల్ప మాత్రంబున నొక పురుషుని పుట్టించెనట ఆ పురుషునికి ఛాయాశుకుండని పేరు. ఈ ఛాయాశుకుడు తన తండ్రీ యనుజ్ఞ చేవ్యాసునియొద్ద నుండెను. పిమ్మట సూర్యుడు శుకుని మహిమల కత్యాశ్చర్యము నొంది యతని పోనిచ్చెనట. అటు పిమ్మట శుకుడు సూర్యమండల మతిక్రమించి పరమ పదము రూఢిగా చేరెనని యొకప్పుడొక శాస్త్రీ నాతో విశేషముగా సంభాషించెను. ఈ కథ భవిష్యత్తరపురాణమున శుకయోగి సూర్యసంవాదమునందు జెప్పబడియున్న మాట వాస్తవమే. కాని, యీ కథ నిజమేనా?

శుకునియొక్క నిర్వాణమును గుఱించియు, ఛాయాశుకుని పుట్టుకను గుఱించియు వేఱు విధముగ జెప్పియున్నది. ఎట్లనిన, శుకయోగి కైలాస శిఖరముమండి యాకాశ మార్గమున సూర్యునివలె ప్రకాశించుచు పోయి బ్రహ్మ పదమును బొందెననియు పిమ్మట వ్యాసుడు తన పుత్రుని నిర్వాణమును విని కైలాస గిరి కరగియందు బహుగా దుఃఖించుచుండెననియు నంత శివుడా మునికి బ్రత్యక్షమై బ్రహ్మ పదవి పొందిన పుత్రుని గూర్చి దుఃఖింపవలదని యెంత

బోధించినను వినక నా దుఃఖము పో లేదు, నేనేమిచేతును, నా యొక్క కన్ను ఇప్పుడు కుమారుని చూడవలెననియు వ్యాసుడు ప్రత్యుత్తరమిచ్చెనట అంతట శివుడు „ప్రక్కగానుండు మనోహరమగు పుత్రునియొక్క నీడను (ఛాయాకుటు) నీవు చూచెదవు, ఓ ముని శ్రేష్ఠుడా! దుఃఖము నశింపజేయుము” అని వ్యాసునికి వరమిచ్చి యంతర్ధావమాయెనని దేవీభాగవతము, ప్రథమస్కంధము 19వ అధ్యాయమునందు జెప్పబడియున్నది. భారత కాంతి పర్వములో ధర్మరాజాదులతో శుక నిర్యాణము చెప్పబడినది. భాగవతమునందు ధర్మరాజానకు మనుమడగు పరిక్షిత్తునకు భాగవతోపదేశమును శుకుడు బోధించుట నున్నది. తాత కాలమున ముక్తిని పొందిన శుకమహర్షి మనుమని కాలము న నెట్లు కలిగిరి? ముక్తినుండి పునరాగమనము సయితము పురాణరీత్యా వివర్ధమగుచున్నది. ఈ శంకా రాహిత్య మెట్లు? ఈ శుకుని ముక్తి విషయమై కూడ సందేహమే. ఎట్లనిన, ఈయన మిథ్యాద్వైతీయని కొందఱును, సూన్యాద్వైతీ (అచలమతస్థుడు) యని మఱి కొందఱును, విశిష్టాద్వైతీ యని యింకను కొందఱును చెప్పుదురు. ఈయన భాగవతమతస్థుడనియు, బ్రహ్మసూత్రములకు ఆ మత పక్షముగా భాష్యము వ్రాసెననియు కొందఱు చెప్పుదురు. ఈయన పడసిన ముక్తి వారిలో ఎవరి మత సాంప్రదాయము?

ఇదియుకాక, ఈ యోగి నిత్య బ్రహ్మచారికాడు. గృహస్థుడేయని కొన్ని పురాణములు చాటుట మానలేదు. ఈ ఋషి భార్యపేరు సీవరి. ఈ మెయందు క్షీర్తియను కన్యను, కృష్ణ, గౌర, ప్రభు, భూరిదేవ అను నలువురు పుత్రులను బడసెనని (దేవీభాగవతము, ప్రథమ స్కం. 19అ. 41-42శ్లో; మత్స్యపు. 15: 9-10 శ్లో.). చెప్పియున్నది. ఈ కందు పురాణములందు సంతానముయొక్క పేరులలో కొద్ది భేదము మాత్రమున్నది.

„పురుషుడు పరశ్రీ గమనము మనస్సుననైన దలపగూడదు” (మానవ ధర్మ చండిక 5 అ; మార్కండేయ పురాణము 18.) యేసు ప్రభువు, మోహబుద్ధితో పరశ్రీని దృష్టించినవాడు హృదయమందు ఆమెతో వ్యభిచరించిన శ్రేయని బోధించియున్నాడు. పరశ్రీ గమనము మనోవాక్కాయ కర్మల చేత నిషేధింపవలెననుట సర్వమతసమ్మతము. ఇది యట్లుండగ, అయోనిసంభవుల జన్మరీతిని విచారించుడు. తమ పితరులు జితేంద్రియులయి ఘృతాచి మొదలగు అపసరసలను దృష్టించి వప్పుడు పతనమయిన బీజమువలన బుట్టిన పు

త్రులు పవిత్రులగుట యెట్లు? అసంభవమే. అదియుగాక, „అత్మావైపుత్ర నామాసి,“ „క్షేత్రంమాతాపితాబీజం,“ „యగ్రాబీజం తగ్రాకురం“ అను త్రుతి స్మృతులవలన తండ్రులే పుత్రులై జన్మించెదరని తెలియుచున్నది. కావున అయోనిజాలయందు గూడ పితృ దోషము, జన్మ దోషములేకుండునా? లేదనిన, ఆ సిద్ధాంతమే తప్పగును. మాలా శ్రీ కులవలె యేసుక్రీస్తు కూడ మంచి వాడును, పరమ యోగియునై యుండునచ్చునని కొందఱు కొందఱు సామ్యము తెచ్చుచుందురు. అజంత మాత్రము సరికానేకాదు. శుభదు గృహస్థుడు. యేసుక్రీస్తు ఆద్యంత బ్రహ్మచారి ఆద్యంత పరిశుద్ధుడు. అది మాత్రమే కాక, ఆయన సర్వాధికారియైన దేవుడైయుండి నిరంతరము స్తోత్రార్చన యున్నాడు (రోమే 9: 5).

బ్రహ్మ మానస పుత్రుల పరిశుద్ధతను గూర్చి విచారించి చూతము.

శ్లో॥ భ్రమత్వస్మిన్మహాగాధేసంసారేన్మృత్యుత్తమ!

వస్త్మిన్ నారదాద్యాశ్చమునయోజ్ఞానినఃపరమ్॥

తేభిభూతాస్సంసరన్తీసంసారేస్మిన్మునఃపునః॥

నకోవ్యస్యస్తిన్మృత్యోత్రిషణలోకేషుదేహభృత్॥

„ఓరాజేంద్రుడా! ఈ గొప్ప అగాధమగు సంసారమందు నరుడు తిరుగుచున్నాడు. వసిష్ఠుడు, నారదుడు మొదలగు మునులు విశేషముగా జ్ఞానలయినను వారును ఈ సంసారమందు ఆభిమానముగలవారలై తిరుగుచున్నారు. దేహధారులలో ఒకడును మూడు లోకములయందు జ్ఞానియొక్కడైనను లేడు“. అని దేవీభాగవతము, 4వ స్కంధము, 7వ అధ్యాయమందు ప్రతిపాదించబడియున్నది. వేదవీధాగవతము, పశ్చిమ స్కంధము, 18వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ మునయోబ్రహ్మపుత్రాశ్చతథాన్యేతాపనోత్తమాః॥

తేపిగుణత్రయావిధాఃకింపునర్కానవాభువి॥

అని యున్నది.

అర్థము: „మునులు, బ్రహ్మ పుత్రులును, అట్లే తపస్సుచేత శ్రేష్ఠులయిన వారును గుణత్రయముచేత (సత్త్వరజస్తమోగుణములు) గ్రుచ్చబడినవారు. ఇక భూమిలో మనుష్యులన నెంత? బ్రహ్మాండ పురాణములో శ్రీరంగ మహాత్మ్యమందు 7వ అధ్యాయమున,—

శ్లో॥ కామక్రోధవశాస్సర్వేదేవహిపితృమానవాః॥

“సమస్త దేవతలు, ఋషులు, పితృ దేవతలు, మానవులు కామక్రోధము లుగలవారు” అని వికాశింపబడియున్నది. అది యట్లుండనిమ్ము.

ఋషి శబ్దమునకు జ్ఞాని యని యర్థము. “జ్ఞానస్య పారగమాత్ ఋషిః” (లింగాభిప్రాయము, పుట 195). జ్ఞానముయొక్క పారమును బొందిన వాడు ఋషియని యర్థము. మన దేశపు ఋషులు ఋషి శబ్దార్థమును ధరించుట కర్హులు కాకుకదా. వారు దైవతత్త్వమును జక్కగ తెలిసికొని యనుభవించి దానిని మనకు తెలియజేయ సమర్థులును కాకపోయిరి. ఇందుకు నిదర్శనములు ఆదిత్య పురాణము, ప్రథమాధ్యాయము, —

శ్లో॥ తత్త్వవిచారయామానుస్మిఘోయత్రమహర్షయః॥

అశక్తాస్తేమహాభాగభృగ్వాద్యాస్తత్త్వనిర్ణయే॥

“మహర్షులు ఉన్నదోలేదో అను తత్త్వమును గూర్చి విచారించిరి; కాని, భృగువులలో నగు మహానుభావులు తత్త్వమును నిర్ణయింపలేక పోయిరి.” మహా భారతము, కాంతి పర్వము 210వ అధ్యాయము, —

శ్లో॥ అనాద్యంతంపరంబ్రహ్మనదేవానర్షయోవిదుః॥

“ఆద్యంతములు లేని పరబ్రహ్మమును దేవతలును ఋషులును తెలిసికొనలేరైరి.”

యేసుక్రీస్తు నిజమయిన ఋషి. దేవఋషి. ఆయన పరతత్త్వమును సంపూర్ణముగా తెలిసినవాడు. ఆయనే పరతత్త్వము కూడ నయినవాడు. “నీలీనుండి ఇక్రాయేలును ఏలువాడొకడు నా కొఱకు లేచును. అతని బైలు వెళ్లుటలు అది నుండియు గతించిన యుగములనుండియు కలిగియుండెను.” (మిఖా 5: 1.) “నేనును తండ్రియు నేకమైయున్నామని వారితో చెప్పెను” (యోహా 10: 30.) “నాయందు విశ్వాసముంచువాడు నాయందు కాదు, నన్ను పంపిన వానియందే విశ్వాసముంచుచున్నాడు. నన్ను చూచివాడు నన్ను పంపిన వానినే చూచుచున్నాడు” (యోహాను 12: 44, 45). (యోహాను 1: 1-3, 14; 1యోహాను 5: 20) వాక్యములను జదివి చూడుము. క్రీస్తు యేసు నందు దేవుడత్యాశ్చర్యముగను, అత్యున్నతముగను బయలు పడియు

న్నాడు. యేసుక్రీస్తువతారమునందు అదృశ్యుడగు దేవుడు ప్రత్యక్షుడును, అరూపియగు దేవుడు స్వరూపియనైయున్నాడు. ఇవిధముగ మానవులను గు మనము సత్యకృపాదులతోడను నిబిడీ కృతమై యుండు దేవమహిమను దృష్టించుచున్నాము. మనము దేవునియొక్క సులక్షణములను ఆయన మన యెడల కలిగియుండు గుణాతిశయములను తెలిసికొన గోరిన, యేసు ప్రభువును దృష్టించి, ఆయనను ఆసక్తిగల పారాయణము చేయవలెను. ఆయన దేవుని యొక్క పరిపూర్ణమగు రాయభారియు, బయలు పఱచువాడునైయున్నాడు. ఇందుకు పాత్యముగ “నన్ను చూచినవాడు తండ్రిని చూచియున్నాడు” అని ఆయనే వాక్రుచ్చియున్నాడు. ఆయనయొక్క పాపరహితమగు ప్రపర్తనశలన, సుబోధనవలన, క్రియాతిశయమువలన ఈశ్వర హృదయము మనుష్యకృతిజెంది మనకు ప్రత్యక్షమగుచున్నది. ఋషుల సంగతి యట్లుండనిమ్ము.

దేవతలు, యోనిజాలనియు, అయోనిజాలనియు యెందు తెగలు గలరు. ఒక వేళను, వారందఱయోనిసంభవులని యనుకొనినను, గారైనను పరిశుద్ధులయి యుండురా? ఈయంశమునకు మేము త్తరము చెప్పబూనుటకంటె హిందూ గ్రంథములలోని ఋషుల యభిప్రాయముల నిందుబొందుపఱచుట యుక్తమని యెంచి యట్లుచేయుచున్నాము.

శ్రీ॥ శ్రీగౌతమవివాహకాలేతామహాల్యాందృష్ట్యాసర్వే!

దేవాఃకామాతురాభవంతతదానప్తజ్ఞానా॥

దూర్వాససంగత్వాప్రపచ్ఛస్తద్దోషం

శమయిష్యామీత్యువాచ॥

“గౌతముల వారి వివాహకాలమందు దేవతలందఱు ఆహల్యను జూచి మన్మథోద్రేకముకలవారైరి. అప్పుడు జ్ఞానహీనులై దూర్వాసుని దగ్గఱకు వెళ్లి ఉపశమనమును అడిగిరి. ఆ దోషమును శమియింపజేతునని ఆయన పలికెను” అని బృహజ్జాలోపనిషత్తులోని యేవ బ్రాహ్మణములో జెప్పియున్నది. బ్రహ్మంధపురాణము, లలితోపాఖ్యానము, 15వ అధ్యాయములో, —

మన్మథః॥ వనిష్ఠోవశీనాంశ్రేష్ఠోరేమేచఙ్ఞాలకస్యయా॥

చన్ద్రోగురుకళత్రవ్యనిశ్శబ్దోఽభూత్పరిగ్రహే॥

మాధవోగోపనారీషుజారవృత్తిర్మయాకృతః।
 గౌతమస్యప్రియా హల్యావాసవేనోషధర్మితా॥
 దణ్డకోనామభూపాలోమునికన్యాంసమగ్రహీత్।
 సూర్యోమదీయబాణాన్ధోబడబారోహణంవృధాత్॥
 ప్రజాపతిర్జగధాతాస్వసుతామేనభుక్తవాన్॥

..యోగులలో నుత్తముడయిన విసిష్ఠుడు చండాల కన్యతో రమించెను. చంద్రుడు గురు భార్యను పరిగ్రహించుట ముందు సందేహము లేనివాడయ్యెను. కృష్ణుడు గోపికా స్త్రీబయందు న్యభిచరించునట్లు నాచేతనే చేయబడినవాడాయెను. గౌతమ ముని భార్యయగు అహల్య ఇంద్రునిచేత రమింపబడెను. దండకుడను రాజు మునికన్యను పరిగ్రహించెను. సూర్యుడు నాబాణములచేత కన్ను తెలియక బడబాసలమును పొందెను. జగత్తునకు ధాతగా నేర్పడిన బ్రహ్మదేవుడు తన కుమార్తెనే యనుభవించెను' అని మహ్మదుడు వక్కాణింపుచు న్నాడు.

దేవీభాగవతము, ప్రథమస్కంధము, 14వ అధ్యాయములో,—

వ్యాసః॥ విశ్వమిత్రోమహాభాగతపఃకృత్వాతిదుష్పరమ్।
 త్రీణివర్ష సహస్రాణినిరాహారోజితేంద్రియః॥
 మోహితశ్చమహాతేజావనేమేనకయాస్థితః।
 శకుంతలాసముత్పన్నాపుత్రీతద్వీర్యజాశుభా॥
 దృష్ట్వాదాశనుతాంతాలింపితామచపరాశరః।
 కామబాణార్ధితకన్యాంతాంజగ్రహణామపేక్షితః॥
 బ్రహ్మసిన్వసుతాందృష్ట్వసంచ బాణప్రవీడితః।
 ధావమానశ్చగుద్రేణనూర్చితశ్చనివారితః॥

..ఓ మహానుభాగుడా! విశ్వమిత్రుడు ఇతరులచేయ నశక్యమగు తపస్సుచేసి మూడువేల సంవత్సరములు ఆహారమును భుజింపక యింద్రియనిగ్రహముకలవాడయినను మేనకనుగని మోహించి దానితో వనమంచుండెను. అతని వీర్యమునకు శకుభాయుక్తురాలగు శకుంతల యను కుమార్తెపుట్టెను. నా తండ్రి

యగు పరాశరుడు దాశ కూతురగు తాలి యను దానిని చూచి మన్మథప్రేరితుడై సంగడియందుండిన ఆ కన్యను పట్టుకొనెను. బ్రహ్మయును తన కూతురిని చూచి మన్మథోద్రేకముకలవాడై పరుగెత్తుచున్నవాడగుచు మూచాకావసను జెందియుండగా రుద్రునివలన నివారింపబడినవాడాయెను” అని వ్యాసుడు పలుకుచున్నాడు. ఆగ్నేయ పురాణము, తులాకావేరీమాహాత్మ్యము, 20వ అధ్యాయము.

శ్లో॥ సౌభరిశ్చమహాయోగీమాంధాత్వదుహితుర్వశీ |
ఉద్వాహ్యోస్మర బాణార్తోభోగీజాతఇతిశ్రుతం ||
గౌతమోప్యంబుభౌమగ్నో నశీవర్ష సహస్రకం |
అహల్యార్థేమహాతేజాఃపశ్చాదేమేతయాసహ ||
పరాశరోపియోగీంద్రస్సాక్షోదంశోహరేర్యునిః |
కై పతకకన్యాంకానూతకస్వయమేవగ్రహీజ్జలే ||
కిమత్రబహునోక్తేనస్వప్త్వాబ్రహ్మతిలో తమాం |
స్వయంసమాచేభేకామోవీక్ష్యహసచ్ఛతం ||

.,వశి (జితేంద్రియుడు) యైన సౌభరిమహాయోగిమాంధాతయొక్క కూతురిని పెండ్లాడి మన్మథ సీడితుడైన భోగమును అనుభవించిన వాడాయెనని వింటిమి. ఇంద్రియనిగ్రహముగల (వశి) గౌతముడు వేయి సంవత్సరములు అహల్యకొఱకు సముద్రమధ్యమందుండి తపస్సు పి పిమ్మట ఆమెతో భోగించెను. పరాశరుడను యోగీంద్రుడు విష్ణువుయొక్క అంశగల ఋషి పల్లెదానిని కొమార్తెవలె నీటియందు గ్రహించెను. వేయి మాటలేలే! బ్రహ్మదేవుడు తిలొత్తమను సృజించి అతడు దానిని చూచి కాముడైతానే భోగింప వారంభించెను.” దేవీభాగవతము, చతుర్థస్కంధము, 18వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ హరిర్బ్రహ్మశచీకాంతస్తథాన్యేసురసత్తమాః ||
సర్వేచ్ఛలవిధౌదక్షామనుష్యాణాశ్చౌకాకథా ||
కామక్రోధాభిసంతప్తాలోభోహతచేతసః |
ఛవేదక్షాస్సురాస్సర్వేమువయశ్చతపోధనాః ||

వసిష్ఠోవామదేవశ్చవిశ్వామిత్రోగురుస్తథా।
 ఏతేషాపరతాఃకాత్రగతిర్ధర్మస్యమానద॥
 ఇన్ద్రోగ్నిశ్చస్త్రీమావేధాఃపరదారాభిలంబితాః।
 ఆర్యత్వంభువనేప్యేషుస్థితంకుత్రముసేవద॥
 వచనంకస్యమస్తస్యముపదేశధియానఘ।
 నర్వేలోభాభిభూతాస్తేదేవాశ్చమునయస్తదా॥

„హరి, బ్రహ్మ, ఇంద్రుడు, ఇంకను ఇతర దేవతలు వీరందఱు ఛలవిధి
 యందు శక్తివంతులు. మనుష్యులయొక్క ప్రసంగమేమన్నది? (అనగా మను
 ష్యులన నెంతవారు) యక్షులు, దేవతలందఱు, తపోధనులయిన మునులు కామ
 క్రోధములచే బాధపడువారు. వసిష్ఠుడు. వామదేవుడు, విశ్వామిత్రుడు, బృ
 హస్పతి వీరందఱు పాపముచేయుటయందాసక్తిగలవారు. ఇట్టి విషయములో
 మర్యాదనిచ్చువాడా! ధర్మమునకు గతియేది? ఇంద్రుడు, ఆగ్ని, చంద్రుడు,
 బ్రహ్మదేవుడు వీరు ఇతరుల భార్యలను పొందినవారు. మర్యాదగల నీవు ఈ
 భువనములయందెచ్చట ఉనికిచేసికొనియుంటివి? చెప్పమా? ఎవని కూట ఆలో
 చింపదగినది? ఉహించి బోధించుము దేవతలును మునులును అందఱును లో
 భులుగానేయున్నారు.”

శో॥ బ్రహ్మవిష్ణుగిరిశాదయస్సరామేపిసిద్ధమునయఃపురాతనః।
 తేవియోగబలినోవిమోహితాలీల
 యాతదబలాభిరహమ్॥

ఛల, స్థిల శబ్దములు యుద్ధమందు మర్యాద తప్పట. స్థిర మర్యా
 ద నుండి చలించుట ఛలము = కార్యమును చెఱుచునది.

„పూర్వ కాలమువారైన బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరుడు ఇతరులయిన దేవ
 తలు యోగ సిద్ధిని పొందిన మునులు మొదలగు వారనేకులు యోగ బలముగల
 వారై యుండియు స్త్రీల విలాసఛేష్టలచే మోహింపబడినవారైరి. ఇది ఆశ్చ
 ర్యము” అని ఘోషింపుబడియున్నది. ఇది యిట్లుండనియ్యు.

చేవాడులు పాపముచేసినను నిందార్థులుకారని కొందఱు వాదించుదురు. అదంత మాత్రమును యుక్తియుక్తమయిన వాదముకాదు. ఋషులు పాపము చేసినను, దేవతలు పాపముచేసినను, మఱి యెవరు పాపముచేసినను పాపము పాపమేయైయున్నది. అట్లుకాదనుట గొప్పతప్పు. ఎట్లనిన, ఒక పిల్లవాడు తప్పుచేసినయెడల వాడు నిందింపబడును. ఒక సాధారణుడు తప్పుచేసినట్లయిన ఎక్కువనిందకు పాత్రుడగును. ఒక రాజాతప్పుచేసిన పక్షమున అందు వలన కీడు సంభవించునుగాన అతడు మఱిత యెక్కువ నిందార్థుడగును లీ లార్థమై దేవతలు పాపముచేసినని చెప్పట మిక్కిలి ఘోరమయిన సంగతియై యున్నది.

ఒకప్పుడొకశాస్త్రీ మనలో పాపముయినది మహాత్ములలోను లేజోవంతులలోను పాపముకానేకాదని యీ దిగువ ప్రమాణములను చదివి వినిపించెను:-

అపస్తంబుః॥ దృష్టోధర్మవ్యతిక్రమస్సాహసంచపూర్వేషాంతేషాంతే
జ్ఞోవిశేషేణాప్రత్యవాయోనవిద్యతే॥
తదనువీత్యప్రయంజనస్సీదత్యవరోబలః॥
యథేషీకాశాలనుగ్నస్రోతందూయతేతథా
పాస్మాగ్నప్రదూయంతే॥

మనుః॥ ధర్మవ్యతిక్రమోదృష్టోమహతాంసాహసంతథా॥
తదనీత్యప్రయంజనస్సంసీదత్యవరోబలః॥
తేజోమయానిపూర్వేషాంశరీరాణీంద్రియానిచ॥
దోషైస్తేనోపలిప్యంతేషదృపత్రమివాంధసా॥

„ధర్మమును దాటుటయును సాహసమును పూర్వులయందును జూడబడెను. వారియొక్క తేజో విశేషమువలన దోషములేదు. దానిని జూచి యిప్పటి వారటులాచరించిన నశించుదురు. ఎటుల కెట్లును దూదియును ఏలాగు అగ్నివలన దహింపబడునో అలాగుననే మహాత్ముల పాపమును దహింపబడును (అపస్తంబులు) „గొప్పవారియందును ధర్మాతిక్రమము కనబడుచున్నది. దానిని చూచి శ్రేష్ఠులుకాని బలహీనుడును అలాగే చేయుచు దుఃఖమును నను.

భవించుచున్నాడు. పూర్వుల శరీరములును ఇంద్రియములును తేజోమయములు గనుక తామరాకునందు నీరు అంటని విధమున దోషములు వారికంటవు” (మనువు)

భాతృవరులారా! పయి వాక్యములను బట్టి విచారించినను మహాత్ములు ధర్మము నతిక్రమించి పాపము చేసినట్లు విస్పష్టమేకదా. పామరులట్లు చేయుచు దుష్టులనుభవించుచు నశించుచున్నారని కూడ తేలుచున్నది. మహాత్ముల నడతలను జూచి నేర్చికొని పామరులు బాగుపడుటకు బదులుగా వారిని నాశనమునకే పోతువైయున్నవి. అట్టి మహాత్ముల దుష్కార్యములవలన ఏమి ప్రయోజనము? ఆ కార్యములవలన పామరులకు కీడు సంభవించుటచేత ఆ తేజోవంతులు మిక్కిలి నిందార్థులగుదురు. ఎట్లనిన,—

శ్లో॥ యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠస్తత్తదేవేతరోజనః |
సయత్ప్రమాణంకురు జైలోక స్తద్దనువర్తతే॥

„శ్రేష్ఠులు ఏమి చేతురో దానినే యితరులు కూడ చేయుదురు. వారి నడవడిని జూచి లోకము వారివలెనే ప్రవర్తించును” అని కృష్ణుడు భగద్గీతలలో తృతీయాధ్యాయమునందు జెప్పచున్నాడు. భాగవతములోనున్న దానిని విచారించిన యెడల కృష్ణుని నడవడియే అతని భక్తులకు చాలకీడు కలుగజేయు నదియైయున్నది. మహాత్ములు సహితము దోషములు చేయుచున్నారని పామరులును పాప దోషములుచేసి తత్కర్మ ఫలబద్ధులై చెడుచున్నారుగాన, „లోక సంగ్రహమేవాపి సంపశ్యంకర్తుమర్హసి” అను గీతావచ నానుసారముగా మహాత్ములును తేజోవంతులును లోక సంగ్రహజారమైనను పరదారాగమనాది పాప కృత్యములను జేయరాదు.

ఇదియుకాక, ధర్మము ధరించుటవలననే మహాత్ములనబడుదురు. ధర్మము నతిక్రమించినవారు మహాత్ములెట్లుకాగలరు? ధర్మ శబ్దార్థమును వినుడు. మత్స్య పురాణము 144వ అధ్యాయమున,—

శ్లో॥ ధర్మేతిధారణేధాతుర్మహాత్వేచైవఉచ్యతే |
ఆధారణేమహాత్వేవాధర్మస్సతునిరుచ్యతే॥

..ధారణమును అర్థమందు ధర్మమునునది వర్తించును. దానినే మహాత్మ్యమందును చెప్పబడును. విశేష ధారణమందుగాని మహాత్మ్యమందుగాని ధర్మశబ్దము నిరుక్తము చేయబడెనని చెప్పియున్నది. ధర్మమును ధరించినవారే ధర్మాత్ములును మహాత్ములును అని చెప్పబడుదురు.

శ్రు॥ నపరదారాంగచ్ఛేత్ |
నాపుష్పముత్రంపురీంషంకుర్యాత్ |
ననిష్టేవేత్ నోచేన్నరకంప్రజేత్ ||

..పరశ్రీతో పోగూడదు, జలములలో మూత్రపురీషములు విడువగూడదు, ఉమ్మివేయగూడదు, లేకున్న నరకమునబడును' బ్రాహ్మ ధర్మము, ద్వితీయఖండములో, —

శ్లో॥ విరక్తపరదారేషునిస్పృహఃపరవస్తుషు |
దంబమాత్సర్యహీనోయస్తేనలోకత్రయంజితమ్ ||

..ఎవడు పరశ్రీలయందిచ్చలేనివాడో పరుల పదార్థములయందలి యష్టేక్షలేనివాడో గర్వమత్సరరహితుడో వానిచే మూడు లోకములును జయింపబడునని చెప్పియున్నది. స్కాందపురాణము, ముక్తి ఖండము, 6వ అధ్యాయములో, —

శ్లో॥ కామఃక్రోధశ్చలోభశ్చమోహాధంభస్తద్ధైవచ |
ఆలస్యమపిమాత్సర్యంజ్ఞానానుత్పత్తికారణమ్ ||
పరస్త్రీదర్శనాశ్రద్ధాపరస్త్రీగమనేరతిః |
పరస్త్రీగమనంచాపిజ్ఞానానుత్పత్తికారణమ్ ||

..కామము, క్రోధము, లోభము, మోహము, దంభము, మాత్సర్యాది గుణములు గలిగియుండుట జ్ఞానములేకపోవుటకు హేతువైనది. ఇతర శ్రీలను చూచుటయందాసక్తియు, ఇతర శ్రీల బొందసాసక్తిగలిగియుండుటయు, ఇతరుల శ్రీలను బొందుటయు జ్ఞానములేకపోవుటకు హేతువైనవి. అని యున్నది.

సోదరులారా! పరశ్రీలయందేవేళ్ల లేనివారే మహాత్ములు ధర్మమును మూలబెట్టి పరదారాగమనాదీకములగు దుర్వృత్తులపాలబడిన వారు మహాత్ములును లేజోపంతులును నెట్లు కాగలరు? ఇహనియు నట్లుండనిమ్ము. మహాత్ములు పాపములు చేసినప్పటికిని తామరాకునందు నీరు అంటని విధమున దోషములు వారి కంటవని చెప్పదురు. ఒకప్పుడొక పండితుడు,—

గీ॥ సర్వభక్తునగ్ని సర్వంబు భక్షించి
దోషికానిపగిదిదోషమైన
జేసిదోషపథముజెందరు జేజన్ము
లగుటచంద్రవాసవాదులనఘ॥

అని భాగవత ప్రమాణమునుజూపి, సమర్థులగు దేవతలు ఆ కార్యకరణమునకు జొచ్చినను దోషులు కారని వాదించెను ఈ వాదము సమస్త పురాణేతిహాసములకు విరుద్ధమైయున్నది.

పరశ్రీని బొందువాడు పాపముతప్పక బొందును. అందుకు విరుద్ధముగా బలుక సాహసించెడు ధీమంతుల మాటలు వట్టికల్లు. దేవతలు సహితము పరశ్రీ గమనముచేసి బహుదూఢుల ననుభవించిరి. పరశ్రీని మోహించినందున పంక్తిముఖుడు పుత్రబంధు సహితముగ నాశనమొందెను. పరశ్రీమీద గన్నువేసినందున చతుర్ముఖుడు తలబోగొట్టుకొనెను. పరశ్రీని మోహపీడణములతో పీడించినందున గుబేరుడు కన్నుచెడగొట్టుకొనెను. పరశ్రీని కామించినందున గుండోప గుండలు నాశనమొందెరి. పరశ్రీని మోహించినందున హుషుడు పదభ్రష్టుడై క్రిందబడి కొండచిలువయైనాడు. పరాంగనతో బొందినందున జంద్రుడు క్షయరోగ పీడితుడాయెను. పరశ్రీని మోహించినందున వాని ప్రాణములబోగొట్టుకొనెను. ఎంతో శ్రమపడి నూలు యజ్ఞములు జేసి స్వర్గాధి పత్యమునుబొందిన యింద్రుడు మునిపత్ని మీది మోహమునేత నక్రమమునకు జొచ్చి దేహమును జెడగొట్టుకొనెను. “అధర్మప్రభవంచైవ దుఃఖయోగంశరీరజాక్షః” అనగా, “శరీరముగల జీవులకు అధర్మమువలన దుఃఖమునుభవింపవలసియున్నది” అను మనువచ నానుసారముగా, లేజోపంతులును ధర్మము వ్యతిక్రమించినపుడు తత్ఫలమునుభవించిరి.

ఇందుకు కాశ్ర నివర్తనము:—

స్కందపురాణము, రుద్రణాటి మహాత్మ్యము, 4వ అధ్యాయమునందు,—

మార్కండేయః॥ కస్యవాక్సీద్ధృశంకప్తంసభ వేదృతవర్షణః॥
 ఇంద్రోనారాయణోబ్రహ్మశ్శస్యభూయతిత్తయమ్॥
 తేపిదోపాదుపహతాఃపదభ్రష్టావిచేతనాః॥
 కాలేనమహతాచైతెపాపాత్ స్థానంప్రసేదిరే॥

“శరీరము గలవానికవని? గప్తములేదు? ఇంద్రుడు నారాయణుడును
 బ్రహ్మయు దోషముపొందిన వారలై మిక్కిలి సంకటము ననుభవించి స్థాన భ్రష్టులై
 తెలివిలేనివారలై యుండి బహుకాలమునకు కాపమువధలి శ్రమసానము
 బొందిరి” అని మార్కండేయుడు వచించెను.

వ్యాసః॥ సర్వేహంసుఖదాదేవోవ్రత్యతాశిభాస్కరా॥
 ససశ్యతితయోపీడాశ్వచిత్తదానిసమ్భవా॥
 భాస్కరస్యసుతోమన్దఃక్షయీచన్ద్రఃకలజ్కువాన్॥
 పశ్యరాజన్తథేన్నూత్రందుర్వాతంమహతామపి॥
 వేదకర్తాజగద్ధర్తార్బుద్ధదన్తుచతుర్ముఖః॥
 సోపివిక్లవతాంప్రాప్తోద్రుష్ట్యాపుత్రీంసరస్వతీమ్॥
 శివస్యామిమ్పతాభార్యాసతీదగ్ధాకశేబరమ్॥
 సోభవదుఃఖసంతప్తోకామార్తశ్చజనార్తిహః॥
 కామాగ్నిదగ్ధదేహన్తుకాశిన్ద్యంపతితశ్శవః॥
 సావిశ్యామజజాతాతన్నిదాఘవసాన్నృప॥
 కామార్తోరమమాణన్తునగ్నసోపిభృగోర్వసమ్॥
 గతఃప్రాప్తోధభృగుణాశస్త్రఃకామాతురోభృశమ్॥
 పతత్వద్యైవలిజ్గంనిర్లజ్జోతిభృశంకీల॥
 పపాచామృతవాపీఞ్చదానవైర్షిర్మితాంముదే॥
 ఇంద్రోపిచవృషాభూత్వావాహనత్సంగతఃక్షీతే॥

అని దేవీభాగవతము, చతుర్థస్కంధము, 30వ అధ్యాయముందు „అంద
అకును సుఖమిచ్చువారలకు ప్రత్యక్షులైన సూర్యచంద్రులు తమకు శత్రువుల
వలన కలుగు బాధను నశింపుచేసికొనలేరైరి. సూర్యుని కొడుకగు శనిక్షయ
శోగముకలవాడాయెను. చంద్రుడు డాగుకలవాడాయెను. ఓరాజా! విధి
సూత్రమును జూడుము మహాత్ములకును (గొప్ప వారికిని) నివారించుతరముకాదు.
బ్రహ్మదేవుడు వేదములనుజేసినవాడును జగత్తును ధరించినవాడును బుద్ధిని నిచ్చు
వాడునయియున్నాడు. అతడట్టివాడయినప్పటికి కూతురైన సురస్వతిని జూచి
మోహింపబడినవాడయ్యెను. శివుడును చచ్చిన భార్యయొక్క శరీరమును
దహించి దుఃఖించెను. అతడు జనముల దుఃఖముల హరించువాడైనను కామా
ర్తుడై దుఃఖముచే దహింపబడినవాడయ్యెను. శివుడు మోహిని చే దహింప
బడి కాలిందియందుపడెను. అప్పుడు గ్రీష్మర్తువగుటచేత అనోజలము నల్లబ
డెను.) ఇతడు భృగువుయొక్క వనమందు దిగంబరియై మిక్కిలి కామార్తుడై
అచ్చటికిపోయి భృగువునలన శపింపబడెను. ఇప్పుడే నీలింగము పడిపోవు
గాక, నీవు మిక్కిలి సిగ్గులేనివాడవుకదా. (ఇంద్రుడు) దానవులచేత నిర్మింప
బడిన అమృతముగలనూరిని సంతోషముచేత త్రాగివేసెను. ఇంద్రుడు వాహన
రూపముగా భూమియందు ఎద్దాయెను? అని వాగుడు వక్కాణించెను. దేవీ
భాగవతము, చతుర్థస్కంధము, 2వ అధ్యాయము,—

శ్లో॥ కర్మణాభ్రమతేసూర్యశ్శశాంకఃక్షయరోగవాన్ |
కపావీచతథారుద్రఃకర్మణై వనసంశయః

„సూర్యుడు కర్మచేత తిరుగుచున్నాడు. చంద్రుడు క్షయరోగము
కలవాడాయెను. కర్మవలననే శివుడు కపావ అయెను. ఇందుకు సందియము
లేదు.” ఈ స్కంధములోనే, 15వ అ. ము.

శ్లో॥ నిస్పృహఃకోపిసంసారేనభవేనభవిష్యతి |
శశినాధగురోర్భార్యాహృతాజ్ఞాత్వాబలాదపి ||
కాతమస్యతథేంద్రేణజానతాధర్మనిశ్చయమ్ |
గురుణానుజభార్యాచభక్త్యాగర్భవతీబలాత్ ||
శస్త్రోగర్భగతోమూలఃకృతాశ్చాన్ధతథాపునః |

“సంసారమందు ఇచ్చలేనివాడు ఎవడు, ఇదివఱకులేడు, ఇకముందును ఉండబోడు. చంద్రుడు తెలిసియు గురుభార్యను బలముచేత గ్రహించెను. ధర్మ నిశ్చయమును ఎఱిగియు ఇంద్రునిచేత గౌతముని భార్య గ్రహింపబడెను. బృహస్పతి ఆన్న భార్యను (గర్భవతిని) కలిసెను పిల్లవాడు శపింపబడి గ్రుడ్డివాడుగాజేయబడెను. రాహువుయొక్క శిరస్సు విష్ణుచక్రము చేత నరక బడెను. ఓపార్వతీ! అపరాధములేని కానుము సత్యముతో సమానమేయగును. (కైకృత్యములు అపరాధముతో గూడినవే).” ఈ స్కంధములోనే, 3వ అధ్యాయమునందు, —

శ్లో॥ కర్తుమిచ్ఛేచ్ఛకోమూఢశ్రమదంసుఖనాశనమ్ |
సర్వదైవసృష్టేశ్వరస్వేదబ్రహ్మాదయస్సురాః ||
కృతకర్మవిపాకేనప్రాప్నువంతిసుఖానుభౌ |
అవశ్యమేవభోక్తవ్యంసర్వదాదుష్కృతంకిల ||

“శ్రమను కలిగించునదియు సుఖమును బోగొట్టునదియునగు దానిని ఏ మూఢుడు చేయనిశ్చయించును! ఓ రాజ శ్రేష్ఠుడా! అన్ని విధములచేతను బ్రహ్మ మొదలగు దేవతలందఱు తాము చేసిన కర్మ ఫలముల నెంబడి సుఖదుఃఖములను పొందెదరు. దుష్కృతము ఎల్లప్పుడును అవశ్యముగా అనుభవింపక తప్పదుకదా.” అని ప్రతిపాదించబడియున్నది.

ఇదియుకాక, మహాత్ములు దుష్కృతములు చేసినప్పుడవి దుష్కృతము లని తామే యొప్పుకొనిరి. ఇందుకు నిదర్శనములు:—

స్కంధపత్రరాణములోని రుద్రకోటి మాహాత్మ్యము, 7వ అధ్యాయములో, -

శ్లో॥ తతోవిష్ణుస్సమాగత్యప్రణమ్యమునిపుంగవమ్ |
ప్రమాదాద్దోహమారబంక్షమస్వేత్యభియాచితః ||

“అంత విష్ణువు వచ్చి భృగుమహర్షికి నమస్కరించి యేమో పొరబాటు చేత మీకు ద్రోహముచేసితిని, తుమింపవలయునని ప్రార్థించెను” అని చెప్పి యున్నది.

అంతట భృగుమహర్షి చెప్పినది వినుడి:—

శ్లో॥ అశేషజగదాధారకరుణాకరమాధవ!
 తవాపిమతిరుత్పన్నాపాతకత్వదృశేహరే॥
 కంవాకాన్మాదయోదోషానభాధేరంచ్చరీరణమ్!
 త్వాదృశోపియతఃపాత్రామీదృశామేనసామభూత్ ॥

“ఎల్ల జగత్తులకు ఆధారమైనవాడా! లక్ష్మీ నాథుడా! నీకు గూడ అట్టి పాపకార్యమందు బుద్ధికలిగెను గదా. నీవంటివాడు గూడ ఇట్టి మహాపాతకము చేయుటకు పాలుపడగా ఇక సాధారణుడైన మనుష్యుడెవడు కామత్రోధాది దోషములకు లోబడకుండును?”

ఒకప్పుడు శివుడు బ్రహ్మ శిరస్సును ఖండించినందున తనకు బ్రహ్మహత్య దోషమురాగా, శివుడు నారదునితో అనిన మాటలు వినుడి:—

శ్లో॥ అహమస్మ్యపరాధానమాలయోకిజ్ఞునోగతిః!
 త్వమేవోపాయభూతోమేధవేతిప్రార్థనామతిః॥
 శరణాగతిరిత్యుక్తస్సదేవోస్మిన్ప్రయుజ్యతామ్॥

“నేను అపరాధములకు ఉనికి పట్టును. గతిలేదు. నీవే నాకు ఉపాయభూతుడవుకమ్ము అని ప్రార్థనాబుద్ధికలవాడనైతిని. నీవే శరణము. ఈ విషయమందు కరుణింపవలయును” అని విష్ణుక్షేపము సంహితలో, గుర్రనారప సంవాదమందు వ్రాయబడియున్నది. బ్రహ్మ తన దోషము నొప్పుకొనెను. స్కాందపు, పక్షి తీర్థమాహాత్మ్యము, 3వ అ. నందు,—

శ్లో॥ ఇతితద్వచనంశ్రుత్వాప్రజాపతిరథాబ్రవీత్ |
 అజ్ఞానాదవమానేనసావిత్రీకుపితాగతా॥
 అథనారాయణఃపుత్రీమ్విసింద్యమతివజ్జితమ్॥

“ఇట్లు విష్ణుని మాట విని బ్రహ్మవిష్ణుని జూచి నేనజ్ఞానముచేత సావిత్రీ నవమానించితిని, అందుకు సావిత్రీ కోపించి నన్ను విడిచి పోయెను” అని చెప్పెను. అంత నారాయణుండు బుద్ధి భ్రంశము నొందిన తన కొడుకైన బ్రహ్మనునిందించెన”ని చెప్పియున్నది. ఒకప్పు డింద్రుడు తన పాపమునకై యిట్లు విలపించెను!—

శ్లో॥ లీనః ప్రక్షీణవిభవః మలినోదుర్నయంస్మరన్ |
అనసత్సహరిస్తత్రగుహామధ్యేపిసంస్థితః॥

“ఇట్టిందుడు తన వైభవమునంతయు గోలుపోయి మలినందై తాను చేసిన పాపమును తలంచుచు ఆ గుహలోపల బడియుండెన”ని యా పయి నూహాత్మ్యముననే చెప్పబడెను.

మహాత్ములును తేజోవంతులును తామొనర్చిన దుష్కృతములను దుష్కృతములని యొప్పుకొనినట్టును, వాని విషయమై నిందబొందినట్టును పురాణాది గ్రంథములయందు కన్పట్టుచున్నది. ఋషులు కూడ వానిని పురాణపీఠికల యందు వ్రాసి పెట్టి యుంచిరి. దేవీభాగవతము, షష్టమస్కంధము, 10వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ పాపంకరోతిమనుజస్తథాదేవాదయోపిచ |
తథానారాయణోరాజన్నరశ్చధర్మజాపుభౌ॥
జాతౌకృష్ణార్జునౌకామమంశౌనారాయణస్యసౌ |
పురాణపీఠికేయంనైమునిభిఃపఠితౌ॥

“ఓరాజా! మనుష్యుడు పాపముచేయుచున్నాడు. అట్లే దేవాదులును పాపముచేయుచున్నారు. ధర్మని పుత్రులగు నారాయణుడు నరుడు అను ఋషులును అట్లే పాపముచేయుచున్నారు. వారు నారాయణుని అంశవలన కృష్ణార్జునులుగా పుట్టిరి. ఇది మునులవలన జెప్పబడిన పురాణపీఠికయందున్న ద”ని వ్యాసమహర్షి చెప్పుచున్నాడు.

దోషము చేసినవాడు దోషిగానే యెన్నబడునని వేదము కూడ ఘోషించుచున్నది.

శ్రు॥ యథాచారితథాభవతిసాధుకారీసాధుర్భవతిపాపకారీ
పాపాభవతిపుణ్యపుణ్యేనకర్మణాభవతిపాపఃపాపేన॥

అని బృహదారణ్యకోపనిషత్, 4వ అధ్యాయము, 5వ మంత్రము ఉద్ఘోషించుచున్నది.

“ఎట్లు ఆచరించువాడు అట్టివాడగును. మంచి పనులుచేయువాడు మంచి వాడగును. పాపముచేయువాడు పాపుడగును. పుణ్యము కలుగు పనులుచేయుటచేత పుణ్యమును, పాపము కలుగుపనులుచేయుటచేత పాపమును కలుగుచున్నది.”

మహాత్ము లానరించు దుష్ కార్యములు దోషకృత్యములని దూషించిన దోషము వచ్చునని కొందఱు చెప్పదురు. ఈ సిద్ధాంత మెంతమాత్రము సరి కాదు. మర మెంత మాత్రము దూషింపరాదు. మనము కన్నది విన్నది యున్నది యున్నట్లుగా జెప్పట న్యాయము. మనము కనిన దానిని వినిన దానిని వికల్పపఱిచి చెప్పట దోషము.

శ్లో॥ సమక్షదర్శనాత్ సాక్ష్యం శ్రవణాచ్చేతిధారణాత్ ।

తస్మాత్సత్యంబ్రువన్ సాక్షీధర్మార్థాభ్యాంసహాయతే॥

(మహాభారతము, సభాపర్వము) “కన్నులార చూచుటచేతను, చెవులార వినుటచేతను సాక్ష్యమగుచున్నది. కాబట్టి, నిజము చెప్పెడు సాక్షి ధర్మార్థములందు హానిని జెందడు ”

దేవాదు లానరించు దుష్కార్యములకు రహస్యార్థము లున్నవని కొందఱు చెప్పదురు. ఆ కార్యములకు బాహ్యార్థము నిజమైన అర్థము కాదనియు, గూఢార్థమే నిజమైన యర్థమని వాదింతురు. భ్రాతృవరులారా! గూఢార్థమేమి? బాహ్యార్థమేమి? మతమునకంతమర్మమేమి? నీతి కంతమర్మమేమి? అవి యంత మధ్యముగా వ్రాయబడియుండెనేని యవి నీతి ప్రసంగమేయగును. ఈ విషయమై యొక హిందూపండితుడు వ్రాయునది వినుడు:—

“కృష్ణుని గూర్చిన జారవోరత్వాది సంగతులన్నియు నిజముగా జరిగినవే యని జనసామాన్యము యొక్క హృదయమున నాటు కొని యున్నది. వీని పలన నీతియందు వారలకు గౌరవము తగ్గినను పూర్తిగా నశింపవందున “సమర్థికో దోషనహి” యను నాశోక్తి నాధారముచేసికొని సమర్థించుచున్నారు. కాని యీ సమాధానము కొందఱు విద్యాధికులగు నవనాగరికుల కంతగా రుచింపనందునను ఇట్టివి లోపములుగా కనుబడినందునను పలుమాఱు పత్రికలయందు బ్రచురించుచున్నారు. విమర్శకులును, జిజ్ఞాసులును, ముఖ్యులుతులతో గాలము పుచ్చక లోపములను దెలియబఱచి తద్వారా దేశక్షేమ మపేక్షించునట్లు చేయుట

స్వాభావికమని యెంచి తగిన సమాధాన మియ్యనేరక మూర్ఖాచారపరాయణులును, దురభిమాన పితాచా వేశ పరవశులును, క్రోధాలంకార భూషణులును నగు కొందఱు తమ జ్ఞాన హీనతను వెళ్ల బుచ్చుచు కసిరీర దూఱుచున్నారు. కొందఱు కన్నములలో తేలుకుట్టిన దొంగరితి మిన్నకున్నారు. కొందఱు భయ పక్షముల వారిని సంతోషపెట్టదలచి సత్యములైన చరిత్రలని కొందఱి తోడను కల్పిత కథలనియు బాహ్యార్థమునుగ్రహింపక రహస్యార్థమునుగ్రహింప వలెననియు కొందఱితోడను వాదించుచున్నారు. మఱి కొందఱు కొంత వఱకు సత్యమైనదనియు మిగిలిన దానికి రహస్యార్థముగ్రహింపవలెననియు వాదించుచున్నారు. ఈ కడపటి ౯ండు తెగల వారివలనను దేశమునకు మహోపకారము కలుగు నట్లు కానబడినను వీరివలననే మఱింత యన్తరము కలుగుచున్నది. 'సాము చావదు బడిత విఱుగ' దను సామెతగా నిశ్చయమైన యభిప్రాయమును వెలిబుచ్చక యొకప్పుడు పురాణగాధలన్నియు నిజమయిన చరిత్రలే యనియు నట్లు నమ్మకుండుట యపచారమనియు, మఱియొకప్పుడు రహస్యార్థమును బోధింపగల్గింపబడిన కట్టుకథలనియు వాదించుదురు. ఇవి పరస్పర విరుద్ధములైన సంగతులని సామాన్యనకు సహితము స్ఫురింపకమానదు. సత్యమునుగ్రహింప నిచ్చగల విమర్శకులకీ క్రింది సందయములు తఱుచుగా గలుగుచున్నవి.

1. పురాణములయందభివర్ణింపబడిన కృష్ణుడును, రాధ, గోపికలు మొదలగు తదితరులను కల్పిత పురుషులా? లేక చరిత్ర పురుషులా?
2. రాధ, గోపికలు కల్పిత స్త్రీలును, కృష్ణుడు చరిత్ర పురుషుడును అని యందురేని అందుకుగల యాధారమేమి?
3. లేక యందఱు కల్పిత పురుషులందురేని, జనసామాన్యమునకు గల యభిప్రాయమునకుగాని, పురాణోక్తములగు పట్టణాదుల యాధార్యమునకుగాని సమాధానమేమియిత్తురు?
4. నిజమైన చరిత్రలేయనియు, బుద్ధి బలముచేత రహస్యార్థము కల్పింపబడిన దనియు, దానిని గ్రహించుట శ్రేయస్కరమనియు నందురేని, కృష్ణుని విషయమై మొదట వ్రాయబడిన సంగతులన్నియు యథార్థములని యొప్పుకొన్నవారగుదురు.
5. అట్టి దుష్టవర్తనముగల కృష్ణుని మహానీతి సంపన్నుడైన భగవంతుని యవతారమని యెంచి పూజింపనగునా?

ఇటులనే రామాయణ భారతాది గ్రంథములకు జెప్పుచున్నారు. కావున బుద్ధిమంతులగు పండితులీ సందియములను నీర్వ సవినయముగా ప్రార్థింతులు." (సత్యవాదిని Vol. I. No. 36.) ఇవన్నియు నిటులుండనీయుడి.

సోదరులారా! క్రీస్తుయేసు యోనిసంభవుడుగా జన్మించి నప్పటికిని ప్రజలంతటివరె పురుష సంయోగమువలన గలిగిన వాడుకాడని సవిస్తరముగా తెలిపియుంటిమి. దేవుని కిష్టమయిన యెడల యేసుని అయోనిసంభవునిగా ఆయన పంపగలడు. ఆయనను, మానవ రక్షకుడను వాడు మానవుల బలహీనత రెటిగినవాడు గాను, దేవుని యోగ్యతలకు దగినవాడు గాను నుండవలయును. కాబట్టియే, క్రీస్తు నర స్వభావమును, జైవి స్వభావమునుగలవాడుగ నుండెను. దైవత్వమందు దేవునితో సమానుడుగాను, మానుషత్వమందు దేవునికిన్న తక్కువ వాడుగా నుండెను. శ్రీ గుండ పాపము గలిగెను గనుక శ్రీ సంతానము గుండనే మోక్షము గలుగు నటుల దేవుని ప్రధాన వాగ్దానమై యుండినందున ఆయన కన్యకాగర్భమున గలిగెనని గ్రహింపవలయును. దేవుడు యేసుని అయోనిసంభవునిగా బంపక, కన్యకాగర్భమునందు నత్యద్భుత విధముగా బంపినందుకు బయిని చెలిపిన దేవుని ప్రధాన వాగ్దాన కారణము కచ్చ నెక్కువగా మనకు చెలియదు. దేవుడు సర్వశక్తిమంతుడైయుండినందున తన కిష్టమయిన వేలను జేయగలడు.

యేసు మనుష్యులలో శ్రేష్ఠుడు మాత్రమే కాక, కేవల మనుష్యుడని పిలువబడుట కర్హుడు. ఈయనే నిష్కళంకిమైన దొడ్డవాడు. ఈశ్వరుడే యిట్టి వానిని గ్రహింపగలడు; ఈయనకన్న శ్రేష్ఠుని భగవంతునికైన నూహించుట కశక్యము. మన హృదయ సంపూర్ణతో దేవునిని ప్రేమించుచు, మనలను మనము ప్రేమించునట్లు మన యిరుగు పొరుగు వారిని ప్రేమించుటకన్న నధికము చేయగోరుట నిష్ఫలము. ఈ ద్వివిధమగు ప్రేమను సంపూర్ణముగా గ్రహించినవాడు శ్రీ యేసుక్రీస్తే.

ఆ జన్మ మరణ పర్యంతము యేసు ఏ మాత్రమును పాప మెఱుగనివాడయి యుండెను. ఆయన సుఖము ననుభవించుటకుకాక మనుష్యులను రక్షించుటకే యీ లోకమునకువచ్చెను. కాబట్టి ఆయన యెన్నడును పెండ్లిచేసికొనలేదు. ఆయన యే శ్రీ మీదను కన్ను వేయలేదు. ఆయన యెన్నడు నొక్క చెడ్డ

మాటయిన నుచ్చరింపలేదు. ఎట్టి దుష్కార్యమైనను చేయలేదు. ఆయన తన స్వంత సౌఖ్యమును జాహ్నక ముఖ్యముగ ఇతరుల సౌఖ్యమును వృద్ధిచేయగోరెను. ఆయన యెల్లప్పుడు నితరులను ప్రేమించుచుండి తన శత్రువులను సహితము ప్రేమించెను. ఆయన తన్ను నిలువమీదను జంపుచుండిన వారికొఱకు కూడ ప్రార్థించెను. మనసునందును, మాటయందును, క్రియయందును మొదటి నుండి కడవఱకు ఆయన సంపూర్ణముగా పాపరహితుడయి యుండెను. ఇది మిగుల ఆశ్చర్యకరమయిన సంగతి.

ఇంతియెకాక, యేసుక్రీస్తును గూర్చి మనము బైబిలు వేదమును జక్కగా పఠ్యాలోచించి చూడగా, ఆయన పాపముచేసినాడని యనుటకు నెవరికిని నోరురాకపోయెనని మనకు కనబడుచున్నది. ఆయనను గూర్చి సత్య వేదపు పూర్వభాగములో అనేకములయిన ప్రవచనములున్నవి. వాని నన్నిటిలో ననేకములయిన యేసును పొగడునట్టి మాటలు మాత్రమే యున్నవి. ఆయన పుట్టుకను గూర్చియును, ఆయన క్రియలను గూర్చియును, ఆయన బోధను గూర్చియును, ఆయన మరణ పునరుత్థానోద్ధారోపాణములను గూర్చియును, ఆయన విషయమై అపోస్తలులు (శిష్యులు) చేసిన ప్రసంగములను గూర్చియును ఉత్తరభాగములో విశేషముగా వ్రాయబడియున్నది. ఆయనను సువార్తయొక్క ప్రారంభము మొదలుకొని కడవఱకును మనము చదివి చూచినను ఆయనలో నొక్క దోషమైనను కనపడదు.

ఇంతియెకాక, క్రీస్తు శోధింపబడినను పాపముచేయలేదు. క్రీస్తు నిజమైన మనుష్యుడగుటచేత ఆయనకు గూడ శోధనలు కలిగెను. ఆయన సమస్త విషయములలో మనవలె శోధింపబడెను. సాతాను శోధన లెంత బలముగలవియైనను, ఎంతటి యుక్తికలవియైనను ఆయన యా శోధనలకన్నడును లోబడలేదు (మత్తయి 4: 3-10.) ప్రబలవిరోధులయిన చెడ్డవాడని ప్రజలకు జాపుటకై ఎంతగా శోరినను వారాయన నడతలో చిన్న యక్రమమునైనను జాపలేకపోయిరి. జనులు తమ పాపముల నొప్పకొని తుమాపణవేడవలెనని ఆయన వారికి మాటిమాటికి బోధించినను, తనకు పాపమున్నదని యొప్పకొనినట్లు ఆయన చేసిన ప్రార్థన లన్నిటిలో నొక దానిలోనైనను ఏ నూచనయైనను కనబడదు.

ఇందువలన క్రీస్తునకు కర్మ పాపమును లేదని తెలిపితానగలము. ఆయన తన పాపముల కొరకు గాక కేవలము మన పాపముల కొరకే చనిపోయెను.

(1 పేతురు 2: 24.)

ఇదియుగాక, దేవునియొడల తాను చేయవలసిన వానిలోను క్రీస్తు పరిశుద్ధుడైయున్నాడని చూడగలము. మనుష్యులయొడల తాను చేయవలసియుండిన వానిని జూచినను క్రీస్తు పరిశుద్ధుడైయున్నాడు. క్రీస్తు పరిశుద్ధత ఆయన దైవత్వమును నిర్ధారణచేయును. క్రీస్తు పరిశుద్ధత మానవజాతికి మాదిరైయున్నది. క్రీస్తు తన పరిశుద్ధతను బట్టి దేవుని యజ్ఞులను మానవుల కొరకు పూర్ణముగా నెఱవేర్చెను. క్రీస్తు పూర్ణ పరిశుద్ధుడైనందున మనకు ప్రతిగా దేవుని చిత్తమును ఆయన యజ్ఞులను పూర్ణముగా నెఱవేర్చిననుచు యీ బోధనలన మనకు గలుగు ముఖ్యమైన అవరణయియున్నది. (కోమ 5: 18, 19).

యేసు పాపరహితవనియును (2 కొరిం 5: 11) పవిత్రుడును, నిర్దోషియును, నిష్కల్మషుడును, పాపులలో కేరక ప్రత్యేకముగానున్నవాడును, పరమం డలము కన్న హెచ్చైనవాడును (హెబ్రీ 4: 15; 7: 26) అనింద్యమైన వాడును, నిష్కళంకమైనవాడును, పాపముచేయనివాడును (1 పేతురు 1: 18; 2: 22) అని చెప్పబడియున్నది. వేయి మాటలేల! „ఆయన దేవునియొక్క ప్రతిబింబమును ఆయన తత్వముయొక్క మూర్తిమంతమునైయుండెను” (హెబ్రీ 1: 3). అది యట్లుండనిండు.

యేసుక్రీస్తుయొక్క పరిశుద్ధతనుగూర్చి యితర సాక్ష్యములు:—

క్రీస్తునుగూర్చి ఖరాను నేమి సాక్ష్యమిచ్చుచున్నదో చూడుడి. యేసులో నొకపల్లెత్తు తప్పయినను నున్నట్లు ఖరానులో ఏమూలను తెప్పియుండలేదు. ఆయనను క్లాపించుచునే కాని మతే విధముగాను యేసునుగూర్చి ఖరాను ప్రశంసింపదు. యేసు „కలండ్లా,” అనగా దేవుని వాక్యము. అని ఇలూహన్ అను సురాలోనికి 30, 41 ఆయతులలో విలువబడుచున్నాడు. నిసా అను సురాలోని 189వ ఆయతులో, ఆయన „రుహుడ్లా” అనగా „దేవుని యాత్మ” అని విలువబడుచున్నాడు. ఈ యాయతులోనే „యేసు మరియమ్మ భూరుడు, దేవుని ప్రవక్త, దేవుడు మరియమ్మలోనుంచిన వాక్యము, ఆయన యొద్దనుండివచ్చిత ఆత్మ” అని వర్ణింపబడుచున్నాడు. „యేసు దేవుని

వాక్యము” అయియున్నందున పాపరహితుడయి యుండవలెను. ఆయన దేవుని ఆత్మ అయియున్నందున దేవుడే యయియుండి పాపరహితుడయి యుండవలెను. కాబట్టి యేసు దేవుని వాక్యమును, దేవుని ఆత్మయును నయి యుండుట చేత పాపరహితుడయి యుండక తప్పదు.

‘యేసుక్రీస్తును విచారించిన రోమన్ గవర్నరైన పిలాతు సయితము—
‘నాకు ఈయనలో ఏ తప్పిదమైనను కనబడదు’ అని తీర్మానించెను.

యేసుక్రీస్తుని పరిశుద్ధ చారిత్రమును నత్యాసక్తితో పరిశీలించిన యీ కాలపు పండితోత్తములలో ప్రముఖుడగు థెం అను నాయన వ్రాయునది వినుడి: ‘మన మధ్యకొక నిజమయిన పురుషుడు దుష్కవించెను. మనుష్య స్వభావమందుండు చైవ బీజము వారియందు మహాద్భుతమున వర్ధిల్లి, సంపూర్ణముగ వికసించి ఫలించెను. మనుష్యునకు స్వభావసిద్ధమైన చైవ సహవాసమును అన్యోన్య సంభాషణమును మన మెన్నడును కనని వినని విధముగ వీరిలో పరిపూర్ణమై యున్నవి. వీరు మానుషికమై నుచ్చు అయిన పురుషులు. దేవునివలన కాలాదినుండి ప్రేమింపబడి పూర్వ దృష్టితో సృష్టి శిరోభూషణ ఫలమని చూడబడిన వారు. వీరిని ధ్యానించుటయందు సృష్టికర్తయగు దేవుని పరిశుద్ధ ప్రేమ వాంఛలు తృప్తిపఱుపబడినవి. ఏలయనగా, వీరి హృదయమునందును, వర్చస్సునందును పావనమూర్తియగు భగవంతుడు తన నిజ స్వరూపము ప్రతి ఫలించుట జూచుచున్నాను.’ ఇట్టి సాక్ష్యము పెక్కులు గానవచ్చుచున్నవి.

కావున, బ్రాతృపరులారా! యేసుక్రీస్తు సర్వలోక రక్షకుడుగాను భక్తపాపహరుడుగాను నుండుటకు జూలినవాడనుట నిర్వాదాంశమే.

క్రీస్తు మనకు జ్ఞానమును, నీతియును, పరిశుద్ధతయును, విమోచనమును, ఆయెను. (1కొరిం. 1: 31.)

6వ ప్ర క రణ ము .

యేసుక్రీస్తు చేసిన యద్భుత కార్యములను గుఱించి.

యేసు దేవుని కుమారుడైయున్నాడను విషయము నిర్ధారణచేయుటకై ఆయన అద్భుతములను వింత కార్యములను జేసెను. తండ్రి క్రీస్తును పంపింపెనని వానివలననే మనము తెలిసికొనగలము. ‘అదేమనిన, నిజచేయుటకై తండ్రి

యే క్రియలను నా కిచ్చియున్నాడో నేను చేయుచున్న ఆ క్రియలే తండ్రి నన్ను పంపియున్నాడని నన్ను గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చుచున్నవి" (యోహా. 5: 36). "నేను నా తండ్రి క్రియలు చేయని యెడల నమ్మకుడి; చేసిన యెడల నన్ను నమ్మ కున్నను తండ్రి నాయందును నేను తండ్రియందును ఉన్నామని మీరు గ్రహించి తెలిసికొనునట్లు ఆ క్రియలను నమ్ముడని వారితో చెప్పెను. (యోహా. 10: 37, 38.)

ఇదియొకాక, ఆయన అద్భుతముల నొనర్చునని మహర్షియైన యొషయ "సడలు చేతులను బలపఱచి, లోట్రిల్లు మోకాళ్లను దృఢపఱుచుడి; చంచ హృదయాలను చూచి—ధైర్యముగా నుండుడి, భయపడకుడి; ఇదిగో! మీ దేవుడు వచ్చి ప్రతిదండన, దేవుని స్రవీకారముచేయును, ఆయనవచ్చి తానే మిమ్మును రక్షించును. అప్పుడు గ్రుడ్డివారి కన్నులు తెరవబడును; చెవిటివారి చెవులు విప్పబడును. అప్పుడు కుంటివాడు జింకవలె లఘువులు నేయును; మూగవాని నాలుక పాడును; ఏలయనగా, అరణ్యములో నీళ్లును, అడవిలో కాలువలును ఉబుకును" (యెష. 35: 3-6). "ఆ దినమునుండి చెవిటివారు గ్రంథ వాక్యములను విందురు; అంధకారము, గాఢాంధకారము గలిగినను గ్రుడ్డివారు కన్నులార చూచెదరు" (యెష. 29: 18). ఇట్లు క్రీస్తు రాకకుముందే 712వ సం॥ మున దైవాత్మానుసరణితో యొషయ భవిష్యత్తుగ బలికను. ఇవన్నియు నెఱవేఱుటకు గుఱించి (మత్తయి 11: 4, 5; లూకా 7: 12; మత్తయి 4: 23, 24; 15: 80, 81) చదివి చూడుము.

క్రీస్తు చరిత్రను చూడగా ఆయన యనేక అద్భుత కార్యములను చేయుటవలన ఆయన కీర్తి పాలస్తీనాదేశమంతటిలో మ్రోగుచుండినట్లు తెలిసికొనగలము (మత్తయి 4: 34; లూకా 4: 37). నూర్యుడై స్తమించుచుండగా నానావిధరోగములచేత పీడింపబడుచున్నవారు ఎవరెవరి యొద్దనుండిరో వారందఱారోగులను ఆయన యొద్దకు తీసికొనివచ్చిరి; అప్పుడాయన వారిలో ప్రతివానిమీద చేతులుంచి స్వస్థపఱిచెను. (లూకా 4: 40). ఆయన యీ లోకమున మనుష్యవతారములో నుండగా అద్భుతములు చేయని దినమొకటియైనను లేనట్లు కనబడును. స్వస్థతనొందుటకు మనుష్యులు దివారాత్రములు ఆయన యొద్దకు వచ్చుచుండిరి. ఆయన రోగులను, కుంటివారిని, గుడ్డివారిని, చెవిటివారిని, కుష్ఠరోగులను బాగు చేసెను. ఆయన మాటప్రకారము ఆయన కీర్త్యులు వలననే గొప్పచేపల రాసులను పట్టిరి. ఆయన దయ్యములను వెళ్ళ

గొట్టెను. ఆయన తన మాటవలన కుఱాసును నిమ్మరింపజేసెను; కొన్ని రొట్టెలను చేపలను తీసికొని వానితో గొప్పసమాహములకు భోజనము పెట్టించి తృప్తి పఱిచెను; మృతులను బ్రతికించెను; తానే స్వయముగా మృతులలోనుండి సజీవుడయిరేచెను.

ఇంతియొకాదు. క్రీస్తు చేసిన యద్భుత కార్యములను జూచిన వారందఱును విస్మయ మొందుచుండిరి. (లూకా 4: 36; మార్కు 7: 37). అట్టి వింతయిన శక్తి క్రీస్తులోగాక మఱియెవరిలోను ఎన్నడు నుండలేదు. గాలి వానలు, దయ్యములు, జీవమరణములు మొదలగునవి యన్నియు ఆయనకు లాభదైన. సాతనిబంధన కాలపు ప్రపక్తలలో కొందఱిట్టి యద్భుతములను జేసిరను మాట వాస్తవమేయైనను వారు మిగుల అరుదుగా నద్భుత క్రియలను జేసియుంచిరి. వారు వానిని తమ స్వంతశక్తివలనగాక దేవుని ప్రార్థించి దేవుని సహాయమువలన జేసియుండిరికాని, క్రీస్తు వారివలె కాక తన స్వశక్తిచేత అద్భుతములను జేసి తనకున్న దైవాధికారమును మాహాత్మ్యమును గనబఱిచెను. క్రీస్తు చేసిన అద్భుతకార్యము లన్నియు బైబిలులో వ్రాయబడియుండలేదు. యేసు చేసినకార్యములింక ననేకములుకలవు. వానిలో ప్రతి దాని వివరించి వ్రాసిన పక్షమున అట్లు వ్రాయబడిన గ్రంథముల కీలోకముపట్టదు. (యోహాను 21: 25) ఇది యట్లుండనిండు.

మఱో అగస్త్య మహాముని మొదలగువారు యేసుక్రీస్తుకన్న గొప్ప అద్భుతములను జేసిరి గావున క్రీస్తులోఉన్న విశేషమేమి యని యప్పడప్పుడడుగుచున్నారు. మంచిది; వీరు భయముయొక్క అద్భుతముల తారతమ్యము గొంత యోజించి చూతము.

అగస్త్యుని యద్భుతములు (1) అత్యున్నతమైన దినదినము వృద్ధి నొంది సూర్యుని కడ్డముగా నిలిచిన వింధ్యపర్వతములను నేల పరుండ బెట్టుట (2) శివుడు పార్వతిని హిమవత్పర్వతమునందు వివాహముచేసికొని నప్పడు జనభారముచేత ఉత్తర భూమిక్రంగి దక్షిణ భూమిపెచ్చినది చూచి యగస్త్యుడు మలయ పర్వతము మీదనుండి సముముగా జేయుట (3) సముద్రజలమునంతయు జేత దీసికొని ఆచమనముచేయుట.

ఇవి యద్భుతములట! క్రీస్తు చేసిన యద్భుతములకన్న మిగులగొప్పవట. ఇవి కట్టుకథలని చెప్పవలయునుగాని యద్భుతములని చెప్పట కాస్పదము

లేదు. ఈ కథలను ఎవరు నమ్మగలరు? అచల వస్తువయిన రాతికొండకు గర్వింపుటయినను, విశ్వరూపమును దాల్చుటయినను, నూర్యుని కడ్డముగా నిలుచుటయు పెట్టు సాధ్యమగును? వింధ్యయను చిన్నకొండ తొమ్మిదికొట్ల యేబదిలక్షల యోజనములకు మీద పెరిగిన దనునది యెవరు నమ్మగలరు? నూర్యుడు బ్రహ్మాండ జ్యోతియై గగన వీధిలో నిలిచియుండగ దానిని చుట్టు తిరిగెడు గ్రహములలో నొకటియగు భూమిలో నొకచిన్న ప్రదేశమందు బడి యుండెడు పర్వతము డెన్నత్యము చెంది నూర్యునికి మరుగుగా నిలుచు పెట్టు? ఇదియసంభవమే. (2) కన్యాకుమారి మొదలు మ్లేచ్ఛ దేశ నైఋతి దిక్కు పటకు నుండు భూమిని సరిగా రెండు భాగములు చేసి చూడగా హిమవత్పర్వతము దక్షిణ పార్శ్వమున నిలిచినదేకాని యుత్తర భాగమందు నిలిచినది కానేరదు. అట్లయిన హిమగిరి దక్షిణమే యుండును. గాని ఎప్పటికిని యుత్తరమున నుండజాలదు. అట్లుండగా నుత్తర భూమిదిగిరియైన దనుట వీలులేనే లేదు. ఇదియుగాక, ఆ వివాహమహోత్సవమునకు హిను వద్దికి సకల బ్రహ్మాండ ప్రజలువచ్చియుండిరని పురాణ ప్రసిద్ధము.

“బ్రహ్మద్యామునయస్సర్వేత్రిలోకాంతరవాసినః” (బ్రహ్మవైవర్తిక పురాణము).

“పాణిగ్రహణకల్యాణంప్రాపుస్సర్వే డౌవర్తినః” (స్కాందపురాణము).

“సకల బ్రహ్మాండవర్తలో జనము లెల్ల శీతనగరాజపురికిని జేరిరప్ప” (కాంచీత్రమాహాత్యము 4౮) అని ప్రతిపాదించబడియున్నది. అయినందున ఆ హిమవద్గిరియందు సకల బ్రహ్మాండ జనులేలాగు పట్టిరి? భూమి పార్శ్వగా ఆగిరి భూమిలోనుండునదైనందునలన దానితోగూడ క్రిందు మీదవునుగాదా! అప్పుడందుండు వారేమిరి?

అదియుగాక, బ్రహ్మభూచక్రమును సమముచేయు పెట్లో తెలిసికొన లేకపోయెనట. ఆబ్రహ్మనారాయణునితో నాలోచించి యాయన సలహా చొప్పున విశ్వకర్మను ప్రార్థింప నతడును “ఆగస్త్య మునీంద్రుడు సమర్థుడు గాని నేను శక్తుడనుగాన”ని విన్నవించెనట. ఈ వృత్తాంతమంతయు తెలిసి యగస్త్య ముని యలిగి విశ్వకర్మనుద్దేశించి పార్వతీ కల్యాణోత్సవము చూచుటకు ననేక మునీంద్రులను గూడి నేను వచ్చితి నిట్టి నా వై బ్రహ్మకడబిసునో క్తి జెప్పటకు గారణమేమని యొందారులు కలహించి దారుణముగా శపించు

కొనిరి. అంతట బ్రహ్మ అగస్త్యుని వేడుకొనగా నతడు దక్షిణ దిగ్భాగంబు నందొక్క చోట తన కమండలమునుంచి భూచక్రమంతయు సమమునుగావించెనట. ఈ కథ బ్రహ్మవైవర్త పురాణములోని మంగళాద్రి త్రేత్రమహాత్యయమున 29వ అధ్యాయమునందు వ్రాయబడియున్నది. సోదరులారా! సృష్టి కర్తకు నలవిగాని పనియొకటియుండునా? (3) అగస్త్యుడు సముద్రోదకమునంతయు సానముచేసినాడని చెప్పుదురు. ఇది యసంభవమే. ఎట్లనిన, నరులను బాధించు తొరకుడు కమలాక్షుడు మొదలగు రాక్షసులను నశింప సముద్రోదకము నెల్లను సానము చేసెనని మత్స్యపురాణములో జెప్పియున్నది. ఆ యసురలు పాలేమి కాలోయులనియు, అగస్త్యుడు సముద్రోదకమును ఆచమనము చేయగా, ఇంద్రాది దేవతలూరక్కసులను యుద్ధమందు జంపిరని మహాభారతము నందు వ్రాయబడియున్నది. తొరకుడు కమలాక్షుడు మొదలగు రాక్షసులను కుమార స్వామి యుద్ధమందు జంపెనని స్కాందపురాణ శివరహస్యఖండమందున్నది. ఇందులో ఏది నిజము? ఆ సముద్రజలమంతయు నగస్త్యుడు మాత్రము ద్వారా విడిచి పెట్టినందున ఉష్ణనీరాయెనని చెప్పుదురు. ఇట్టి గాఢలద్భుతములని యెవరు నమ్ముదురు? పయిని జెప్పబడిన యద్భుతములద్భుతములుగావు. ఆయద్భుతకార్యములు జరిగిన కాలమెవరికిని తెలియదు. వానిని ప్రసిద్ధిచేయుటకు మంచి చరిత్రయును గానరాదు. వానిని అద్భుతములని నమ్ముటకును యోగ్యమైన సాక్షులగుపడుటలేదు. ఆయద్భుతకార్యములను తెలియజేసిన వారు వానిని జూచిన వారు కారు. ఆయద్భుతకార్యములవలన మేలు పొందిన వారును కారు. అవి యాకాలమందుండిన వారికైనను, మనకైనను నిజమైన జ్ఞానసంబంధమగు మేల్లను గలిగించుటకు హేతువేమియులేక వ్యర్థమయిన కథలుగానున్నవి.

యేసుక్రీస్తుచేసిన యద్భుతము లనేకములు. అవి మహత్తయినవి. ఆ యనచేసిన యద్భుతకార్యములు సర్వశక్తిగల కారణునికి ఘనముగాను, తగినవిగానునుండినవి. దేవుడనాదినుండి ప్రజలను గుఱించి చేయుచువచ్చిన యాలోచన నెఱవేర్చుటకును పూర్వపు సత్యవేదపు ఋషుల ప్రవచనములను దృఢపఱుటకును మానవుల నిత్యసౌఖ్యమునకు విరోధమైన యవిశ్వాసమును, తెలియనితనము, దుర్గుణము, దుర్మార్గము మొదలయిన వానిని నాశనముచేసి, నిత్య సౌఖ్యమునకు కావలసిన విశ్వాసము, జ్ఞానము, గుగుణము, సన్మార్గము, సద్భక్తి

మొదలయిన వానిని కలుగజేయుటకును మనుష్యులకు గలిగిన యుపద్రవములను దౌర్భాగ్యమును, బోగొట్టి బాధగల వారికి ఉపశమనమును ఏడ్చు వారికి సంతోషమును, సాతానుచే పీడింపబడిన వారికి విడుదలయును నిచ్చివారిని పరలోక భాగ్యవంతులనుగా జేయుటకే యాదుద్భుతకార్యములను జేసెను. క్రీస్తు తాను నిజముగా జేవుని యవతారమనియు, తన మతము సత్యమతమనియు జేవుని గుణ విశేషణమునకు తగినవనియు, ఆయన శక్తికిని తత్త్వమునకును దారుణ్యమైన సాక్ష్యములుగా నుండునటులను జేసెను. క్రీస్తు శిష్యులు తాము చూచిన వానిని గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చినదిగాక తాము చెప్పుచున్న బోధను దృఢపఱచుటకును తామే యద్భుతకార్యములను జేసి దానివలన జేవునిసాక్ష్యములను బొంది పిదప తాము చెప్పిన సాక్ష్యముల నిమిత్తమనేక ఉపద్రవములను కడపట మరణమును సహించుకొనిరి.

కాబట్టి, భ్రాతృవరులారా! బైబిలులో నిమిడియుండు అద్భుతకార్యములు సత్య భక్తచాతుర్యముని మతమును దృఢపఱచుటకు మాత్రమే కాక, బైబిలును వ్రాసినవారు పరిశుద్ధాత్మచేత నడిపింపబడిరనుటకు మంచి సాక్షి భూతములైయున్నది.

7 వ ప్రకరణము .

యేసుక్రీస్తు చేసిన జ్ఞానోపదేశములను గుఱించి.

ప్రభువైన యేసునకుగల యుద్యోగములలో ప్రవక్తాద్యోగ మొకటి కావున ఆయన పనిలో బోధయను నది యొక ముఖ్య విషయముగానున్నది. ఆయన నరావతారములొనండగ యూదయ్యలోను, సమరయ్యలోను గలిలయ్యలోను మఱి యెచటకు బోయినను ప్రజలకు బోధించుచుండెను. ఆయన దేవాలయమందును సమాజమందిరములలోను, ఆరణ్యప్రదేశములందును నీటి పల్లయందును విక్రాంతికాలమందును తాను తిరిగిన ప్రదేశములందంతటను బోధించుచుండెను. ఆయన అనేకులుండు గుంపులకును ఒక్కొక్కరికిని బోధించెను. క్రీస్తు తన బోధను తేటపఱచుటకై యనేకపర్యాయములు ఉపమానముల రీతిగా నుపదేశించెను.

ఇంతియేకాక, పూర్వము జేవుడు ప్రవక్తలద్వారా తన చిత్తమును మనుష్యులకు తెలియజేసియుండెను గాని చివరికాలములో ఆయన తన చిత్తమును

తన కుమారుని ద్వారా తెలియజేసియున్నాడు. క్రీస్తు దేవుని „గొమ్మననున నువాడు” గనుక ఆయన దేవుని సంగతులను పూర్ణముగ తెలియజేయగలిగియున్నాడు. ఆయన యట్టి యధికార శక్తులతో బోధించినందున ఆయన బోధలను వినిన వారాశ్చర్యపడి (మత్త. 7: 28, 29). ఆయన దేవునియొద్దనుండి వచ్చిన బోధకుడని యొప్పుకొనవలసివచ్చెను (యోహా. 8: 1) ఆయన బోధించినది ఖండింపబడనేరని పరిపూర్ణ సత్యమై యుండెను (లూకా 21: 33). ఆయన బోధించిన సత్యము లన్నిటి కన్నునన్నతమైనవి (హెబ్రీ 2: 2, 23). దేవుని గూర్చి మనము తెలిసికొనవలసిన వాని నన్నిటిని ఆయన బయలుపఱచెను.

ఇంతియకాక, క్రీస్తు ధర్మ శాస్త్రమును బోధించి దాని యంతర్య భావములను తెలిపెను. కొండమీద వినిపించిన ధర్మోపన్యాసములో ఆయన దీనిని గూర్చి మిగుల తేటగా బోధించెను. (మత్త. 5-7ఆ). మానవులు కల్పించిన వెలుపలి కట్టడల నాయవ కొట్టివేసి, వెలుపలి యాచారముల నాచరించుట వలనగాక, మనస్సునందు దేవునిని, మనపొరుగువానిని పూర్ణముగా ప్రేమించుట వలన (మత్త. 22: 37, 39.) దేవుని ధర్మశాస్త్రమును గైకొనవలెనని బోధించెను. క్రీస్తు చేసిన నీతి బోధలను వినుడి:—

„ఈ యజ్ఞులలో మిక్కిలి అల్పమైన యొకదానినైనను మీరి మనుష్యుల కాలాగునచేయ బోధించువాడెవడో వాడు పరలోకరాజ్యములో మిక్కిలి అల్పుడనబడును గాని వాటిని గైకొని బోధించువాడెవడో వాడు పరలోకరాజ్యములో గొప్పవాడనబడును” (మత్తయి 5: 19). „సిద్ధుడైన ప్రతివాడును తన గురువువలెనుండును” (లూకా 6: 40). దేవునిని పొరుగు వానిని ప్రేమింపవలెను. (మత్తయి 22: 37 39), మనుష్యులు మీకేమిచేయవలెనని మీరు కొరుదుతో ఆలాగుననే మీరును వారికిచేయుడి (మత్తయి 7: 12).

ఇంతియగాక, యేసుక్రీస్తు తననుగూర్చి ప్రకటించిన బోధలను వినుడి: .

(1) మనుష్యులకు నిత్యజీవము కలుగునట్లు తాను పరలోకమునుండి వచ్చుట (యోహా. 13: 3-17). తన ప్రాణమును విమోచన క్రయధనముగా పెట్టుట వలన వారిని రక్షింపుట; (2) తానే మార్గమును, సత్యమును, జీవమునైయున్నాననుట (యోహా. 14: 6). తన ద్వారానేకాని యెవడును దేవుని ఎఱిగి యాయనయొద్దకు క్షేరభేదములు; (4) తన నామముందే మనుష్యులందఱకు మాటు

వచస్సును, పాపపరిహారమును ప్రకటింపబడవలెననుట (లూకా 24: 27). రక్షణపొందుటకు తనయందలి విశ్వాసము అత్యవసరమునుట (యోహా. 3: 16); తనను విశ్వసించనివారు శిక్షకులొనగదురనుట (యోహా. 3: 17). ఆయన రక్షకుడు మాత్రముగాక మనుష్యులకు తీర్పుచేయువాడునైయున్నాడనుట (5) ప్రతివారికి వారివారి క్రియల చొప్పున ప్రతి ఫలమిచ్చుటకై తాను మరల వత్తునని చెప్పుట (మత్త. 16: 27). మొదలగునవియై యున్నవి. ఇవిన్నియు నట్లుండనిమ్ము.

అద్భుతకార్యధురంధరుడును, సమస్త సద్గుణ పరిపూర్ణుడును, కళంకరహితుడునగు క్రీస్తుయేసే „జగద్గురు” సానమునకు దగినవాడు. ఆయన వాచా యొకటి పలికి, కర్మణా మతీయొకటి చేసినవాడు కాదు. అనేకులు నీతులు పలుకుదురు గాని పలికినట్లు చేయజాలరు. ఈ దేశపు ఋషులట్లుచేసియుండి తాము చేసినట్లుచేయక తాము చెప్పినట్లు చేయుచునివారు బోధించిరి. ఇందుకు నిదర్శనముగా, బోధాయన ధర్మ సూత్రములలో,

సూ॥ అనుష్ఠితంతుయద్దేనై ముఖ్యేభిర్వాదన్మష్టితంనా

నుష్ఠేయగమన్మ్యైస్తదు క్తంకర్మసమోచకేత్ ॥

„దేవతలచే మునులచే నాచరింపబడినటుల మనుష్యులచరింపగూడదు. వారానతిచ్చు కర్మనాచరించుమనవి చెప్పియున్నది.

శ్లో॥ న దేవాష్టాంవిలంఘ్యేధానదేవాచరితంచరే ॥

„దేవాష్టాను సారిగా నడిచిదానిని దాట గూడదు; దేవత లాచరించు నటులాచరింపరాదని స్కాందపురాణ బ్రహ్మోత్తరఖండమునందును బ్రతిపాదించబడియున్నది.

పయి వచనములను బట్టి, దేవతలు, ఋషులు తాము విధించు ధర్మ విధుల ప్రకారముచేయనట్లు స్పష్టము. తాము నడిచి చూపింపని బోధ లేమి బోధలు అవి పాటు లేని బోధలే యనుటకు సందియములేదు. ఎందుకనిన,—

శ్రు॥ సత్యంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ ॥

„సత్యమును తాననుష్ఠించి యితరులకు ప్రవచనముచేయవలసినద”ని తైత్తిరీయోపనిషత్తు, 9వ ఆశు వాకమందు జెప్పియున్నది. మహాభారత మోక్షసర్వమున,—

శ్లో॥ ఆపత్సు యోధారముతిధర్మంధర్మవిదుత్తమః॥

..ఎవడు తన యాపత్కాలమందును ధర్మమును ననుసరించుచున్నాడో, వాడు ధర్మము తెలిసిన వారిలో శ్రేష్ఠుడు; అనియు, వనపర్వమున శ్లో॥ ధర్మజ్ఞః పండితోజ్ఞో యోనాస్తికో మూర్ఖః పృథగ్తే॥ ..ధర్మమును తెలిసిన వాడే విద్వాంసుడు, నాస్తికుడు మూర్ఖుడ"నియు జెప్పియున్నది

శ్లో॥ కుర్యాద్విద్వాంస్తథాసక్తశ్చిక్షీర్ష్యోకసంగ్రహమ్॥

..విద్వాంసుడు లోకానుగ్రహార్థమై శ్రద్ధతో సుకర్మను జేయవలయు"నని భగవదీతిలు, బోధించుచున్నవి.

శ్లో॥ మనస్వేకంనచస్వేకంకర్మణ్యేకంమహాత్మనామ్॥

మనస్వస్యద్వచస్వస్యత్కర్మణ్యస్యద్దురాత్మనామ్॥

..మహాత్ములకు మనస్సునందు నొకజే, మాటయందును అదియే కార్యములందును అదియేయుండును; ఛెడ్డివారికి తలంపునందు వేటొకటి, మాటలయందు మఱియొకటి, కార్యములందు నంతకన్న వేటొకటియుండును"ని ఆర్యమత నీతి బోధిని, ప్రథమ భాగమునందును జెప్పియున్నది.

కాబట్టి ఆర్య సోదరులారా! పయిన జెప్పబడిన శ్రుతిస్మృతి ప్రమాణ వాక్యములను బట్టి చూడగా ధర్మములను మీరి బోధించిన వారి బోధలు మన కేమి పాటియగును? యేసుక్రీస్తుననో, ఆయన దేవునివలె నడిచి మాటలాడెను. ఆయన యధికారముతో బోధించి, బోధించిన విధమున త్రికరణ శుద్ధిగా ప్రవర్తించెను. ..వారును సత్యమువలన ప్రతిష్ఠచేయబడునట్లు వారి కొఱకై నన్ను ప్రతిష్ఠచేసికొనుచున్నాను; అని (యోహాను 17:19) ఆయన చెప్పుకొనెను. మనుష్యుని సర్వశక్తులు సంపూర్ణముగా శుద్ధీకరింపబడవలయునని క్రీస్తు ఈ వాక్యమువలన మనకు నేర్పుచున్నాడు. క్రైస్తవ ఋషుల బోధ వినుడి: ..ఎలాగు మమ్మును పోలి నడుచుకొనవలెనో అది మీకే తెలుగును. మేము మీ మధ్యను అక్రమముగా నడువలేదు" (2 తెస్సలోనికై 8: 7); ..మీరు మమ్మును పోలి నడుచుకొనవలెనని మమ్మును మేము మాదిరిగా కనపరచుకొనుటకే యీలాగు చేసితిమి గాని, మా కధికారములేదని కాదు" (2 తెస్స. 3: 9). ..మేము విశ్వాసులైన మీ యెదుట నెంత భక్తిగాను నీతిగాను అనింపగలము

గాను ప్రవర్తించితిమో అందుకు మీరు సాక్షులు, దేవుడును సాక్షి'. (1కెస్స. 8: 10). యేసును యేసు శిష్యులును మన దేశపు ఋషుల బోధలకు నెంతో భిన్నముగా బోధించిరి.

ఈ దేశపు ఋషులు, కొన్ని కొన్ని కార్యములందు నవసరమువచ్చినప్పుడు బద్ధమాడవచ్చునని యనుజ్ఞనిచ్చిరి. క్రీస్తు అట్లనుజ్ఞ యియ్యక మీ ప్రాణము పోయినప్పటికిని మీరబద్ధమాడ కూడదని ఖండితముగా బోధించెను.

శ్లో॥ ననర్థయుక్తం వచనం హినస్తి నస్త్రీషు రాజన్న
వివాహకాలే

ప్రాణాత్యయే సర్వధనాపహారే ప
శ్చౌనృతాన్యాహురపాతకాని॥

“మన భంగమందును, స్త్రీలయందును, వివాహకాలమందును, ప్రాణము పోవునపుడును, యావత్తు ద్రవ్యము దొంగిలించబడినపుడును పలికిన యబద్ధములు పాతకములు కావ”ని మత్స్య పురాణము, 31వ అధ్యాయమందు తెప్పియున్నది. మనుస్మృతి 8వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ మహర్షి భిశ్చ దేవైశ్చ కార్యార్థం శపథాః కృతాః |
వసిష్ఠాశ్చాపి శపథం శేపే పైయననేనృపే ||
నవృథా శపథం కుర్యాత్స్వల్పేష్యధైర్యో నరోబుధః |
వృథా హి శపథం కుర్వన్ క్షేత్ర్యచేహ చ నశ్యతి ||
కామినీషు వివాహేషు గావాం భక్ష్యే తథేంద్రనే |
బ్రాహ్మణాభ్యుపపత్తౌ చ శపథే నాస్తి పాతకమ్ ||

“మహర్షులచేతను, దేవతలచేతను కార్యము కొఱకు శపథములు చేయుట దినవి. పైయననుడను రాజు విషయమందు వసిష్ఠుడు శపథము చేసెను. పండితుడైన మనుష్యుడు స్వల్ప విషయములో వృథాగా శపథము చేయరాదు. వృథాగా శపథము చేసినచో ఈ లోకమందు దుఃఖపడి నశించును. స్త్రీ విషయమందును, వివాహవిషయమందును, గోవుల మేత విషయమందును, సమితుల విషయమందును, బ్రాహ్మణులకు మేలు కలుగు విషయమందును శపథము చేసిన యొడల పాతకములేదు” అని బోధింపబడియున్నది. వాసిత్రినూత్ర

ములను గౌరవము నూత్రములను జదివి చూచినపుడు పయివాక్యము లందబద్ధపు ప్రమాణమే నూచింపబడుచున్నది. “తాను చూచిన దానిని వినిన దానిని సత్యముగా జెప్పవలయును; సత్యముగా నున్నప్పటికి నొకనికి అనిష్టమైన (హాని కరమైన) దానిని జెప్పరాదు. ప్రియముగా నున్నను అసత్యమును జెప్పరాదు. ఇది వేదమందు పురాతనమైన ధర్మమని చెప్పబడుచున్నది” (మనుస్మృతి 4 అ 188).

అన్ని విధములైన యబద్ధములు పయిన నుచాహరింపబడిన మిషలలో నిమి డియున్నవి. అవసరమువచ్చినపుడు దాదాపుగ నన్ని విషయములందును అబద్ధ హాడవలయుననేగదా వారు బోధించినది?

పయిబోధలకు బ్రతికూలమైన బోధలునుగలవు. ప్రశ్నోపనిషత్తులో,—

శ్రీ॥ సమూహోవాపిషపరిశుష్యతియోఽన్యత్రమభివదతి॥

అర్థము॥ “ఎవడబద్ధములాడుచున్నాడో వాడు వేరుతో నాశము జెందును” అనియు తెల్లరీతియోపనిషత్తు, శ్లో 11వ అనువాకములో,—

శ్రీ॥ సత్యంవద! ధర్మంచర! సత్యాన్నప్రమదితవ్యమ్।

ధర్మాన్నప్రమదితవ్యమ్॥

అ॥ “సత్యమును పలుకుము. ధర్మమును నానరింపుము. సత్యమునకు పరాకుజెందకుము. ధర్మమునకు పరాకుజెందకుము” అనియు మనుస్మృతి, 4వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ పరిత్యజేదర్థకామాయశాస్త్రతాంధర్మనర్జితే।

ధర్మంచాప్యనుభోదగ్గంలోకకవికృష్టమేవచ॥176॥

“అర్థ కామములు ధర్మమునకు విరోధములైన యెడల త్యజింపవలెను. ఉత్తర కాలమునందు దుఃఖమిచ్చునదియు లోకవికృష్టమైనదియునైన పక్షమున ధర్మమునుగూడ త్యజించుము” అనియు ప్రతిపాదించబడియున్నది.

క్రీస్తు పై ఋషులకు భిన్నముగా మీ ప్రాణము పోయినను మీ శిష్యులును అబద్ధమాడకూడదని బహు ఖండితముగా బోధించెను. ఇందుకు ఋషులు: “నరహత్యచేయవద్దు, వ్యభిచరింపవద్దు, దొంగిలవద్దు, అబద్ధసాక్ష్యముపలుకవద్దు, తలిదండ్రులను సన్మానించుము, నిన్నువలె నీ పొరుగువాని ప్రేమింప

వలెను" (మత్తయి 19: 18). "నీవు అప్రమాణముచేయక, నీ ప్రమాణములను ప్రభువునకు చెల్లింపవలెనని పూర్వీకులతో చెప్పబడిన మాట మీరు విన్నారు. అయితే నేను మీతో చెప్పేది ఏమనగా, ఎంత మాత్రము ఒట్టుపెట్టుకొనకుడి మీ మాట అవును అవును, కాదు కాదు అన్నేదైయుండవలెను; వీటిని మించునది దుష్టని నుంచి పుట్టును". (మత్తయి 5: 33, 37). "ఉపకారము చేయుటకు ఆసత్యమును కల్పింపరాదు" (కోమా 8: 8; 6: 1, 15). "మిక్కిలి కొంచెములో నమృతముగా నుండు వాడు ఎక్కువలోను నమృతముగా నుండును, మిక్కిలి కొంచెములో అన్యాయముగా నుండువాడు ఎక్కువలోను అన్యాయముగా నుండును" (లూకా 16: 10). ఇది యట్లుండనిండు.

"బ్రాహ్మణుడు నిరభ్యంతముగా కూద్రులని ఆస్తి తీసికొనవచ్చును. ఎందుకనగా కూద్రునికి ఏ వస్తువును చెందదు అతని యాస్తిని అతని యజమానుడు తీసికొనవచ్చును" (మనుస్మృతి, 8: 417). "కూద్రునికి సలహాచెప్పరాదు. బలియర్పింపగా మిగిలిన యన్నమును నేతని ఇయ్యరాదు. అతనికి ధర్మకాస్త్రమును గాని మతాచారములనుగాని యెవరును నేర్పరాదు. ఎందుకనగా వానిని నేర్పవాడును ఆ కూద్రుడునుగూడ ఆసంపృత్యమును నరకములో బడుదురు" (మనుస్మృతి 4అ: 80, 81).

ఈ బోధ రెంత విపరీతములై యున్నవో చూడుడు. అయినను, ఈ బోధలకు బ్రతికూలముగు బోధలునుగలవు. అన్నపూర్ణోపనిషత్,—

"అత్యవత్సర్వభూతానిపరద్రవ్యాణిలోప్తవత్ ।

స్వభావాదేవనభయాద్యఃపశ్యతిసపశ్యతి॥

"అన్ని జంతువులను తనవలెను, ఇతరుల ధనమును మట్టి యుంటవలెను, ఇట్లు భయముచేతగాక స్వభావముచేతనే యెవడెంచుచున్నాడో వాడు నిజమైన తెలివిగలవాడు," అనియు, కారీరణోపనిషత్,—

"అయంబద్ధరయం నేతి గణనాలఘుచేతసా ।

ఉదారచరితా నాంతువస్తుద్ధైవతఖటుంబకమ్॥

"వీడు నా చుట్టము, వీడు నావాడు కాదు, అనునట్టి భేదబుద్ధి నీచ బుద్ధులకు నుండును. గొప్పబుద్ధిగలవారిచే నీప్రపంచమునందుండు వారందఱును కొకటే ఖటుంబముగా నెన్నబడుదురు" అనియు చెప్పబడియున్నది.

ఇవిధముగా, ఈ దేశపు ఋతులలో గొందఱు బోధించిన దానిని మఱి కొందఱు ఖండించుచు, కొందఱు సిద్ధాంతకరించిన దానిని మఱి కొందఱు పూర్వపక్షముచేయుచు నుండిరి. అందుకు భిన్నముగా, మనుష్యులందఱు ప్రేమింపవలెనని యేసుక్రీస్తు బోధించియున్నాడు. దేవుని యాజ్ఞలలో గొప్పదేదియని ఒకనాడొక పండితుడు క్రీస్తు నడిగను అందుకు ఆయన— “నీ పూర్ణహృదయముతోను నీపూర్ణాత్మతోను నీపూర్ణ మనస్సుతోను నీదేవుడైన ప్రభువును ప్రేమింపవలెననేదే. ఇది ముఖ్యమైనదియు మొదటిదియైన ఆజ్ఞ. నీవు నిన్నువలె నీ పొరుగువానిని ప్రేమింపవలెననే రెండవదియు దానివంటిదే” అని అతనితోననెను (మత్తయి 22: 37-39). మన హృదయ సంపూర్ణితో దేవుని ప్రేమించుచు, మనలను మనము ప్రేమించుకొనునట్లు మన యిరుగు పొరుగు వారిని ప్రేమించుటకన్న నధికముగా గోరుట నిష్ఫలము. ఈ ద్వివిధముగ ప్రేమను సంపూర్ణముగా గ్రహించి బోధించినవాడు యేసుక్రీస్తు. ఈ విషయమై దేవుని బోధ వినుడి. “నీ పొరుగు వాని ఇల్లు ఆకింపవద్దు. నీ పొరుగు వాని భార్యనైనను, అతని దాసునైనను, అతని దాసి నైనను, అతని ఎదునైనను, అతని గాడిదనైనను, నీ పొరుగు వానికి కలిగినదేనినైనను ఆకింపవద్దు”. ఇది యట్లుండనిండు.

మన దేశములో మత స్థాపకులకు “ఆచార్యుడు” అను నామ మిడుదురు. ఆయాచార్యుడమను ధరించుటకు క్రీస్తు యేసే రిగినవాడు. ఎట్లనిన, తైత్తిరీ యోపనిషత్తు, శిక్షావల్లి, 11వ అనువాకములో,—

శ్రు॥ ఆచార్యదేవ్రాధవ॥

“ఆచార్యుడే దేవుడ”ని యున్నది. ఆపస్తంబధర్మ సూత్రములు, 5వ ఖండ, 1వ ప్రశ్నలో,—

సూ॥ దేవమివాచార్యమువాసీతా॥

“ఆచార్యుని దేవునివలె నేవింపదగినది” అని చెప్పి యున్నది. ఈ సిద్ధాంతము మిగుల సత్యమైనదే. ఎందుకనిన, ఆచార్యుడు దేవుడైయుండిన గాని దేవుని సంకల్పించుచున్న సంగతులను బయలుపఱచి కఠిని దేవుని కిష్టములనుగాజేయ జాలడు. దేవుడయిన వాడే యాచార్యుడుగా నుండవలయును. ఇదికాక, క్రీస్తు “దేవుని వాక్యము” అని పిలువబడుచున్నాడు. కాబట్టి, దేవుని వాక్యము దేవుని స్వభావమును ప్రతిఫలింపజేయును.

ఇంతయొకాక, ఆచార్యకర్తాధమును వినుడి. 'లింగపురాణములో,—

శ్లో॥ స్వయమాచర తేయస్తు ఆచారే స్థాపయత్కపి।

అచినోతిహి శాస్త్రార్థానాచార్యాస్తేనచోచ్యతే॥

“తానో ఆచరించుచు ఆచారమును స్థాపించుచు శాస్త్రమునందుగల విషయమును గ్రహించి సమకూర్చుటచేత ఆచార్యుడని చెప్పబడెను” అని చెప్పబడియున్నది. అవ్యధముగా జరిగించిన యాచార్యుడెవడు? నిజమునకు యేసు గురు డొక్కడేగాని మఱొకనిని గానము. ఈ లోకమున ఆచార్యుడని పేరు పెట్టుకొనిన వారందఱిలో సత్యదేవోత్తులను తాను దేవుని యొద్ద నేర్పుటాంది వానిని బ్రచురింపజేయుచు, వాని ప్రకారము ప్రజలను ఆచరింపజేయుచు, తాను త్రికరణ కుద్ధిగా సంతోషముతో నాచరించుచునుండిన వాడు యేసు నా ఘోషాన్ని కనిపించుచున్నాడు. ఇందుకు లేఖనములు—“నేను నా తండ్రి యొద్ద చూచి యున్నది పలుకుచున్నాను” (యోహాను 8: 38). “నేను దేవుని యొద్దనుండి బయలుదేరి వచ్చియున్నాను”. (యోహాను 8: 42). “దేవుడు పంపినవాడు దేవుని మాటలు పలుకును; దేవుడు పరిమితిలేకుండ ఆత్మను ఇచ్చును” (యోహాను 3: 34). “బుద్ధి విజ్ఞానముల సర్వసంపదలు ఆయన యందే గుప్తములైయున్నవి. (కొరి 2: 3). “నేనును తండ్రియును ఏకమై యున్నాము” (యోహాను 16: 30) “నేనే మార్గమును, సత్యమును, జీవము నైయున్నాను. నా ద్వారానే కాని ఎవడును తండ్రియొద్దకు రాడు” (యోహా 14: 6) అని పలుకుచున్నవి. అది యట్లుండనిండు.

క్రీస్తునుగూర్చి యొక హిందూగ్రంథకర్త వ్రాయునది వినుడి

“మతమునకు పరిశుద్ధ హృదయమును పరిశుద్ధపరైనమును, సర్వజనసౌభ్రాత్రమును, ఈశ్వరిభక్తియు ప్రధానములు గాని నిరర్థకములైన బాహ్యకర్మలును, బాహ్యవేషధారణములును ముఖ్యములు కావన్నది జీసస్సు చేసిన బోధ యొక్క సారాంశము. ఇంచుమించుగా నిటువంటి సిద్ధాంతములనే యప్పుడప్పుడు పదేశించుచు వచ్చిన వారొకానొకరుండుచు వచ్చిరి కాని తమ యుపదేశముల ననుష్ఠానములో జూపిన వారు మాత్రము కాన రారు. సర్వము ననుష్ఠానములో నున్నది కాని యుపదేశములో నేమియులేదు. వెనుకటి వారివలె కేవలంపదేశముతో తృప్తి నొందియుండక జీసస్ తానుపదేశించిన దాని నెల్ల ననుష్ఠించి చూపెను. సత్యమెప్పుడునుపదేశ కాలమునకంటె ననుష్ఠానమునం

దే లోకమున కధికాపకార దారకచుగును ఎవ్వడు మాటలలోను చేష్టలలోను ధర్మము ననువర్తించునో, ప్రాణము పోయినను ధర్మమును విడువకుండునో, అట్టి వాడొక్కఁడే లోకములో సర్వజనులకును పూజనీయుడగును. (టీసన్ చరిత్ర, పుట 12).

వెక్కియను చరిత్రకారకు డిట్లు వ్రాసియున్నాడు,—

“లోకమునందు పదునెనిమిది శతాబ్దములలో నెన్ని మార్పులు కలిగినను మనుష్యుల హృదయములలో స్వచ్ఛమయిన ప్రేమ విస్తారముగా పుట్టినట్లు చేయగల పుణ్యభూమిగూర్చి క్రీస్తు మతిము మాత్రమే మనుష్యులకు కనపఱుపగలిగియున్నది. ఆయన సకల కాలములందును సకల స్థితులలోను ఉండిన పరిపరి స్వభావములు గల మనుష్యుల హృదయములను స్వాధీనపఱుచుకొన గలిగియున్నాడు. ఆయన లోకమునకు చేసిన మేలు అపారమయినది. శాస్త్రజ్ఞులందఱును లోకమునకు చేయ గలిగిన మేలంతటికంటె ఆయన మూఁగేండ్లు మాత్రము కష్టపడుటవలన చేయ గలిగిన మేలు చాల ఎక్కువైయున్నది”. ఇట్టి సాక్ష్యముల నేకములున్నను గ్రంథ వి సరళీకరించే వానిని విడిచి పెట్టుచున్నాము. ఇట్టి దివ్యోపదేశకుడగు యేసు మనకు భక్త పహుడుగా నుండదగునుగదా.

8 వ ప్రకరణము.

క్రీస్తు యజ్ఞమే పాపనివృత్తియనుటచు గుఱించి.

అద్భుతమయిన పుట్టుక కలవాడును, అఖండమైన పరిశుద్ధత కలవాడును, అద్భుతమైన కార్యములు కలవాడును, అద్భుతమైన బోధలుగలవాడును, అగు క్రీస్తుయేసు అద్భుతమయిన మరణమునకుడ బొందెను.

ప్రాయశ్చిత్తములేనిది పాపము శ్చమింపబడనేరదు. తప్పచేసినవాడు ఆ తప్పను బట్టి శిక్ష నొంది యాలాగు దానిని క్రమపఱుపకపోయిన పక్షమున లోకవ్యవహారములలో కష్టములు కలుగును. ఆ విషయము మన కందఱకును స్వాభావికముగా దెలిసిన సంగతియైయున్నది. నేరకుడు శిక్ష నొందకపోయిన పక్షమున మానవులలో న్యాయము చెఱును. మనుష్యుల విషయములో నిట్లుండగా పాపమునే మాత్రము సహింపలేని దేవుని విషయములో అది మఱంత రూఢిగా నట్లుండునుగదా? శిక్షలేనిది పాపము శ్చమింపబడనేరదని మను

మృత్యులు మొదటినుండి స్వాభావికముగా తెలిసికొని యెప్పుకొనుచున్నారు అనత్యమును బైబిలు కూడ నిర్ధారణచేయును.

పాపపరిహారార్థమై చేయబడు సక్రియ ప్రాయశ్చిత్తమనబడునని హిందూ గ్రంథములు వాక్రవుచున్నవి. కూర్మపురాణము.

శ్లో॥ అకృత్వావిహితం కర్మకృత్వానిదైతమేవవా!

దోషమాప్నోతిపురుషః ప్రాయశ్చిత్తంవిశోధనమ్॥

„పురుషుడు అనుకూలించిన కర్మను జేయకను, దూషింపదగిన దానిని జేసియును పాపమును బొందుచున్నాడు. ప్రాయశ్చిత్తము (శిక్ష) శుద్ధిని గలుగజేయునది”.

కాబట్టి, పాపనివృత్తికయి ప్రాయశ్చిత్తము మిక్కిలి యవసరమునుట నిర్వివాదాంశము. అదియట్లుండనిమ్ము సత్యవేదపు ఋషులు క్రీస్తు మరణమునుగూర్చి బహుగా భవిష్యత్తులు ప్రవచించియుండిరి. క్రీస్తు పాపులకొఱకు ఖండింపబడునని బైబిలు పూర్వభాగములో క్రీస్తు 22; యెషయ 53: 8; దానియేలు 9: 26) బహుగా వర్ణింపబడియున్నది. ఈ ప్రవచనములన్నియు దేవుని ప్రధానవాగ్దత్తములో (ఆదికా. 3: 15) నిమిదియున్నవి.

ఇదియుకాక, క్రీస్తు తన శిష్యులతో తన మరణమునుగూర్చి పదే పదే బోధించుచుండెడివాడు. „నేను గొట్టెలకొఱకు నా ప్రాణమును పెట్టెదను” (యోహాను 10: 15) „నా ప్రాణమును ధారబోసి మరల బ్రతికెదను గనుక తండ్రి నన్ను ప్రేమించుచున్నాడు (యోహాను 10: 17) ఆలాగే మనుష్యులమారుడు ఉపచారము చేయించుకొనుటకు రాలేదు గాని యుపచారము జేయుటకును అనేకులకు ప్రతిగా విమోచన క్రయధనముగా తన ప్రాణము నిచ్చుటకును వచ్చెనని” చెప్పెను. (మత్తయి 20: 28.) మఱియు, (లూకా 18: 3, 38; మత్తయి 26: 2) వచనములను చూడుము.

ఇది ఋఙ్మండగా, క్రీస్తునకును పేతురునకును జరిగిన సంభాషణము వినుడి: „అప్పుటినుండి యేసు తాను యెరూషలేమునకు వెళ్ళి పెద్దలచేతను ప్రధాన యాజకులచేతను కాస్తుల తనను అనేక హింసలుపొంది, చంపబడి, మూడవ దినమున లేపబడుట అగత్యమని తన శిష్యులకు అగుపఱుపనారంభించెను. అప్పుడు

పేతురు ఆయనను పట్టుకొని, ప్రభువా, అది నీకు దూరమగు గాక, అది నీకు ఏ మాత్రము కలుగదని ఆయనను గద్దింపసారంభించెను. అయితే ఆయన తిరిగి, నైతానా, నా వెనుకకు పొమ్ము; నా ఆటంకము నీవే; నీవు మనుష్యుల వాటియందేకాని దేవునివాటియందు మనస్కురింపవని పేతురుతో చెప్పెను (మత్తయి 16: 21-23). దీనిని బట్టి చూడగా, యేసు చనిపోవకయందునట్లు ప్రధాన శిష్యుడయిన పేతురు కోరినపుడు అతడు నైతానువలెనున్నాడనుచు వాతని బహుగా గద్దించెను.

ఇంతయొకాక, క్రీస్తు మూడవదినమున మృత్యుంజయుడై లేచిన తరువాత కూడ తన మరణమును గూర్చి తఱచుచుగ ప్రశంసించెడువాడు. ఒక పర్యాయము ఆయన తన శిష్యులతో నిట్లనెను: „అంతట ఆయన మోక్షేధ ర్మశాస్త్రములలోను ప్రవక్తల గ్రంథములలోను కీర్తనలలోను నన్నుగూర్చి వ్రాయబడిన వన్నియు తెరవేరవలెనని నేను మీ యొద్దనుండి మీతో చెప్పిన మాటలు ఇవే అని వారితో చెప్పెను అప్పుడు వారు లేఖనములు గ్రహించు నట్లుగా ఆయన వారి మనస్సును తెరిచి క్రీస్తు శ్రమపడి మూడవ దినమున మృతులలోనుండి లేచుననియు యెరూషలేము మొదలుకొని సమస్త జనులలో ఆయన పేరిట మారు మనస్సును పాపపరిహారమును ప్రకటింపబడుననియు వ్రాయబడి యున్నది అని చెప్పెను. (లూకా 24: 44-47) ఈ విధముగా, మనుష్యులందఱి పాపములకొరకు తగిన ప్రాయశ్చిత్తము చేయుటకై క్రీస్తు శ్రమపడి చనిపోయెను.

క్రీస్తు ఈ లోకములో ఉన్న కాలమున శ్రమపడెనని తెలిసికొనవలెను. ఆయన మనుష్యుల కష్ట దుఃఖములన్నియు అనుభవించుకొనెను. అంతేకాక, విరోధులాయన నెడతెగకుండ హింసించుచుండిరి. (హెబ్రీ 12: 3) నిష్కళంకుడైన క్రీస్తు ఈ లోకకల్మషములలో నివసించి తిరుగుట ఆయనకు అంత బాధకరముగా నుండునో దాని నూహింపగలవారెవరు? ఆ శ్రమలాయన జీవితకాలాంతమందు మిగుల అధికమాయెను. గెత్తెమనె వనమునందాయన బొందిన వేదనయును (మత్త. 26: 37-56), శత్రువు లాయనకు గలుగజేసిన యవమానమును యూదుల యధికారులవలనను, రోమన్ గవర్నరులనను విమర్శింపబడి, యన్యాయముగ బొందిన సిలువ మరణమును (మత్తయి 26: 57; 27: 51) ఆయన శ్రమల యున్నచి స్థితిని జెప్పుచున్నది.

ఈ క్రమము ఆయనకు మాత్రముగా వచ్చినవనియు, వానివలన ఆయన పని నిర్వహణమైనదనియు తలంచుకొనరాదు. వీనిని పొందుటకే యాయన యీ లోకమునకు వచ్చెను (మత్తయి 20: 28). క్రీస్తు ముందుగానే యెలీగియున్నట్లు దేవుని సంకల్పము చొప్పున అవిజరిగెను (1 పేతు 1: 19-20). అట్టి క్రమము కలుగునని యాయన తన శిష్యులతో ముందుగా జెప్పి, వానిని పొందుటకు స్వయముగా వెళ్లెను. ఆయన ప్రాణమును నెవడును తీసికొనలేడు; తీసికొనజాలడు. ఆయనే స్వయముగా దానిని పెట్టెను. (యోహా. 10: 18). ఆయనను పట్టుకొనలేక పోయెను (యోహా. 18: 6; మత్త. 26: 13-14). తాను మన పాపములకు తగిన శిక్షనుపొంది, వానిని భరించుకొను లాగున తన్ను పట్టుకొనుటకును, చంపుటకును ఆయనే వారికి నెలవిచ్చెను. (లూకా 24: 46). ఇది యిట్లుండనిమ్ము

„ధర్మశాస్త్ర ప్రకారము సమస్త వస్తువులును రక్తముచేత కుదిరేయగు దుననియు, రక్తముచిందింపకుండ పాపపరిహారము కలుగదనియు సామాన్యముగా చెప్పవచ్చును“ (మోసే 9: 22). ఇది దైవియైక్కు మూల సిద్ధాంతము.

బలులు, యజ్ఞములు చెల్లించకుండ పాపముత్తమింపబడదని నైవచనము నకు తాత్పర్యము. ఈ సిద్ధాంతము, పారసీకులలోను, చీనావారిలోను, రోమావారిలోను, హూబులలోను హిందువులలోను గలిగియున్నది. దాదాపుగా అన్ని దేశములలోను అన్ని జనాంగములలోను పూర్వమునుండి బల్యర్పణ లర్పించువాడుక సాధారణముగా గలదు. పూర్వకాలపు హిందువులు గోవులు మొదలయిన వానితో బహుయోగములు చెల్లించినట్లు వేదములవలనను, పురాణములవలనను కానవచ్చుచున్నది. యోగములను నూచింపని మంత్రమొక్కటి యొనను వేదములలో లేదు. మఱియు, వేదములోని సిద్ధాంత భాగముకూడ యోగములు ప్రధానమైనవని చెప్పుచున్నది. ఆ యా వేద బ్రాహ్మణములలోను మండలములలోను యజ్ఞములను గూర్చి „ప్రథమానిధిర్యాణి,“ యజ్ఞే సర్వప్రతిష్ఠితం,“ „యజ్ఞోవైకుల్యసాః,“ „యజ్ఞేనహిదేవాదివంగతాః,“ „ఋతస్యవఃసభానయాతివిశ్వానిదురితాః“ అని వేదములయందు వ్రాయబడియున్నది. యజ్ఞములు కర్మ లన్నిటిలో ప్రధానమైనవనియు, అవి సర్వము ననుగ్రహించుననియు, అవి సుకరముగా తరింపజేయునావలెయున్నవనియు, వానివలె వినోక దేవతలు స్వర్గమును జెందిరనియు, అవి సర్వ పాపములను తొలగించి

గురక్షితముగా స్వర్గమునకు తోడుకొనిపోవుననియు' పయి వాని కర్థము.
భగవద్గీతలు, 8వ అధ్యాయములలో,—

శ్లో॥ సహాయజ్ఞః ప్రజాసృష్ట్యాపురోవాచప్రజాపతిః |
అనేనప్రసవిష్యద్ధ్వమేష పూర్వస్త్విష్ట కామదుక్ |
సర్వేష్యే తేయజ్ఞవిదోయజ్ఞక్షపితకల్మషాః |
యజ్ఞశిష్టామృతభుజోయాన్త్రిబహూసనాతనమ్ |
నాయంఞోకో న్యయజ్ఞస్యకుతోన్యఃకురుసత్తమ ||

„యజ్ఞములు, అనియందే ప్రజలతోగూడ ప్రజాపతివలన సృజింపబడి
సమస్తమయిన తోరికల నిచ్చుననియు, యజ్ఞములవలన సాపక్షమను బొంది కా
శ్వత బ్రహ్మ లోకమును జెందవచ్చుననియు, అవి లేని వారికి ఇహపరలోక
ములు లేవనియు” జెప్పియున్నది.

ఇదియుకాక, మహమ్మదీయులలోగూడ యజ్ఞ కర్తను నూచించు విశే
షాచార పెక్కిటి కలదు వారి సంవత్సరములలో మిగుల ముఖ్యమయినది „బకి
రీదు” అను పేరుగల పండుగ. దానికి ఈ దిభౌర్బాను, యిదుల్ జాహ
(బల్లిరృణ పండుగ) అను నామములు గలవు. వారికి అది మిగుల పుణ్య
రమైనదియు ప్రతి మహమ్మదీయుడు నాచరింపవలసినదియునైయున్నది.

మహమ్మదు వారు ఈ పండుగను స్థాపన చేసినప్పుడు రెండు మేక
పిల్లలను తెప్పించి వానిలో నొక దానిని మత్స్థుల నిమిత్తమును, రెండవ దానిని
తన నిమిత్తమును తన కుటుంబ నిమిత్తమును దేవునికి బలిగావర్పించెను. ఇం
దునుగూర్చి అయిదే అను నామె తన భర్తయగు మహమ్మదుగారివలన స్వయ
ముగా విని, „ఆ పండుగ నాడు రక్తము కాల్చుటకన్న నెక్కువకార్యములేదు
ఆ రక్తము నేల కారకముందు దేవుడు దానిని అంగీకరించును. దేవుడు ఉ
త్తర లోకముందు మనుష్యుల పాపపుణ్యములను తూచి ప్రతిఫలమిచ్చు దినమందు
యజ్ఞముగా నర్పింపబడిన పశువు స్వకరీరముతో లేచివచ్చి యర్పించినవాని
పుణ్యపు త్రాసు కొమ్మును భారముగా తూగునట్లుచేయును, గాన అందు నిమి
త్తము సంభోషించుడి” అని చెప్పెనట. ఇంకను కొందఱు మహమ్మదీయులు
ఉత్తరలోకముందు బ్రతి జీవిదాటవలసిన పుల్ సరాతను నుల్కైష్ట మార్గము
గూడ అర్పణ పశుచే గురక్షితముగా గొంచుపోవలసియున్నదని చెప్పుదురు.

ఆ పండుగ నాడు వారు చేయు “వజ్ర” అను కేరు గల హస్త పాదములు మొదలగు ప్రత్యేకనలో, ఓ దేవా! ఈ బల్యర్పణను మా పాపపరిహారముకొఱకు అంగీకరించి మా లోని దుర్మార్గమును నీసివేసి మా మతమును పవిత్రము చేయు మని స్మరింతురు. ఆ దినమునకు నేర్పడిన యాపన్యాసములో నిట్టి బల్యర్పణ వలన, గతిందిన యేబది సంవత్సరములలోని పాపములును ముందు రాగల యేబది సంవత్సరములలోని పాపములును త్రిమింపబడునని చెప్పియున్నది. వారా పండుగ నాడు శ్రేష్ఠమైనట్టి మేకనగాని పొట్టేలునుగాని గోవునుగాని లాట్టి పిట్టనుగాని బలిగానర్పింతురు. అది యట్లుండనిమ్ము.

పూర్వకాలమందు యోహోదీయులనబడు నొక జాతివారు తమ పాప పరిహారముకొఱకు ప్రతి దినము ప్రతి వారము ప్రతి సంవత్సరము గోవులు గొట్టెలు మొదలైన వానిని దేవునికి బలిగా చెల్లించినట్లు బైబిలు వేదము చెప్పుచున్నది. అవి, అపరాధ పాపపరిహార యాగములనియు, ఆరోహణ మంగళ యాగములనియు నామములుగలవి. వారు విశేషముగా బల్యర్పణల మూలముగానే దేవుని నారాధించిరి.

క్రీస్తు మతసిద్ధాంతముగూడ సర్వత్రులకు సర్వకాలములయందు యజ్ఞ మూలముగానే ముక్తికలుగవలసినదనియు వక్కాణింపుచున్నది. అయినను, పాపమెఱుగని పశువేల మనకు బదులుగా వధింపబడవలెననియు, అజ్ఞాన పశు పుల రక్షము నరుల పాపములను పరిహరింపకలుగునా యనియు శంక పుట్టవచ్చును. అవును, నిజమే; అవి యే మాత్రమైనను పాపములను పరిహరింపజాలవు. దేవుడు, ఈ యజ్ఞములను సుపమానార్థములగాను ఛాయారూపములగాను నొక విశేష తాత్పర్యముతోను ఏర్పఱిచియున్నాడు. అవి యట్టి భావముతో ఏర్పడక పోయిన యెడల నిరర్థకమైనవనియు నిష్ప్రయోజనకరమైనవనియు తెప్పవలసియుండును. ఈ బల్యర్పణలు బహు జనాంగములలో వ్యాపించియుండుటనుబట్టి చూడగా, దేవుడే యాదియందు వీనిని నేర్పాటుచేసినట్లు నిస్సందేహముగా స్ఫురించుచున్నవి. ఈ విధముగా జనులు వీనిని అర్పించుటనుబట్టి యాలోచింపగా వారు తాము పాపులమనియు తమ పాపములకు శిక్ష తప్పక సంభవించుననియు తమకు బదులుగా మఱియొకరు శిక్షబొందుట యవసరమనియు నమ్ముచున్నట్లు కనబడును. కాని జనులు క్రమముగా కొంతవఱకు వాని నిత్యోద్దేశమును అంతరార్థమును మఱచిపోయి వేఱయిన భిన్నాభిప్రాయములతో బల్యర్పణలుచేయుచున్నారు. ఇవి యెందుకేర్పడినవో

ఏ మహా పురుషునిగూర్చి నూచించుచున్నవో యా సంగతినిగూర్చి బైబిలు గ్రంథముయొక్క ఉత్తరభాగమందు విశదపఱుపబడియున్నది. సర్వేశ్వరుడు మానవజాతికి మొదటివారగు శ్రీ పురుషులను పరిశుద్ధులనుగా సృజించెను. అనంతరమువాతీశ్వరాజును మీరి సాపులైరి. కాబట్టి దేవుడు తన అఖండ న్యాయము చొప్పున వారిని నరక పాత్రులనుగా శపించెను. అయినను, ఆయన తన కరుణా బాహుళ్యము చొప్పున వారిలో మీ పాపములకును మీ సంతతిలోని వారి పాపములకును పరిహారమునకుగా ఒక రక్షకుని పంపుదునని నెలవిచ్చి వాగ్దానమొసంగెను. ఆ వాగ్దాన పురుషుడు ధూమియందు వెలయు వజ్రమును ఆయనకు ముంగుర్లుగా బల్యర్పణలను చెల్లించుటకు దేవు డాజ్ఞాపించెను. ఆ చొప్పున పూర్వకాల భక్తులు ఆ మహా రక్షకుడు వేంచేయువజ్రము వానిని అనేక వేల సంవత్సరము లాచరించిరి. ఇప్పటికి సుమారు యెండు వేల వర్షముల క్రిందట దేవుని ప్రియ పుత్రుడగు యేసుక్రీస్తు శరీరధారియై ధూమియందవతరించెను. ఆయన మిప్పటిమూడు సంవత్సరము లవతారమందుండి, అనేకా ద్భుతములను జేసి పరమార్థములను బోధించి, దోషరహితుడును పరిశుద్ధమూర్తియైనై, మనుష్యులందఱి పాపపరిహారార్థమయి యజ్ఞ పశువుగా ప్రాణమర్పించెను. ఈ రక్షకునిగూర్చి నూచించుటకే యా యజ్ఞ యాగము లేర్పడినవి. ఇది కొంత సేపు అట్లుండ నీయుడి.

ఆర్య భ్రాతృవరులారా! ఈ సత్యమును మన దేశపు వేదములుకూడ జాల భాగము కనుపెట్టియున్నట్లుకనిపించుచున్నది. ఈ యజ్ఞమున కింతయాధిక్య మొదవులనగలిగినదనిన సామవేద తాండియ మహాబ్రాహ్మణములో ఇట్లున్నది:

శ్రు॥ ప్రజాపతిర్దేవేభ్యతత్త్వానంయజ్ఞం॥

కృత్వాప్రాయచ్ఛత్ ॥ (బంగాళాపత్రం. 410)"

ఈ జగత్తునకు సృష్టికర్తయు, రక్షకుడు, అయినట్టియు “సృష్టికి పూర్వమే కలిగిన పురుషుడును” విశ్వకర్మయును నయియున్న ప్రజాపతి తన్నుదానే యాగపశువుగా నర్పించుకొనె ననుటయే యీ యజ్ఞము ముఖ్యమైనదనుటకు హేతువు. ఈ యభిప్రాయము ఋగ్వేదాసామములను మూడు వేదములయందును మొదటినుండి చివరవఱకును కానబడుచున్నది.

* దైవ పురుషుడు తన్నుదానర్పించుకొననెడి యంశము వేదపనసలయందు నరుదుగను నొకచోటను మాత్రమే చెప్పబడియుండలేదు. అలాగైన యెడల

అక్రమికి ఏదో యొక యరము చెప్పి యా బాధను నివారణ చేయవచ్చును. కొన్ని చోట్ల గూఢముగను, కొన్నిచోట్ల విశదముగను, కొన్నిచోట్ల సూచన గను నాలుగు వేదములయందును చెప్పబడియున్నది. ఈ విషయమై మొత్తముక విచారింపగా, దైవ పురుషుడు తన్నుదాను యాగముగా నర్పించుకొనెను అను సిద్ధాంతము ముఖ్యమైనదయియుండి అది యజ్ఞకర్మలను శ్రద్ధగా జేయవలసినందుకు ఏర్పఱుపబడిన విధివాక్యములు చెప్పటకు నుండు నగత్యమును స్పష్టముచేయుచున్నది.

కాబట్టి మిత్రులారా! సాపసరిహారమునకు యజ్ఞము అనగా రక్తము చిందబడుట యవసరమనుట ధ్రువము. ఇదికాక, యజ్ఞము లన్నియు మహాపురుష యజ్ఞమునకు సూచనగానుండి దాని బలము వలన ఫలనంతమునైయున్నవనుట కూడ నిర్వివాదాంశమే. ఇందుకు ఋజువులు.

శ్రు॥ యజ్ఞో వాఽవతితస్య ఛాయాక్రియ తే॥

(తాండియ మహాబ్రాహ్మణము, వాల్యూము; పుట 332).

“యజ్ఞమే రక్షించుచున్నది. దానియొక్క ఛాయయే జరసబడుచున్నది”.

శ్రు॥ ఆత్మదాబలదాః యస్య ఛాయామృతం

యస్య మృత్యుః॥

(ఋగ్వేదము X మం. 121 నూ. 2 మం) “ఎవనియొక్క ఛాయయును మృత్యువును అమృతమగునో యతని ఛాయా మృత్యువులు ఆత్మదమును బలమును నిచ్చునవియుగ నున్నవి” అట్లు కాని యెడల అజ్ఞాన పశువుల యజ్ఞముల కట్టి శక్తి యొక్కడనుండి కలుగును? అవి వట్టి చిల్లిపడవలవలెనుండును.

శ్రు॥ స్తవాప్యేతే అదృఢాయ జ్ఞాయాః॥

(ముండకోపనిషత్తు 2వ ఖండ, 7వ మంత్రము) “ఈ యజ్ఞ రూపములైన ఉడుపములు (తెప్పకొయ్యలు), గట్టివికావు” స్కాందపురాణము, యజ్ఞ వైభ

* ఇట్లు చతుర్వేద పండిత శిరోమణియగు కృష్ణమోహన్ దేవస్థిగారు వ్రాయుచున్నారు. ఈ సంగతి లెస్సగా చెలిసికొనుటకు ఆయన రచించిన “క్రీస్తు మతమునకును హిందూమతమునకునుండు సంబంధము” అను పుస్తకమును సంపాదించి చదువుడి. దీని వెల రు. 0—0—0 మాత్రమే.

వ ఖండమున, 7వ అధ్యాయమునఁబో॥ స్లవాహ్యేతేసురాయజ్ఞా అద్భుతాశ్చన
సంశయః॥ (స్కాందపురాణము, శుజ్ఞవైభవ ఖండమున 7వ అధ్యాయము)
“దేవితలారా! ఈ యజ్ఞములు తెప్పకొయ్యలవంటివి; ఈ విషయమందు సం
దేహములేదు”. బైబిలు చెప్పనది వినుడి.

“ధర్మకాస్త్రము రాబోవుచున్న మేలుల ఛాయగలదియే కాని ఆ వస్తు
వుల నిజస్వరూపము కలది కాదు గనుక ఆ యాజ్ఞలు ఏఁటిట ఎడతెగకుండ న
ర్పించు నొక్కఁడే విధమయిన బలులు వాటిని తెచ్చువారికెన్నడును సంపూర్ణ
సిద్ధి కలుగ చేయనేరవు. ఎందుకనగా ఎడయొక్కయు మేకలయొక్కయు ర
క్తము పాపములను తీసివేయుట అసాధ్యము. యేసుక్రీస్తుయొక్క శరీరమొ
క్కసారియే అర్పింపబడుటచేత ఆ చిత్తిమును పట్టి మనము పరిశుద్ధపఱచబడి
యున్నాము” (హెబ్రీ 10: 1, 10). ఇవి రాబోవువాటి ఛాయయే కాని
నిజస్వరూపము క్రీస్తులోనున్నది” (కొలొ. 2: 17). హెబ్రీ 9: 9; 9: 11-1 ;
9: 19). వచనములను చదివి చూడుము.

వేదములలో జెప్పియున్న ప్రజాపతియు యేసుక్రీస్తును ఒక్కఁడే వా
యని మీలో నెవరయిన నడుగుదురేమో అందుకు చతుర్వేద పాండిత్య ప్ర
ముఖుడగు క్రిష్టమోహన్ బెర్నార్డు గారు చెప్పవది వినుడి. “హిందూకాస్త్రము
లలో ననేకులకు ప్రజాపతి యను పేరు జెందుచున్నది. ముఖ్యమగు బ్రహ్మకు
ఈ పేరు పెట్టబడియున్నది. అతని సామాన్యమైన నడవడియు, ముఖ్యముగ
తన పుత్రిక యెడల అతని నడతయును అతనిని ప్రజాపతి భ్రువుడని తెలుపుటకు
సమర్థములయియున్నవి. ప్రజాపతి యను మాటకు మొదటి యర్థమయియున్న
రక్షించుట అను ఉద్యోగమునకు దగినవాడు కాడని తెలియజేయుచున్నది.
నిశ్చయముగ అతనిని ప్రత్యేకము దైవముగా ఆరాధింపదగినవాడు కాడని యత
నికి దేవాలయము కూడని పూర్వమే దేవతాకాపమున్నట్లు చెప్పబడియున్నది.
కాబట్టి యీ పేరు జెందిన వారిలో నొకని చరిత్రయయిన తన్నుదాసు యాగ
పశువుగా నర్పించుకొనిన లోక రక్షక భావమునకు సరిపోదు. హిందూదేశ
సులుగాని, మరియొక దేశపు వారుగాని యారాధించు దేవతలలో సకల లోక
రక్షణకు యాగపశువుగా తన్ను అర్పించుకొన్నట్లు ఎవని గుఱించియు జెప్పి
యుండలేదు. మర్యాదమర్హుడును నిత్యానిత్యుడును మనుష్యుల నిమిత్తమై త
నను యాగపశువుగా నర్పించుకొనిన వేద విధితుడైన మహా పురుషుని పేరున

కును, అతని స్థానమునకును, చరిత్ర సాక్షిగా ఈ లోకమునందు పుట్టినాడని తువాదైన యేసే తుల్యుడుగనున్నాడని విద్వాంసులందఱికి దెలిసియుండును. ఈ ప్రకారము ప్రజాపతియను పేరు నహించిన ప్రతివాని చరిత్ర, పరీక్షించిన తరువాత చివఱకు యేసే సత్యమైన ప్రజాపతి అనియును, వాస్తవముగ లోక రక్షకుడనియును „దేనివలన మనము రక్షింపబడవలెనో అట్టి నామమును మనుష్యులలో కలిగియున్నవాడ” నియును స్థాపింపవచ్చును. వేదములలో జెప్పబడియున్న మహా పురుష వర్ణనతో తుల్యమైనవాడు చరిత్రలో ఈయన తప్ప యింకొకడులేడు. అట్టి మహా పురుషుడను నేనే యని చివఱకు చెప్పుకొనినవాడును లేడు. ఇది యిట్లుండనిమ్ము.

యేసుక్రీస్తు యజ్ఞములయొక్క సంపూర్ణియయియున్నాడు. దేవుని వాగ్దత్తము చొప్పున ఈయనవచ్చి రక్షణయాగమును సంపూర్ణిచేసినాడుగాన వేఱు బల్యర్పణలతో మనకు నిమిత్తము లేదు. „పూర్ణమైనది వచ్చునప్పుడు అపూర్ణమైనది కొట్టివేయబడును” (1కొరి. 13: 10)ని బైబిలు వాక్యము చొప్పున సంపూర్ణమైన యేసుక్రీస్తుని యజ్ఞము నెఱవేరబడెను గనుక అసంపూర్ణమైన భాగాది పశువుల యజ్ఞములతోనిక పనిలేదు. ఈ మహా పురుషుని యజ్ఞము పరమేశ్వర ప్రీతికరమైనదియు స్వర్గ జన రక్షణకు జాలినది యునైయున్నది. ఈ యేసు రక్షకుని విశ్వసించి ఆయన యుపదేశములను గ్రహించువారికి ఆయన నెఱవేర్చిన యజ్ఞ పుణ్యముచేత సర్వసాపేక్షపరిహారమును సకల శుభములును గలిగి చివఱకు మోక్ష ప్రాప్తులగుదురు.

యేసు రక్తము ప్రతి సాపమును పరిహరించి మనలను పవిత్రులనుగా చేయును” (1యోహా 1: 7).

„దేవుని కృపా మహా దైశ్వర్యమును బట్టి ఆప్రియునియందు ఈయన రక్తమువన మనకు విమోచనము అనగా మన అపరాధములకు పరిహారము మనకు కలిగియున్నది” (ఎఫెసీ 1: 7).

సోదరులారా! సాపరహితుడగు క్రీస్తు పాపులకొఱకు శ్రమపడియుండకపోయినట్లయిన మనుష్యులకు రక్షణలేనేలేదు. యేసు ప్రభువు సాపములేనని డెను గనుక, ఆయన సాపమేధ యాగముకాగలిగెను; ఆయన కేవలము పూర్ణ

పరిశుద్ధుడగుటచేత, మన పాపములను భరింప గలిగెను. దేవుడు తన నీతి న్యాయములకు భంగము కలుగకుండుటకును పాపమానవులను రక్షించుటకును దేవుడే యిట్లాక తారకమార్గ మేర్పఱచెను.

- [1] దేవుడు పరిశుద్ధుడు గనుక పాపమును ద్వేషించును.
- [2] దేవుడు న్యాయవంతుడు గనుక పాపిని క్షేమపలనీ యున్నది.
- [3] దేవుడు దయాళుడు గనుక కరణాన్ని పాపిని కాయవలయును.

అట్లు దేవుడు తన కళ్యాణగుణాత్రయమునకు సమన్వయముగా పాపిని రక్షింపవలసియున్నది. దేవుడట్లు చేయక పాపిని ఊరకనే తన దయవలన తీమించిన యెడల తన పరిశుద్ధన్యాయములను సుగుణములకు లోపము వచ్చును గదా. అట్టి దైవసుగుణములకు సమన్వయముగా పాపికి కరణ యేమతమునందును గనిపించుట లేదు. ఒక్క క్రీస్తు మతమునందు మాత్రము కన్పట్టుచున్నది. ఎట్లనిన,—

- [1] దేవుని యజ్ఞాలు పరిశుద్ధముగాను, న్యాయముగాను, మంచివిగాను నున్నవనియు, ఆయన న్యాయము చక్కగా నున్నదనియు, పాపము విషయమై దేవునికి కలిగిన రాద్రము నీతిగా నున్నదనియు యేసుక్రీస్తు తన మరణమువలన గనబఱచెను. “ఆయన నీతి నిమిత్తము యెహోవా బహుసమ్మతిగా నున్నాడు. ఆయన ధర్మశాస్త్రము గొప్పగాను ఘనముగాను చేయును” (యెషయా 42: 21.)
- [2] యేసుక్రీస్తు మరణ యజ్ఞమువలనే దేవుని న్యాయము అనందించెను. “కృపయును సత్యమును నొకటి కొకటి ఎదురుకొనినవి. నీతిసహధానములు ఒకదాని మెకటి ముద్దుపెట్టుకొనినవి” [క్రీస్తు 85: 10.]
- [3] దేవుని కృపవలన మనము రక్షింపబడుచున్నాము. ఈకృపనిజముగ యేసుక్రీస్తు యజ్ఞమూలమున దేవుడు గనబఱచుచున్నాడు. “మన మాయన ద్వారా జీవించునట్లు దేవుడు తన అద్వితీయ కుమారుని లోకములోనికి పంపెను; దీనివలన దేవుడు మన యందుంచినప్రేమ కనబడెను. మనము దేవుని ప్రేమించితిమని కాదు, ఆయన మనలను ప్రేమించి మన పాపములకు శాంతికరుణగ నుండుటకు తన కుమారుని పంపెను” [1 యోహా. 4: 9, 10.] “పాపము వలన వచ్చు జీతము మరణము కాని దేవుని కృపావగము మన ప్రభువైన క్రీస్తు యేసునంధు నిత్యజీతము [తూత్తుము]” [రోమా 6: 23.]

అక్కడొక ప్రశ్న. యేసుని ప్రాయశ్చిత్తము నిర్మిమిత్తమైనది కాదా? దేవుడు దేవుడే గనుక, ఆయన తమింపవలెనని కోరిన యెడల తమింపవచ్చును గదా యని కొందఱుండురు. దీనికి ప్రత్యుత్తరము. దేవుడు నిజస్థుడు గనుక అబద్ధమాడనేరడు. దేవుడు తన వీలికి విరోధముగా ఏమియు జేయనేరడు. పాపమునకు శిక్షవిధింపవలెనని నియమించిన పిదప శిక్ష లేదనిన ఆయన మార్పుగలవాడగును. దేవు డట్లుమార్పు వాడయిన యెడల అపూర్ణుడగును. అపూర్ణుడయిన యెడల దేవుడు దేవుడు కాకపోవును. తన దైవత్వమునకే భంగము వచ్చును. కావున, దేవుడు పాపిని ప్రాయశ్చిత్తము లేకుండ ఊరకనే తమింపలేడు.

ఆర్యసోదరులారా! దేవుడు న్యాయము చేయవలెను గావున పాపమును తమింపగూడదను మాట యిక చెల్లదు. ఏలయనిన, క్రీస్తుచేసిన యజ్ఞప్రాయశ్చిత్తమును బట్టి దేవుడు పాపము నుచితముగా తమింపగలడు. దేవుడు ధర్మకాస్త్రము విధించినది యనతత్తు క్రీస్తు వలన నెఱవేర్చబడగా దేవు డికను తన న్యాయమును బట్టియు, ప్రేమను బట్టియు పాపములను తమింపక తప్పదు. క్రీస్తు ద్వారా పాపక్షమను కోరువారందఱు దాని పొందగలరు. ఆయన నిలువరక్తముచేత సంధిచేసి ఆయన ద్వారా సమస్తమును సమాధానపఱుచుకొనెను. ఇది యిట్లుండనిమ్ము.

దేవుడు భూమియందవతరించి మరణించి మనలను రక్షింపవలెనా యని కొందఱు హిందువులు ప్రశ్నింతురు.

వారు చక్కగా యోచించిన యెడల ఈప్రశ్నకు జవాబువారంతట వారే తెలిసికొనగలరు. అయినను క్లుప్తముగా జెప్పెదము. “వెట్టిసవా డెటుంగు నిక్షేపము” అను సామెత ప్రకారము మన ఓగుబాగులను గుఱించి సర్వజ్ఞుడగు భగవంతునికే తెలియును. భగవంతుడనగా, “ఉత్పత్తింప విశాకంచ భూతానా మాగతింగతి వేత్తివిద్యావ విద్యాంచ సవాన్యోభగవానితి” [వి. పు. 6 అం. 5 అ] అను నూక్తినిబట్టి “లోకముల జన్మన్మృత్యువులు భూతభవిష్యత్తులు జ్ఞానా జ్ఞానములు నెఱింగిన వాడని యర్థము. కావున లోకమునకు ఏ యే మేళ్ళు ఏయే సదుపాయములు చేయవలెనూ భగవంతునికే తెలియును. మన కేమియు తెలియనే తెలియదు. కాబట్టి, దేవుడు సాధక బాధకము లాలొందించి తన దయాలోచన ప్రకారము మన రక్షణ సిద్ధపఱచినపుడు దానిని సరికాదని యెవరు చెప్పగలరు?

యేసుక్రీస్తుయొక్క అవతారము నవతరింపించు సంకల్పము సయితము దేవుని ప్రథమ ఫలకల్పములో నున్నదియే కాని యిప్పు డొక్క ప్రమాదము సంభవించిన

వైని దిద్దుకొనుటకు జేసిన క్రొత్తసంకల్పము కాదు. వస్తు సామగ్రి స్వభావములును వారి వైచిత్ర్యములు నిట్లు నడచునని యాశ్చర్యమగు మొదటనే సంకల్పించియు న్నాడు. మన పూర్వులగు ఆచారము హవ్యలను మోసపుచ్చి, వారిని వారిసంతతి యయిన మనలను సామిష్టలనుగ జేసి నరకాగ్నిపాలు చేసిన సాతానును నిగ్రహించి రక్షించినందున మన పూర్వులకును మనకును సద్గతి కరకాళము కలుగుటకు పోతు వైన భగవదావతారమును తత్కృతయజ్ఞప్రాయశ్చిత్తమును కృతజ్ఞతామూలమున స్మరించుట మన కందఱకును మేలగును గాని కీడు కాదు.

ఇంతే కాదు. దేవు ధాత్మయయి యున్నాడని బైబిలు తెలియజేయుచు న్నది. ఆత్మయనునది, జీవజ్ఞాన త్రాణములయి యున్నది. దానికి, కనబడు స్పృహనియమయిన రూపములేదు. మనము దానిని మన చేతులతో నంటలేము, కన్నతో నాడలేము, చెవులతో వినలేము, ముక్కుతో వాసన చూడలేము. కావున, బైబిలు సాత్వ్యమును బట్టి దేవుడు ఆత్మయై యున్నాడు అనగా అగోచరమయిన యొక సత్యమయి యున్నాడు గదా అని నమ్ముటకు ఆటంకము లేదు కదా. దేవు డట్టి వాడు గావున తన గొప్పప్రేమ మనకు జూపించుటకును, కృపాసమాధానముల కొఱకు తన తల్లి మనలను మళ్ళించుటకును యేసుక్రీస్తునందు నవతరించి నరరూపియై మన యెడలనున్న తన దయగల తలంపులను దెలియజేసెను. ఆయన మనుష్య స్వభావమును ధరించుకొనుట మిక్కిలి గొప్ప యనుగ్రహమే గాని మన మాయన ప్రేమను నమ్మునట్లుగా మన కొఱకై శ్రమపడుట మఱింత గొప్ప యనుగ్రహమై యున్నది. ఈలోకములో నొక డొకని కొఱకు శ్రమపడినట్లయిన, అది వానిని ప్రేమించునట్లు సాత్వ్యమై యున్నది. తల్లి తన శిశువుకొఱకై యెంతో శ్రమపడును. ఎందుకు? ఆశిశువుమీద నున్న ప్రేమ చేతనే. దేవుడు మనలను ప్రేమించుచున్నాడు; అందుకు సాత్వ్యముగాను, మనము ఆయనను తిరిగి ప్రేమించి నేమి చుటకుగాను, ఆయన మన స్వభావమును యేసుక్రీస్తుగండ ధరించుకొని మన విషయమయి కష్టముల ననుభవించెను.

అదియు గాక. యేసుక్రీస్తు మరణము పొందక గాని మనకు రక్షణ లేదు. ఎందుకనిన, మరణము పాపమును బట్టి కలిగిన శిక్షయై యున్నది. నేరముడు తన స్వంత నేరమును తీమించుకొన నేరడు. అయినను అది మనుష్యుని వలననే చెల్లింపబడవలెను, లేకున్న నది మనుష్యుల పాపములకు ప్రాయశ్చిత్తమై యుండకపోవును. కాబట్టి కావలసినట్టియు తగినట్టియు వైన ప్రాయశ్చిత్తము దైవమనుష్యుని వలననే

చెల్లింపబడవలెను. శ్రీస్తు మనుష్యునికన్న శ్రేష్ఠుడై యున్నందున ఆయన మరణము ఆపారమయిన విలువగలదై యున్నది. అది యనేక కొట్ల మానవుల పాపముల నుడవించి వేయగలదు. కాబట్టి ఆయన మన పాపములను తన మీదనే యంచుకొని మన విషయమై ప్రాశుక్చిత్త మాయెను. ఆయన చనిపోవుట కిదే కారణము. విమ్రలారా! మనము రక్షింపబడుట శ్రీస్తుని యవతారము వలననే కాదు గాని యాయన తన రక్తము చిందించి ధారపోయుటవలననే యయియున్నది.

ఇదియు కాక, లోకమందు మనుష్యులు దేవునికి “భక్తవత్సలుడు” అను పేరు వాడారు. నిజముగా దాని యర్థమును ధరించుటకు యేసుక్రీస్తు ఒక్కడే తగిన వాడు. ఎట్లనిన, ఆశ్రితదోషములను భోగముగా నైకొనవాడు వత్సలుడని చెప్పదురు. తన వత్సము నొడలి మురికిని గూడ భోగ్యంబుగా నెంచుకేనువు వత్సలయనబడు గాన వత్సల శబ్దమున కట్టి యర్థముచేసిరి. కావున భక్తుల దోషమును భోగముగా నైకొననవాడు శ్రీస్తే [1 తిమో. 2: 5, 6.] వత్సలశబ్దమునకు ఆశ్రితుల దోషములను సమూలముగా హరించు వాడని కాని, ఆశ్రయించు నెడి నింతకమున్ను తాను జేసిన దోషములను దలచి బెడరిన వాని బెడరు దీర్చుటకు దగిన విలువైన స్వభావముగల వాడని కాని అర్థమున్నట్లు మఱి కొండులు చెప్పదురు. ఈ యర్థములు గూడ యేసుక్రీస్తునందే స్థానములై వర్తించుచున్నవి. కావున భక్తవత్సలుడని కాని భక్తపాపహరుడని కాని పిలువబడుటకు ఆయనే తగిన వాడు.

మనుష్యుల పాపముల కొఱకు యేసుక్రీస్తు చనిపోయినాడని చెప్పదురు; దీని వలన ప్రయోజన మేమి? ఒకడు నేరము చేసిన యెడల ఇంకొకని దండించుట ఏమి న్యాయము? ఒకనికి రుగ్మత వచ్చిన నింకొకనికి బొప్పదమిచ్చినందున ఏమి లాభము? ఎవడు చేసికొనిన పాపము వాడే యనుభవంపవలెను అని కొందఱుండురు.

“ఎవడు చేసిన పాపకర్మము వానినే యధర్మమార్గమున కీడ్చుచున్నదనియు నొకనిపాపపుణ్యములు వేరొకని యధీనములుకానేరవనియు విచిత్రమగుచున్నదికదా! క్రైస్తవ మతస్థులు తమ పాపముల నెల్లను భరించుటకు జీససున్నాడని నమ్ముదురు. ఒకడు తిన్న భోజనమును, ఒకడు పోయిన నిద్రయు వేరొకనికి తృప్తికలిగించెడు పక్షమున ఆ సిద్ధాంతము సత్యమే యని చెప్పవచ్చును. ఈసందర్భమున వేమన యోగీంద్రుని పద్య మొకటి తలంపునకు వచ్చుచున్నది.

గీ॥ తనదు భ్రాతలెల్ల దానంబుఁ జేయగాఁ|

దనకుఁ గల దటంచు మనఁగ రాఁడు|

తనదు కాలు గోఁనుఁ దన తమ్ము జేడ్చునా?

విశ్వదాభిరామ వినుర వేను॥

అని యాక్షేపణగా నొక హిందూగ్రంథకర్త వ్రాయుచున్నాడు.

చూపునకు ఈ తర్కము న్యాయముగా నున్నట్లు కానించుచు గాని, మిగుల అపాయకరముగాను నీతిబద్ధముగాను నున్నది. భాను చేసికొనిన పాపమునకు దేవుడు విధించు భయంకరమయిన దండనయంతయు తానే యనుభవించునలెనని యెవరైనను గోరినయెడల అందు కభ్యంతరమేమియు లేదు. ఆలాగుననే యనుభవించునచ్చిన; మేముడ్డము గాబోము; అనుభవించు సమయములో కృపాసంపూర్ణుడగు దేవుడు సయితము అడ్డము రాబోడు. అయినను, తన పాపకర్మమునుండి విమోచన పొంది దేవుని యనుగ్రహము పొందగోరు వారి కోసమయి క్రీస్తు పొందిన మరణ ప్రాయశ్చిత్తము లోకభక్త్యులకైనను, కాస్త్రస్పర్శములకైనను విరుద్ధమైన ధర్మము కానే కాదనియు సమస్తలోకానుభవమునకును సమస్త మతధర్మములకును సమ్మతమయిన యొక మేయనియు విచారించి చూతము.

లోకములో పాపముచేసినందుకు పాపముచేసిన వాడొక్కడు మాత్రమే క్షేత్ర మనుభవించుటలేదు. తండ్రి తప్పిదముచేసినందువలన గలిగిన వ్యాధి బిడ్డలకు సయితము వ్యాపించి బాధించుచున్నది. ఒకని దుష్టతముల మూలమున భార్యా పుత్రులు గుండ బాధపడవలసిన వారగుచున్నారు. భాగ్యవంతులు చేసిన దోషములు నిఱువేదలను బీడించుచున్నవి. చచ్చినవారు చేసిన అప్పులు బ్రతికియున్న వారిని బేధించుచున్నవి. ఆలాగుననే యొకరి మేలు కార్యములమూలమున భార్యా పుత్రాదులు మేలునే యనుభవించుతురని మీకు స్పష్టము గాక యుండదు. బిడ్డలు నూతులలోను గోతులలోను పడినపుడు తలిదండ్రులు తమ ప్రాణములనైనను అరింపక వెంటనే వానిలో దుమికి తమ బిడ్డల ప్రాణమును గాపాడుకొనుచున్నారు. లోకములో అనేకు లప్పలపాలై యిక్కు వాకిక్కు పోగొట్టుకొని దుఃఖించుచుండగా దయాపరులైన ద్రవ్యవంతులు వారి దురవస్థలను జూచి జాలిపడి వారి ఋణమును దీర్చి వారి యంత్రుల జీవమునకు సయితము కొంత ద్రవ్య మిచ్చి యాదరించుచున్నారు. బలిష్ఠుల సహాయము వలన బలహీనులకు సహాయము కలుగుట లేదా?

సందితుల కలన పొనుదలకు జ్ఞానమును అత్యానుభవమును గలుగుట లేదా? సీరిప దల ప్రయోగము కలన అసీరిపలకు మేలు కలుగుట మనము చూచుచునే యు న్నాము. ఒకని కాలు తెగినప్పుడు అతని తమ్ముడేడ్చునాయని వేమన యోగీం ద్రుడు చెప్పిన మాట సరికాదు. తన యన్నకు బాధ కలిగినప్పుడు తమ్ముడు దుఃఖపడకుండునా? అన్న కారీరబాధ ననుభవించును. దయగల తమ్ముడు మనో బాధను బొందుచున్నాడు. మనోబాధ యనుభవైక వేద్యమే కాని వర్ణింపక కష్టము కానిది గదా. అతనికి బదులుగ నాకాలు తెగినను బాగుండును గదా అని అన్న చింతపడును.

ఇంకొక దృష్టాంతము చూడవచ్చును. పసిబిడ్డకు బాద్యము వచ్చినప్పుడు స్తన్యమిచ్చు తల్లి యాషధము పుచ్చుకొనుట అందఱు జేసిన సంగతియే. తల్లి యాషధము పుచ్చుకొనినను, తల్లిపాలు త్రాగుటవలన గలుగు ప్రయోజనము బిడ్డకు గలుగుచున్నది. ఆలాగుననే క్రీస్తుప్రభువు నెఱవేర్చిన ప్రాయశ్చిత్తఫల మును విశ్వాసము ద్వారా ఆయన పిల్లలయిన నారికి నిరంతరము కలుగుచున్నది.

ఇంకొక సంగతి విచారించవచ్చును. లోకములో నుండు ప్రతిమానవునకు జననము మొదలుకొని కలుగు ప్రతిలాభము మఱియొకని ద్వారానే కలుగుచున్న దను సంగతి నిజము. ఏలయనిన, ఏమనుష్యుడును ఆకాశము నుండి భూమి మీదకు డాడిపడుటలేదు. జననము తల్లిదండ్రులవలన కలుగుచున్నది. తల్లిగర్భ ముందుండగ పిండము తల్లిమూలముగా సంరక్షణ వృద్ధులు పొందుచున్నది. జన నమైన పిమ్మట కిరుత్వమందు తల్లి శరీరము వలననే జీవింపుచున్నది. బాల్యా వస్థయందు తల్లిదండ్రుల వలననే సంరక్షణ కలుగుచు విద్యాభివృద్ధి గురుమూల ముగానే యగుచున్నది. విద్య వచ్చి పెద్దవాడయిన మీదట ఎవరో యొకరు ఆదిత్యుని పక్షము వహించి యుద్యోగము నిప్పించియో మఱియేవిధము గానో జీవనోపాయము కలుగజేయుచున్నారు. పిమ్మట ప్రతి కార్యమందును నిరతుల పవోయి సంపదలు అడుగడుగునకు నవసరమయి యుండును. ఇదంతయు చూడగా పరమాత్ముడు ఏమేలైన పాదనము లేకుండ మానవులకు గలుగ జేయు చున్నట్లు కనబడదు. కాబట్టి పాపవిమోచనమును, అత్యంతక్షణాయును, సకలా శ్రీయశరములును క్రీస్తు స్వామిని సాధనముగా నేర్పఱచి యాయవతారము ద్వారా పాపాత్ములకు దయచేయుచున్నాడనుట భగవంతుడు సృష్టిపరిపాల నలో నవజరించుచున్న పద్ధతి కనుకూలముగానే కాన్పించుచున్నది.

తేజోక విషయము విచారించుడు. వికూచి జాడ్యముక యాహిణిం దొక సమయమున ప్రబలింపెను. అక్కడ తోక తయాభుడగు వైద్యుడుండెను. ఆయన „పరోపకారార్థమిదం శరీరం” అను నూత్తి నవలించిన వాడయి, తాను పిల్లలు కలవాడై యుండియు, ఇతరుల ప్రాణసంరక్షణ నిమిత్తమయి జాడ్య గ్రాసులయిన వారి యిండ్లకు వెళ్ళి వారికి దగిన యాషధముల నిచ్చి యుపచారములు చేయుచు వచ్చుచుండెను. ఇట్లు ఆయన వైద్యము వలనను, ఉపచారము వలనను చాలామందికి మరణమును దప్పించి బ్రతికి కుటుంబ సంరక్షణ జేయగలిగిరి. ఒకనాడు ఎవరి యింటనో వైద్యము చేయుమండగా, విష వాయువు లోపలికి బోయి యీ వైద్యునికి వికూచి జాడ్యము తగిలి యేచికి త్వరయి పనికిరాక మృతుడాయెను. ఇతడు మరణమునకైన తెగించి తోగుల యొద్దకు పోవుట వలననే గదా యనేఖలు జరిగిరి. ఈమహాత్ముడు వారి ప్రాణములకు దన ప్రాణము నడ్డముచేసెనని చెప్పవచ్చును గదా. ఆలాగుననే „మన మింకను పాపులమై యున్నప్పుడు మన కొఱకు క్రీస్తుయేసు మరణము నొందెను” „నశించిన దాని వెదకి రక్షించుటకు మనుష్యకుమారుడు లోకము లొనికి వచ్చెను”.

ప్రాజ్ఞులారా! ప్రపంచ ధర్మమునుబట్టి యాలోచింపగ, క్రీస్తుప్రభువు యొక్క ప్రాయశ్చిత్తము సమస్తలోకానుభవమునకు విరుద్ధము కాక దాని కనుగుణ్యముగానే యున్నదని ఋదిమంతులందఱు తెలిసికొనగలరు.

ఇకను ఈసిద్ధాంతము కాస్త్రధర్మమునకే మాత్రమైన విరుద్ధమయిన ధర్మమేమో విచారించి చూతము. ఏమత ధర్మకాస్త్రములకైనను విరుద్ధమై యుండిన నుండవచ్చునేమో కాని హిందూకాస్త్రముల కంత మాత్రమును విరుద్ధమైన సిద్ధాంతము కానేకాదు. క్రీస్తుని యజ్ఞ పుణ్యము మనకు లభించునన్నపుడు హిందువులు శంకిండుటకే మాత్రమైన చోటుండనే యుండదు. ఈదేశపు ఋషుల సిద్ధాంతమును బాగుగా గ్రహించి యుండిరనుటకు వారేర్పఱచిన బలులు యజ్ఞములు సాక్షి భూతములై యున్నవి. ఈబల్యర్పణలలోని ముఖ్యోద్దేశము మనుష్యునికి బదులుగా అర్పణను అర్పించుటయై యున్నది. కనుకనే బలియర్పించునప్పుడు పశుశిరస్సుమీద ముహుర్ముడు తన చేతులుంచి వాప్రాణమునకు బదులుగా దీనిని సమర్పించుచున్నట్లుగా తన పాపము నొప్పుకొని తేవుడా బలి

తనకు ప్రత్యక్షమయ్యేముగా సంగీకరించునని నమ్ముచున్నాడు. ఇందుకు నిదర్శనము:—

శ్రీ|| పశ్చిమోత్తరాపశుము పాదయతి నువర్గోవై పంచ
హూతా యజమానః పశుః యజమానమేవ
నువర్గం లోకంగమయతి||

..పంచహోత్రుని చేత పశువు లేబడుచున్నది. నువర్గం పంచహోత్రుడు. యజమానుడయిన పశువు యజమానునే స్వర్గలోకమును పొందించును” (తైత్తిరీయ బ్రాహ్మణము, బంగాళ పత్రము 202.)

శ్రీ|| అగ్నిష్టోమీయ పశోద్ధవిస్తదగ్ని హూతేత్య
నేనపంచ హూత్రమంత్రేణ వేద్యా ముపసాద
యేత్ | తస్యస్వమంత్రస్య స్వర్గసాధనత్వాత్ పశో
శ్చయజమాన నిష్క్రియకార్యత్వాత్ యజమాన
మేవస్వర్గం ప్రాపయతి||

అగ్నిష్టోమీయమైన హవిస్సుపంచహోత్రునియొక్క యీమంత్రముచేత వేదికకు తీసికొని రాబడును. ఆతన మంత్రముయొక్క స్వర్గసాధనమును బట్టియు, యజమానునికి మాటుగా క్రియ జరుపబడినదగుటచేత యజమానునే స్వర్గమును పొందించును” (తైత్తిరీయ బ్రాహ్మణము, బం. ప. 448)

శ్రీ|| సయదగ్ని ష్టోమీయం పశుమాలభతే సర్వాభ్యామేవ
దేవతా భ్యోయజమాన ఆత్మానం నిష్క్రిణీత యజమా
నోహ్యేతే నాత్మానం నిష్క్రిణీతే||

దేవతలందఱకొఱకును అగ్నిష్టోమీయమైన పశువు నతడు పొందించెను గనుక యజమానుని యాత్మవిమోచనమును పొందెను” (విత్తిరీయ బ్రాహ్మణము, బం. పు. 27.)

డాక్టరు హాగ్ దొరగారి విషయాభిప్రాయము కాపీతకీ బ్రాహ్మణములొ నుండి యొత్తి చూపుదున్నారు,

శ్రు॥ అగ్ని హోమయోగ్యా వీష ఆన్యమా పద్యతే! యోదీక్ష తే
 తద్యగు పవనధే! అగ్ని హోమీయం పశుమాలభత! ఆత్మని
 ప్రియణోహై వాన్యేష తేన ఆత్మానం నిష్క్రియ అ
 న్యణో భూత్వాధయజతేతస్మాత్ ఉతస్య నాశ్చీయాత్ ॥

“ఈని ముఖము అగ్నిష్టోమమయము. ఏ దీక్షగలవాడు అదియు, ఎచ్చట
 ఉనికియై యుండెనో అదియు అగ్నిష్టోమీయమైన పశువును పొందించును. తన
 విమోచనముకొఱకు దీనిని సమర్పించి తాను ఋణవిముక్తుడై పిమ్మట యజించు
 చున్నాడు గనుక దాని సంబంధమైన దానిని (మాంసమును) తా ననుభవించ కూ
 డదు”

యజ్ఞ పశువును అగ్నిముఖమున నర్పించుట చేత పాపవిమోచనము కలు
 గును. ఆ యజమానునికి బదులుగా యజ్ఞ పశు వెర్పింపబడుచున్నది. అందు వలన
 విమోచనము కలుగుచున్నదని లేటబడుచున్నది.

ఇ-తేకాక, ఒకని పుణ్యసాపములు జేతొకని యధీనములు కావచ్చునని
 మన దేశపు ఋషులు నైకకంఠ్యముగా భూషింపుచున్నారు. మనుస్మృతి, 6 వ
 అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ ప్రియేషు స్వేషు సుకృతమప్రియేషు చదుష్కృతమ్ ॥

విసృజ్యధ్యాచయోగేన బ్రహ్మభ్యేతిననా తనమ్ ॥79॥

“బ్రహ్మచేత్తనకు హితకారులగు స్వీయులయందు సుకృతమును, తన కహి
 తకారులగు వారియందు అనగా తన్నునిందించిన వారియందు దుష్కృతమునువిడిచి
 ధ్యానయోగముచే నిత్యముగు బ్రహ్మము నొందున”ని వ్రాయబడియున్నది.
 “ఇచ్చట ఓయీ! ఒకని సంబంధములగు సుకృత దుష్కృతములు మఱియొకని
 కట్లు సంక్రమించునని శంక రాగా చెప్పబడును. ధర్మాధర్మ వ్యవస్థవిషయమై
 శాస్త్రమే ప్రమాణము. ఆ సాప పుణ్యముల సంక్రాంతియు శాస్త్రము ప్రమాణ
 ముగా గలదే ఇవి కావున సంక్రమించుటకు దగినవి శాస్త్రమే సంక్రమించు
 న”ని మనుస్మృతి వ్యాఖ్యాన కర్తయగు కల్లాక భట్టు వ్రాసెను.

ఒకని పుణ్యము జేతొకనికి ధారపోయగా నాతనికి జెందుననుట హిందూ
 ఋషుల స్థిరాభిప్రాయమే అందులకు, పద్మపురాణము, మాఘమాహాత్యము,
 25 వ అధ్యాయమున,—

శ్లో॥ ఆతురోమానవోమాఘేన్నానార్థంస్వార్థస్తోద్విజమ్ |
కుర్యాత్ప్రతినిధితస్యయోగక్షేమంప్రకల్పయేత్ |
ఏవంయస్సాపయేన్నాఘేబ్రాహ్మణేనాత్మనేద్విజః |
స్వయంకృతాదపిమహాత్యధికంఫలమాప్నుయాత్ |

..ఎవడైనను రోగబాధచేత అక క్షుడై యుండి మాఘమాసస్నానము చేయ
దలచిన పక్షమున తనకు మాటుగా మఱియొకనిచేత స్నానము చేయింపవచ్చును.
ఇట్లు ఎవడు తనకుగాను ఇతరునిచేత స్నానము చేయించి యాఫలమును ధారా
పూర్వకముగా తీసికొనునో వాడు తానే మాఘస్నానముచేసి పొందుటకన్న
నధికఫలమును పొందునని చెప్పియున్నది. ఒకప్పుడు మృగశృంగ మహాముని
తన పుణ్యమును ధారబోసి యేనుగును రక్షించెనట. మాఘపురాణము, 6 వ అ
ధ్యాయమున,—

శ్లో॥ మాఘాష్టమినజంపుణ్యంతుభ్యంద త్తమితిద్విజః ||
ఆదాయపాశినాతోయంశీఘ్రంతన్మూర్ధ్నిద
త్తవాన్ | జానన్నివకకోద్రోసాతదాపాపవి
వర్జితః ||

..మాఘమాసము నందలి యెనిమిది దినముల స్నానఫలమును నీకు దత్తము
చేసితిని, అని చేతనీకైతి దాని తలపై జల్లెను. అంతట అది ఆ ఫలము గ్రహిం
చినందులకు గురుతుగా పాపము లేమి పొందిన దాయెనని యున్నది. అగ్నే
యపురాణము, తులాకావేరి మాహాత్యము, 4 వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ విషుమాసేతుకావేర్యాంస్నానపుణ్యమహస్త్రియే || త
ద్దత్తమద్యపాపిభ్యస్సర్వేలోకాశ్చసాక్షీణః | ఇత్యుచ్చే
రోఘయామాసవాచాదత్వాపునఃపునః || ఏతద్వా
క్యంమునీంద్రేణసుధామయముదీరితం | శ్రుత్వాఽది
తాయమభిక్షేపాపినస్సుఖినోభవన్ ||

..విషుమాసమందు (సేనార్జించిన) తులాకావేరి శుకృతములో మూడుదిన
ముల శుకృతము మనఃపూరితముగా నిచ్చితిని గట్టిగ ముమ్మారు పలికెను. అట్లు

పరికిన నమ్మహామునీంద్రునియమృతమయమైన పలుకులు విని యమభటులచే బీడింపబడుచున్న పాపులందఱు సుఖము నొందితిర"ని చెప్పియున్నది.

ఇది కాక, ఒక దొంగ గోవును నొకానొకనికి దానముచేసి దాని ఫలమును మఱియొకనికి దానము చేయుగా నతడును రెండు గోవులను దానముచేసి దాని ఫలమును అయిదటి వానికి మఱిల దానము చేసిరట్లు భారతములో కాంతిపర్వమునందు 1 వ అశ్వాసములో జెప్పియున్నది. ఆయాశ్వాసములోనే, కాశికుడు తన జపఫలముంతయు నిత్యాకునకును, ఇత్యాకుడు తన యాగఫలముంతయు కాశికునకును ధారవోసికొని యిరువురు తత్పూజ్యఫలముల వలన బ్రహ్మపద ప్రాప్తులయిరని వ్రాయబడియున్నది.

సోదరులారా! ఇంతవఱకు బయిన ఉదాహృతములైన చరిత్రములలోని పుణ్యదానములు సత్యమైనవా? కావా? అని ప్రకృతమున విచారించవలసిన విషయము కాదు; కాని ఫలము క్రుత్తి స్మృత్తి పురాణోపహాస దృష్టాంతములను బట్టి యొకని సుకృత దుష్కృతములు పరునకు ధారపోయగా వానికి జెందుననియు, ఈ సిద్ధాంతము మనుష్యులలో నవీనముగా నుండినది గాక బహుపురాతనము నుండియే యుండియున్నదనియు జేట తెల్లమై యున్నది. క్రీస్తు మనకు ప్రతిగా ప్రాణము బలిగా నర్పించి స్రావశ్చిత్తమయి, మనము నెఱవేర్చలేని దేవుని ధర్మకాన్తి విధులన్నియును తాను నెఱవేర్చి చాలినంత పుణ్యము సంపాదించి యారెంటిని ధారాళముగా ధారపోయగా మనకెట్లు చెందునని చెప్పెడి హిందూ సోదరులకు బయిని జూపించిన చరిత్రాంశములే విశదపఱుచుటకు జాలి నన్ని నిదర్శనములయి యున్నవి గదా.

ఇంతే కాక, ఈసిద్ధాంతము నీతిన్యాయములకు విరుద్ధమయినది గూడ కాదు. ఈసిద్ధాంతము నీతివోవిదులచేత గూడ బహుగా మెచ్చబడినదే. ఇందుకు నిదర్శనము,—

శ్లో॥ పరోపకారాయ ఫలంతి వృత్తోః | పరోపకారాయ వ
హంతిన ద్యాః | పరోపకారాయ చరంతి గావః |
పరోపకారార్థమిదం శరీరమ్ ||

“పరోపకారము కొఱకు వృత్తులు ఫలముల నిచ్చుచున్నవి. పరోపకారము కొఱకు నదులు ప్రవహించుచున్నవి. పరోపకారము కొఱకు గోవులు

పాలిచ్చుచున్నది. ఈ శరీరము పరోపకారము కలకే". (శ్రీనీతిభాండాగారము.)

శ్లో॥ పిబంతినద్యస్వయమేవనాంభఃభాదంతినస్వాదు
ఫలానివృక్షాఃపయోధరాస్సస్వమదంతినై వషరోః
కారాయసతాంపిభూతయః॥

„నదులు తామే నీళ్ళను త్రాగవు, వృక్షములు ఫలించి తాము భక్షింపవు; మేఘములు వర్షించి పండించిన ఫలమును తాము భక్షింపవు; ఆలాగుననే లోకమందు సత్పురుషులు తమ యైశ్వర్యముతో పరోపకారము చేయుదురు" (నీతి కాస్త్రము)

శ్లో॥ ప్రత్యాభ్యసంనకర్తవ్యంసర్వదాసర్వచేతనైః
స్వస్యాత్మనాశపర్యస్తందధీచ్ఛాద్యైరనుష్ఠితమ్॥

„అడిగిన దానిని లేదనుట ఎప్పుడును సకలజీవులచే చేయదగినది కాదు. ఇది దధీచి మొదలయిన వారిచేత శరీరనాశమగువలెకును ననుష్ఠింపబడినది". (స్కాంద పురాణము.)

శ్లో॥ పరోపకారవ్యాపారఃరోయఃపురుషస్సదా
పరంపదమచాప్నోతిపరాదపిచయత్పరమ్॥

„ఎవడు పరోపకారము చేయునో వాడెప్పుడును పురుషులలో సుత్రము దుగును. అట్టి యుత్రముడు కాశ్వతమైన పరమపదమును పొందును". (పద్మ పురాణము.)

ఇంతేకాక ధర్మ వేత్తలు వ్రాయునది వినుడి :-

మహా మహా పాధ్ధాయ పరవస్తు వేంకట రంగాచార్యులవారు తన ధర్మ సంగ్రహములో, — „ధర్మము చేసినవాడు దాని ఫలము పరుని జెందింప బ్రార్థించిన నీళ్ళరుడందు కియ్యకొనును. ఒరుని యధర్మఫలమును దాననుభవించెదని" మఱియొక్కడు ప్రార్థించిన నాయొరుని యధర్మ దండనము దప్పించును గాని వాని యధర్మ మెంతదియగునో యంతకుం దగిన దండము దాజెందవలయును అని వ్రాయబడియున్నది. దాక్షుడు మర్జాకు వీరగారు వ్రాయునది వినుడు:

..ఎవరైన నొక రాజు నిరపరాధియైన ఒక మనుష్యుని పట్టుకొని వానిని బలవం
తముగా దంకించి యపరాధము చేసినవానిని తప్పించుకొని పోనిచ్చినట్లయిన
సంతో యన్యాయమునడిపించుకొనును. కాని, బహుజన మేదో నేరముచేసి యం
దువలన నశింపవలసి యున్న యెడల నిరపరాధియైన యొక మహాత్ముడు వచ్చి
వారికి బదులు తన ప్రాణము సమర్పింతునని స్వేచ్ఛగా వచ్చి యడ్డపడిన పక్ష
మున న్యాయమునకు భంగము లేదని న్యాయచట్టముల నేర్పఱచిన వారంగీకరిం
చిన నందులో అన్యాయ మేమియు లేదు; నిరపరాధులయినవారు తమరు బలవం
తముగా అపరాధులతోసము శిక్ష ననుభవించవలసి వచ్చునేమో యను భయముం
డవలసిన పనిలేదు. ఇదియు గాక, నైనజెప్పినట్లు ఇచ్చాపూర్వకముగా నొక
యువకారి పరులనేరమును తనదిగా నెంచుకొని దానికై శిక్ష నొందుటవలన ఆ
నేరస్థులకు సుబుద్ధి కలిగి సజ్జనులు కాగల మార్గము కలిగి ఇట్టి మహోపకారి పరు
లతోసమై మరణము పొందినందుకు తిరిగి బ్రతికింపబడి మునుపటి కంటె ఖునాతి
శయము పొందినట్లయిన న్యాయము నెఱవేఱుటయే గాక ఉపకారమును ప్రకా
శించును. క్రీస్తు నెఱవేర్చిన ప్రాయశ్చిత్త మిట్టిదే; అనీతి మంతులమైన మనము
తప్పించుకొనలూగున నీతిపరుడైన అమహాత్ముడు శ్రమ ననుభవించెను. ఇట్లు
తన్ను దాను అర్పించుకొనినది యెవరి బలవంతము వల్లను గాక తన స్వంత యిష్ట
ప్రకారమే చేసెను. క్రీస్తు శ్రమపొందినది అల్పకాలము వఱకే; కాని దానిపైన
కలిగిన జయము నిత్యకాలముండును". (క్రైస్తవమత ప్రకాశిక పు. 64.)

కాబట్టి సోదరులారా! పరమధర్మాపరుడును, భక్తవత్సలుడునైన యేసు
క్రీస్తు నిరాధారులమైన మనయందు జాలిచూపి పరోపకారార్థమై పొందిన దండన
నీతితోవిడులచేత మెచ్చుకొన దగిన విషయమే కదా. దేవుడు క్రీస్తు ద్వారా
చేసిన రక్షణ కార్యము మోక్షోపాయమును పరోపకార పరమధర్మమునై యు
న్నదనుటకు సందియ మిండుకైనను లేదు.

మిత్రులారా! క్రీస్తు శ్రమమరణాదులవలన మేలులను మన మనుభవించుకొ
నుటకయి, మనము వానిని విశ్వాసము వలన పరిగ్రహించుకొనవలెను. రక్షణ
పొందనొల్లని వారు ఏలూగైనను దానిని పొందునటుల దేవు డే మాత్రము. వారిని
బలవంతపఱుపడు గాని, క్రీస్తునం దెవరు భక్తి యఱచుకొందురో యిట్టి వారికి
క్రీస్తు పొందిన ప్రాయశ్చిత్తము వలన పుణ్యమంతయు నియ్యబడును. అట్టి వారికి
క్రీస్తు నీతి అతోపింపబడును. క్రీస్తు నిమిత్తము దేవుడు వారిని నీతిమంతులనుగా

నెంచును. విశ్వాసు మూలముగా నీతిమంతులని తీర్చబడి, దేవునితో సమాధానము కలిగి యుండి క్రీస్తు ద్వారా దేవుని యుగ్రతనుండి రక్షింపబడుదుము.

9 వ ప్రకరణము.

క్రీస్తుని పునరుత్థానోద్ధారోహణములను గుఱించియు

సరిశుద్ధాత్మను గుఱించియు

క్రీస్తు మరణము నొందెనని తెలిపి యుంటిమి. ఆయన మరణము పొందిన పిదప ఏమయి పోయెనని శంక కలుగక మానదు. ఇందును గుఱించి కొంత తెలిపెదము. ఆయన నిలువ మరణము నొందినపుడు భూమి వణికెను; బండలు బద్ద లాయెను; చీకటి సూర్యుని కమ్మెను. మృతులైన పరిశుద్ధులు సమాధులలో నుండి లేచి యందఱకు గనబడిరి. ఇట్టి యద్భుతములు క్రీస్తుని మరణ కాలముండే తప్ప మఱియేవఱి మరణ కాలమందును జరుగలేదు. ఈ వింతలన్నియు జూచినవారు మిగుల ఆశ్చర్యపడిరి ఇది యిట్లుండనిమ్ము.

యేసుక్రీస్తు చనిపోయి మరల మృతులలోనుండి లేచి మోక్షరాజ్యమునకు వెళ్ళి యచ్చట కలకాలము బ్రతికి యుండునని గీర్వాదర్శుల భవిష్యత్తులు పెక్కులు సత్యవేదములో పూర్వభాగమందు వ్రాయబడియున్నవి. (క్రీస్త 10: 10, 11; రో: 18; యోషయ 58: 11, 12) చదివి చూడుము. మెస్సీయా (క్రీస్తు) కాళ్ళతమైన వాడని దేవుడు మిఖాయను ప్రవక్త ద్వారా మనకు తెలియజేసియున్నాడు. ఆయన పురాతనుడనియు కాళ్ళతుడనియు మీఖా 5 అ: 2 వ వచనములో చెప్పబడియున్నది. మఱియు యోషయా 9: 6, 7 వచనములను చూడుము.

ఇంతయే కాక, క్రీస్తు మృతిపొంది మూడవ దినమందు జీవముతో లేతునని యడుగు అడుగునకు ముందుగా తెలియజేసెను. (మత్తయి 16: 21; 20: 17-19; మార్కు 8: 31; 9: 31 10: 33-34; లూకా. 9: 22; '8: 31-33; యోహా 10: 17-18; 2: 19.) ఈ భవిష్యత్తులన్నియు యేసుక్రీస్తునందు అక్షరాల నెఱవేరినవి. ఆయన మన ప్రాయశ్చిత్తార్థమై మరణము పొందిన పిమ్మట తాను తన ప్రాణమును పెట్టుటకును, దానిని తిరిగి తీసికొనుటకు నధికారముగల దేవుడై యుండెను (యోహా. 10: 18). అయినను ఆయన సజీవుడై లేచుటకు మూలకారణము తం

దైయోవ దేవుడే. సర్వశక్తుల దేవుడొక్కడే మృతులను లేపగలడు. క్రీస్తును మృతులనుండి లేపినది తండ్రియైన దేవుడని నేడములో బహుముఖముల తెప్పించు దినము (గలతి 1: 1), తండ్రియొక్క దేవత్వము కుమారునికిని పరిశుద్ధాత్మకును నుండుటవలన, తండ్రి కుమార పరిశుద్ధాత్మయైనైన త్రయైక దేవుడు క్రీస్తుని మృతులలో నుండి సజీవునిగా లేపెనని యెఱుగవలయును. ఆయన మూడవనాడు మరణముపై జయశీలుడై సమాధినుండి వెడలెను. తదనంతర మాయన యనేకల కును ముఖ్యముగా తన శిష్యులకును బ్రత్యక్షుడాయెను. క్రీస్తు మృత్యుం జయ్యడై లేచి 18 సారులు తన శిష్యులబృందమునకు కనబడి వారితో గూడి భుజించెను. ఇందుకు బైబిలు సాక్ష్యములు: „ఆయన శ్రమపడి తరువాత నలవది దినముల పర్యంతమువారి కగుపడుచు దేవుని రాజ్యవిషయములను గూర్చి బోధించుచు అనేక ప్రమాణములను చూపి వారికి తన్నుదాసు సజీవుడైనట్టు కనబడుచుకొనెను” (అ. కా. 1: 3) „లేఖనముల ప్రకారము క్రీస్తు మన పాపముల నిమిత్తము మృతిపొందెను, సమాధి చేయబడెను. లేఖనముల ప్రకారము మూడవదిన మన లేపబడెను. ఆయన కేళకును తరువాత పండ్రెండుగురికిని అగుపడెను. అటుపిమ్మట ఏనూటి కెక్కునైన సహోదరుల కొక్కసమయముందే కనబడెను. వీరిలో చాలమంది యిప్పటి వఱకు నిలిచియున్నారు; కొందఱు నిద్రించిరి. తరువాత ఆయన యాకోబునకును, అటుతరువాత అపోస్తలులు లందఱకును కనబడెను. అందఱి కడపట ఆకాలమందు బుట్టినట్టున్న నాకును కనబడెను” (1 కొరిం. 15: 3-8.) అని పరిశుద్ధపాలు సాక్ష్యమిచ్చుచున్నాడు „ఈ యేసును దేవుడు లేపెను; నీనికి మేముండఱము సాక్షులమై యున్నాము” (అపో. కా. 2: 32) అని అపోస్తలుడైన పేతురు ప్రకాశించెను.

ఈ దర్శనముల వలన శిష్యులలో గొప్ప మార్పు కలిగెను. పిమ్మట వారు మునుపటివలె నిరాశపడి యధైర్యపడియుండక, సంతోషముతోను ధైర్యముతోను నిండుకొనిన వారై పరిశుద్ధాత్మ వాగ్దానము కొఱకు కనిపెట్టుచు, ఆయనను పొందిన లోడనే యంతటను తిరుగుచు చనిపోయి తిరిగి లేచిన క్రీస్తు విషయమైన సువార్తను ప్రకటించుచుండిరి. కొంత కాలమునకు పిమ్మట క్రైస్తవులను హింసించిన పాలు నూడ మాటుమనస్సును పొంది, ఆ సువార్తనే ప్రకటించుచు క్రీస్తు పేరిట అన్నివిధములగు కష్టములను నహించెను. ఇంతటి గొప్పమార్పు క్రీస్తు నిజముగా లేపెనను నిశ్చయత వల్లనే గాని మఱి దేనివలనను కలుగలేదు.

క్రీస్తు పునరుత్థానమును గుఱించి సాక్షులై యుండవలెనని తపోస్థులు అయిన నిజముగ లేకుండా లేదో అను సంగతిని మిగుల జాగ్రత్తగా గమనింపవలసి. పూరు చేసిన బోధలకు క్రీస్తు పునరుత్థాన మాధారమై యున్నది. పునరుత్థానము లేనిది క్రీస్తు జేవుడని వారు మనుష్యులచేత ఒప్పింప లేకపోదురు. అయిన పునరుత్థానము అయిన దైవత్వమును నిర్ధారణ చేయుచున్నది. క్రీస్తు జేవుని కుమారుడనని చెప్పకొనెను. ఆయన అట్టివాడు కాక, కడటముగా అమాట చెప్పకొనిన యెడల జేవు డాయనను లేవునని సమ్యగలమా? ఏ మాత్రము సమ్యలేము. ఆగంభముయందు యెడల ఆయన చేసిన యదృష్టములును, ఆయన పరిశుద్ధమైన నడతయును, దివ్యబోధలును, ఆయన జేవుని కుమారుడను విషయమును సత్యమని రూపించినవి. అయినను, ఆయన పునరుత్థానము దానిని మఱింత యెక్కువగా రూఢిచేసి స్థిరపఱిచెను. యేసు చెప్పినదంతయును సత్యమని దాని వలన స్పష్టమగును. ఆయన పునరుత్థానమైనందున ప్రభావముతో జేవుని కుమారుడుగా నిరూపింపబడిన వాడాయెను.

ఇంతేకాక, క్రీస్తు పునరుత్థాన మింకొక గొప్ప సంగతిని స్థిరపఱుచును. అదే దనిన, క్రీస్తు తన మరణము వలన పొందిన ప్రాయశ్చిత్తము మన పాపములను పరిహరించుటకు చాలుననియు, జేవుడు దాని సంగీకరించెననియు దాని వలన తెలియును. ఆయన పొందిన ప్రాయశ్చిత్తము మన పాపములను నివృత్తిచేయుటకు చాలకపోయినయెడల ఆయన చావునకు లోనైన వాడగునని తెలిసికొనవలెను. ఆయన లేచెను. కావున విమోచన క్రయధనము పూర్తిగా చెల్లించబడెననియు, ఆయన ప్రాయశ్చిత్తము పూర్తియయ్యెననియు తెలిసికొనగలము (రోమా. 8: 34; 1 థెస్స. 1: 10.)

ఇంతయకాక, క్రీస్తు లేచినట్లుగా మృతులందఱును లేకురు. [1 కొరిం. 15: 12, 13; 1 థెస్స. 4: 14.] మొదట క్రీస్తుని లేపిన జేవుడు మరలను గూడ లేపును. సమాధులలోనుండు వారందఱు క్రీస్తు శబ్దము విని, విశ్వాసులు జీవ పునరుత్థానమునకును, అవిశ్వాసులు తీర్పు పునరుత్థానమునకును జైతులు వచ్చు కాలము వచ్చును. ఇది యిట్లుండనిండు.

క్రీస్తు, పునరుత్థానమైన తరువాత నలువది దినముల పర్యంతము వారి కప్పుడప్పుడు దర్శనమిచ్చుచుండెను. కాని, ఆయన యదివఱకుండినట్లు పునరుత్థానమునకు పిమ్మట ఎల్లప్పుడు వారిలో కలసి యుండులేదు. కొన్ని పర్యాయములు హఠాత్తుగా వారికి కనబడుచు తిరిగి యదృశ్యుడగుచు వచ్చెను. అందువలన వారు, ఆయన నిజముగా బ్రతికి తమ్మును కాపాడఁచుండెననియు, అని మొదలుకొని

తాను మనుపటివలె ఆయనతో నుండమనియు తెలిసికొనగలిగిరి. క్రీస్తుయొక్క కీమత్తులను క్రైస్తవ మతావలంబకులను అప్పటినుండి విశ్వాస దృష్టివలన మాత్రమే నడవవలసియుండిరి. ప్రాతనిబంధన యెట్లు సెఱవేలినదో ఆయన వారి కప్పుడప్పుడు చెప్పుచు వచ్చెను. రాగల సంగతులను గుఱించి మఱి కొన్ని పర్యాయములు వారికి తెలియజేసి తండ్రియొక్క వాగ్దానము నిమిత్తము వారిని సిద్ధము చేయుచు వచ్చెను. ఆయన వారికి పాడుగున నేర్పుచు వచ్చినట్లు, ఇక్కడ కూడ వారు గ్రహింప జాలినంత జెలివిని దయచేసెను. ఈలాగుననే యేసుప్రభువు, అనేక పర్యాయముల నేకులకును ముఖ్యముగా తన ద్వాదశకీమత్తుబృందమునకును ప్రత్యక్షుడై వారి మధ్యను నలుబది దినములుండి యనేక సాదృశ్యములచేత వారిని భక్తి శ్రద్ధలయందు బలపఱిచి, తన ప్రేమను గుఱించియు, తన పుణ్యరక్తమును ధారపోయుటను గుఱించియు సర్వసృష్టికి ప్రకటన చేయవలయుననియు [మత్తయి 20: 19, 20; మార్కు 16: 15] తన్ను నమ్మిన వారికి మోక్షమును నమ్మని వారికి నరకమును గలుగననియు స్పష్టముగా బోధించెను.

అటుపిమ్మట క్రీస్తు కీమత్తులు చూచుచుండగా వైకల్యబడగా మేనుము వారి కన్నుల కడ్డము వచ్చెను. ఆయన శరీరముతోనే మోక్ష లోకమునకు బోయెను. “క్రీస్తు ఈలాగు శ్రమపడి తన మహిమలూ ప్రవేశించుట అగత్యము కాదా?” [లూకా. 24: 26.] నిరాశ్చర్యముగా దైవభక్తిని గూర్చిన మర్మము గొప్పదైయున్నది; ఆయన శరీరముగా ప్రత్యక్ష మాయెను, ఆత్మ విషయములలో నీతిమంతుడని తీర్పుబడెను, దేవదూతలకు కనబడెను, అన్యజనులలో ప్రకటింపబడెను, లోకములలో నమ్మబడెను, మహిమలొకటి చేర్చుకొనబడెను. [1 తిమో. 3: 16.] ఆయన ఊర్ధ్వారోహణమయినప్పుడు తెల్లని వస్త్రములుగల యిద్దఱు మనుష్యులు [దేవదూతలు] వారియొద్ద నిలిచి, మీరెందుకు నిలిచి యాకాశము తట్టు లేటి చూచుచున్నార. ఏరీతిగా ఆయన ఆకాశమునకు వెళ్ళుట చూచితిగో, అరీతిగానే తిరిగి వచ్చునని పలికిరి.

ఇనియు గాక, క్రీస్తుప్రభువు తన సత్యమును సంపూర్ణిగా గనపఱుచుటకు అంత్యదినమందు వచ్చెదనని యాయన ప్రకటించినది కాక, ప్రకటన 1: 7 లో లోకులకు సంపూర్ణసత్య విమర్శచేయుటకై మేనుములలో వచ్చుచున్నాడనియు, ప్రతి నేత్రము ఆయనను జూచి రొమ్ము కొట్టుకొనుననియు లిఖింపబడియున్నది.

ఇప్పుడు, క్రీస్తు దేవుని కుడిపాశ్చ్యమున కూర్చుండెను. క్రీస్తు దేవుని కుమారుడై నిత్యావాదినుండి దేవునియొద్ద నుండెను. ఆయన దేవుని శక్తి ప్రభావ

ములలో పాలివాడై తండ్రితోను పరిశుద్ధాత్ములను గూడ దేవుడై యున్నాడు. ఇట్లుండినను మానవుడైన క్రీస్తు తన ఆరోహణమునకు పూర్వము దేవుని కుడిపార్శ్వమున కూర్చుండక, ఆరోహణ సమయమందే దేవమానవుడైన ఆయన ఔన్నత్యస్థితి నొంది పరలోక భూలోకములమీద సర్వాధికారమును వహించుకొనెను. తండ్రి క్రీస్తును మృతులలోనుండి లేపి సమస్తమైన అధిపత్యముకంటెను అధికారముకంటెను ఈయగమునందు మాత్రము కాక, రాబోవు యుగమునందును పేరు పొందిన స్రుతి నామముకంటెను ఎంతో ఎచ్చుగా పరలోకమునందు తన కుడిపార్శ్వమున కూర్చుండబెట్టుకొని యున్నాడు. మఱియు సమస్తమును ఆయన పాదముల క్రింద నుంచెను [ఎఫెసీ 1: 20-22.] ఆయన చాతలమీదను అధికారులమీదను శక్తులమీదను అధికారము పొందినవాడాయెను [1 పేతు. 3: 22.] క్రీస్తు దేవుని కుడిపార్శ్వమునందుండి మన కొఱకు విజ్ఞాపనము చేయుచున్నాడు. క్రీస్తు దేవుని కుడిపార్శ్వమందు కూర్చుండి, అన్నిటికి రాజుగాను ప్రభువుగాను నుండును. తండ్రి ఆయన చేతికి సమస్తము నప్పగించెను. [యోహా 13: 3.]

క్రీస్తు ఈలోకములో నున్నప్పుడు పరిశుద్ధాత్ములను పంపుమననియు, ఆయన వచ్చి మిమ్ములను బలపఱచుననియు కీమ్యులతో చెప్పెను. ఆవిధముగానే క్రీస్తు ఆరోహణమైన పదిదినములకు వచ్చి కీమ్యులను బలపఱచెను.

నేను తండ్రిని వేడుకొందును, మీయొద్ద నెల్లప్పుడు నుండుటకై ఆయన వేటొక ఆదరణ కర్తను అనగా సత్యస్వరూపియగు ఆత్మను మీకనుగ్రహించును [యోహాను 14: 16]. ఆదరణ కర్త అనగా తండ్రి నానామమున పంపబోవు పరిశుద్ధాత్మ సమస్తమును మీకు బోధించి, నేను మీతో చెప్పిన సంగతులన్నియు మీకు జ్ఞాపకము చేయును [యోహా 14: 26]. తండ్రియొద్దనుండి మీయొద్దకు నేను పంపబోవు ఆదరణకర్త, అనగా తండ్రియొద్దనుండి బయలుదేరు సత్యస్వరూపియైన యాత్యవచ్చినప్పుడాయన నన్ను గూర్చి సాక్ష్య మిచ్చును [యోహా. 15: 26].

క్రీస్తు చేసిన వాగ్దాత ప్రకారము పరిశుద్ధాత్మ వచ్చి కీమ్యులమీద వ్రాలెను. పిమ్మట వారు పరిశుద్ధాత్మ ప్రభావములన బలపఱుపబడి వింతైన కార్యములు చేసిరి. క్రీస్తును గుఱించి బలమైన సాక్ష్య మియ్యగలిగిరి. [అపో. కా. 2 అ.]

పరిశుద్ధాత్మ పరిశుద్ధ త్రిత్వలోని మూడవ మూర్తియై యున్నాడు. ఆయన తండ్రికుమారులయొద్దనుండి బయలుదేరువాడై, తండ్రికుమారులతోగూడ ఆరాధింపబడి మహిమపఱుపబడును. తండ్రివలెను, కుమారునివలెను పరిశుద్ధాత్మకూడ నిజమైన దేవుడై మహిమప్రభావములయందు వారికి సమానుడై యున్నాడు.

పరిశుద్ధాత్మచేయు కార్యములను వినుడి: (1) లోకముచేత పాపమును ఒప్పుకొనజేయును [యోహా 16: 8.]; [2] క్రీస్తును గుఱించి సాక్ష్యము నిచ్చును

(యోహా. 15: 16.); [3] భక్తుల నాదరించును (అ. కార్య. 9: 31.); [4] మన దొడ్బల్బమును జూచి సహాయముచేయును [రోమా. 8: 28.]; [5] పరిశుద్ధపఱుచును [రోమా 15: 15]. తండ్రికుమారులవలె ఆయనయు ఇట్టి కార్యములను చేయును.

దైవత్రిత్వమునందుగల ముగ్గురి పనులు:—

మానవుల కగత్యమయిన రక్షణోపాయమును తండ్రి యుద్దేశించెను. కుమారుడు రక్షణ కార్యమును నిర్వహించెను. పరిశుద్ధాత్మ ఆగత్యుని ప్రజలకు విడతెప్పి స్థిరపఱచి వ్యాపకజేయును.

సోదరులారా! ఈవిధముగా త్రియేక దేవుడు భక్తులను రక్షించుటకు ఆంభించిన తరువాత ఆపని సంపూర్ణియగు వఱకు ఎంత మాత్రమును మానడు.

“ఈ రాజ్య మనూర్త సకల జనములకు సాక్ష్యాధ్యమై లోకమందంతటను ప్రకటించబడును; అటుతరువాత అంతము వచ్చును” [మత్త. 24: 14; మార్కు 13: 10.]

10 వ ప్రకరణము.

యేసుక్రీస్తు మోక్షసాధనకుడనుటను గుఱించి.

వెనుకటి ప్రకరణములలో యేసుక్రీస్తు భక్తపాపహరుడని ఋజువుపఱచియుంటిమి. ఆయన పాపులనిమిత్తము మహాబలియై పాపులను రక్షింప సమర్థుడని నూడ తెలిపియుంటిమి. ఇప్పుడు ఆయన కల్యాణగుణములలో గొన్నిటిని గుఱించి కొంత యోజించి చూతము.

యేసుక్రీస్తు:—

[1] దేవుడు [క్రీస్తన. 45: 6; యెషయ. 9: 6; యోహాను 1: 1; రోమే 9: 5; తీతు 2: 13; 1 యోహా. 5: 20; యోహా. 20: 28; పిలిప్పీ 2: 6; హెబ్రీ. 1: 8; కొలొసైన్స 2: 9.]

ఈత్రియేక దేవుని పేరు క్రీస్తునకు నియ్యబడియున్నది.

(2) స్వయంభువు [యోహా. 1: 4 ప్రకటన. 1: 8; యోహా 5: 26].

* బైబిలు పేదములోని దేవునకు “యెహోవా” అను హిబ్రూభాషాపదము క్రీస్తునకు వాడబడియున్నది. ఈపదము “హోయ” (ఉండుట) అను హిబ్రూభాషాపునుండి పుట్టుచున్నది. యెహోవా అనగా “స్వయంభువు” లేక “తనంతట తాను ఉండువాడు”. యెహోవా యను నామముక్రీస్తునకు [యెషయ. 44: 6;

* స్వయంభవతీతిస్వయంభూః=తనకు తానే పుట్టినవాడు. లింగపురోణము, పూర్వభాగము, 71 అధ్యాయములో,—క్లో॥ అనాదిత్వాచ్చపూర్వత్వాత్స్వయముభారతిసంస్మృతః॥ “ఆది లేనివాడగుటవలనను పూర్వుడగుటవలనను స్వయంభువని చెప్పబడెనని” యున్నది.

ఇర్వియ 28: 8] నిశ్చయబడియున్నది.

[3] నిత్యుడు [యోహాను 1: 1-3; 8: 5; హెబ్రీ 12: 8; 1 యోహా. 5: 20.]

[4] పరిశుద్ధుడు [బ్రాహ్మ. 1: 35; యోహా. 6: 89; హెబ్రీ 7: 26; అపో. కా 8: 14.]

[5] పాపహరుడు (మత్త. 20: 28; మార్కు 10: 45; ఎఫెసీ 1: 7; అపో. కా. 18: 89; ఎఫెసీ 5: 2; 1 తిమో. 2: 5, 6; తీతు. 2: 14; యెషయా. 44: 6.)

[6] మోక్షప్రదాత (ప్రకటన 2: 10; మత్తె 10: 22; 19: 28, 29; యోహా 10: 27, 28; యాకోబు. 1: 12.)

సోదరులారా! ఇత్యాది కల్యాణగుణములు యేసుక్రీస్తునందు బ్రతిపాదించబడి యున్నవి. కాబట్టి యేసుక్రీస్తే పాపులవైన మనకు తగిన ఆశ్రయము. ఆయనే తగిన ముక్తిబాట; ఏమోచనకర్త; మన మాయన యందే భక్తి సలుపవలయును. ఇది తప్ప నేము మాగ్రము లేదు.

ఇది యిట్లుండగా, మన దేశస్థులలో కొందఱు తఱచుగా నిట్లు చెప్పుదురు:—భక్తి యెవరియందుంచినను క్షీంపబడవచ్చును. “ఏకాదేవ! కేశవో వాకివోవా” అను ప్రమాణమును బట్టి హరియనినను, హరుడనినను, క్రీస్తు అనినను ఒక్కడే దేవుడు. పేరు మాత్రమే భేదము. కావున భక్తులందఱు చేరవలసినది యామోక్షసానమే కాదా?

ఈ ప్రశ్న సామాన్యముగా పండితులచేతను, పామరులచేతను వేయబడుచున్నది. దీనికి మేము చెప్ప ప్రత్యుత్తరము సావధానబుద్ధితో యొజింపుడు. మనము నమ్మెడి వస్తువు మంచిది కావలెను; అవస్తువు మంచిది కానియెడల, మన మెంత గట్టిగా నమ్మినను ప్రయోజన ముండదు. సత్తురూపాయను మన మెంతగా నమ్మినను మనకు లాభకారియగునా? గులక రాతిని కోపినుారు వజ్రమని యెంత విశ్వసించినను ప్రయోజనము కాదు. ముందుగా మనము వస్తువును జాగ్రతగా పరీక్షించి యది మంచిదైనపక్షమున దానిని నమ్మవలెను. అప్పుడు మన నమ్మిక మనకు లాభకారియగును.

ఇంకొక సంగతి విచారించుము. క్రీస్తు దస్తులు జనుచేయుటకు గ్రామ మున సబు ఒకదేగ్బడియుండగా, అశిస్తు ఎవరికిచ్చిన నేమి, క్రీస్తు ఇచ్చుటయే కదా మన పనియని దారి వెంటబోవువానికి అశిస్తు ఇచ్చిన యెడల అమునసబు ఊరకునునా? మన దేశమునకు చక్రవర్తిగ మూర్ఖాభిషిక్తుడైన ఏడవ ఎడ్వర్డుగారికి లాబడి

యాయన చట్టములను గైకొని ఆయనను గౌరవపఱుపవలసియున్నది. అట్లు కాక, మన మితరులను చక్రవర్తిగా తేరికొని నియమింపబడిన చక్రవర్తిని విసర్జించిన యెడల ఆయన మనలను రక్షింపక బహుగా దండించును గదా. ఆలాగుననే, నిజ దేవునికి చెల్లింపవలసిన పూజనమస్కారము లాయనకు చెల్లింపక పరులకు చెల్లించినట్లయిన ఆయన మనలను సుఖపుగా విడిచిపెట్టడు.

మఱియొకటి విచారించి చూడము. లోకములో కన్యలకు వివాహము చేయ బూనుకొనినపుడు తగిన వరుని వెతికి ఆవరుడు మర్యాదగల కుటుంబములోనివాడా? మంచిప్రవర్తనగలవాడా? ఆరోగ్యముకలవాడా? విద్యాబుద్ధులకలవాడా? మరణ పర్యంతము భార్యను పోషింపగలవాడా? అను సంగతు లాలోచించి వివాహము చేయుచున్నారు. కావున రక్షింప సమర్థుడో కాదో ఆలోచింపకుండ ఎవరి యందయినను భక్తి నిలుపరాదు. చూచుకొనకుండ నింపు భక్తి భక్తి యనబడదు. దేవుని యెడల మానవునకుగల ప్రేమభక్తిగా జెల్లుచున్నది. శంకరాచార్యులవారు భక్తియనగా నెట్లు నిర్వచించుచున్నారో చూడుడు.

శ్లో॥ అంకోలంనిజబీజసంతతిరయస్కాంతోపలంసూచికా|

సాధ్వీనై జవిభుంలతాక్షీతిగుహంసింధుస్సరిద్వల్లభం|

ప్రాప్నోతిహయధారిధాపశుపతేఃపాదారవిందద్వయం|

చేతోవృత్తిరుషేత్యతిష్ఠతిసదాసాభక్తిఃత్వచ్యతే॥

అనగా, ఊడుగుచెట్టును దానిగింజలును, మార్యకాంతమును నూదియు, పతి క్రత తన భర్తను, తీగె వృక్షమును, నది సముద్రమును బొందు విధముగానే సర్వదా ఈశ్వరుని పొంది మనస్సుండుటకే భక్తి యని పేరు, అని శివానందల హరియందు జెప్పబడియున్నది.

“పూజ్యయోఽనురాగః విద్యతేసోభక్తిః” [వృత్తికారః]

“పూజ్యానియందు ఏయనురాగము [విశేషప్రేమ] కనబఱుపబడునో అది భక్తి” యని [వృత్తికారుడు] చెప్పచున్నాడు.

కాబట్టి ప్రియమిత్రులారా! మనలను వేయిగన్నుల వీక్షించుచు సహస్రవిధ ముల భోషించి రక్షించుచు నత్యంతదయార్థిదృష్టితో గాచుచున్న దయామయు డగు దేవుని మనము ప్రేమించుట భక్తియనబడును. మూడవ ప్రకరణములో, వ్రాయబడి యున్నట్లుగా ఏపూజ్యానియందు ప్రీతిసేవనము, విశేష ప్రేమ, స్నేహ

ముతో గూడిన ధ్యానము, మర్యాద పురస్కరమైన స్నేహబంధము, స్నేహ పురస్కరమైన దేవుడు గొప్పవాడను బుద్ధి యా మొదలగు అగ్రముగల భక్తితో మన యాత్మలు అను కన్యలను సమర్పించుకొందుము? హరిహరులలో పూజ్యుడెవడు? ఇష్టాకటిమై యుండి నామభేదము మాత్రము గలిగి యుండిరా? హరియనిన, హరుడనిన, క్రీస్తు అనిన యొకటి కాదు సుమంత్రీ!!! ఇందుకు తార్కాణము అధర్వ భోపనిషత్తు.

శ్రు॥ శివకోధ్యేయశ్శివంశరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్యసమ
స్తాధర్వశిభేతామఫీత్యద్విజోగర్భవాసాద్విము
క్తోవిముచ్యతేతామఫీత్యద్విజాగర్భవాసాద్వి
ముక్తోవిముచ్యతేత్యోగోనత్యమిత్యుపనిషత్ ॥

“శివుడొక్కడే ధ్యానింప దగినవాడు. శుభకరుడు. మిగిలిన సర్వమును వదిలి సమస్తాధర్వక్రేష్టమైన దీనిని (ఈయననిచుత్తును) చదివి ద్విజుడు గర్భవాసము నుండి విడుదలగలవాడయి మోక్షమును జెందును. దీనిని చదివి ద్విజుడు గర్భవాసమునుండి విడుదలగలవాడై మోక్షమును జెందును. ఈయననిచుత్తు సత్యమైనది” అధ్యాయములో, —

శ్రు॥ యస్మాన్నమస్తోన్యత్పరోహమేవఽరోవిశ్వాధికోమా
మేవఽదిత్వాఽచ్యుతత్వమేతితరతి॥

“ఏకారణమునలన నాకన్న వేఱొకడు లేజో ఆకారణముచేతనే నేనేపరుడను విశ్వాధికుడను నన్నే తెలిసికొని మనుష్యుడు మోక్షమును పొందుచున్నాడు, చాటుచున్నాడు” అని శివుడు జాబాలబుధికి బోధించెను. స్కాందపురాణము, యజ్ఞవైధవఖండము, బ్రహ్మగీతలు, 4 వ అధ్యాయమునందు, — బ్రహ్మహోమః॥

శ్లో॥ అతస్సర్వంపరిత్యజ్యశివాదన్యత్తుదై నతమ్॥

తమేవశరణంగచ్ఛేత్సద్వ్యోముక్తియదీచ్ఛతి॥

విష్ణుభక్త్యాచమద్భక్త్యానాస్తి నాస్తిపరాగళిః॥

శంభుభక్త్యేవసర్వేషాంసత్యమేవమయోధితుమ్॥

శంభుభక్త్యదేహస్మిన్ ప్రసాదోగమ్యతేఘృతా॥

నతథావిష్ణుభక్తస్యనమద్భక్తస్యదేహినః॥

తస్మాన్ముముక్షుమాకాంక్షిష్ణుమపితృక్వామహేశ్వరమ్॥

ఆశ్రయోత్సర్వభావేనప్రసాదంకురుతేహినః॥

“అందువలన వెంటనే ముక్తిని గోరిన యెవల సమస్తమును వదిలి శ్రుతి కన్న వేఱుదైవము లేదని నమ్మి యతనినే శరణును పొందవలెను. విష్ణుభక్తదేవతను, నాభక్తిచేతను ఉత్కృష్టమైన ఆనందస్థానము లేదులేదు. అందఱును శ్రుతినియందు భక్తియే సత్యమని నాచేజెప్పబడినది. శివభక్తుని దేహయందు అనుగ్రహము పొందబడినట్లు విష్ణుభక్తయైన దేహికిని నాభక్తుని దేహమునకు లేదు. కాబట్టి మోక్షము గోరుచుండెను నన్నును విష్ణువును వదిలివేసి మహేశ్వరుడైన శ్రుతి సంపూర్ణమనస్సుతో ఆశ్రయింపవలెను. అతడనుగ్రహించునని బ్రహ్మ బోధించెను.

‘పయి వాక్యములవలన, హరుకు మోక్షకర్తయనియు, హరిభక్తివలన మోక్షము లేదనియు గవ్వట్టుచున్నది. పయివాక్యములకు భిన్నమైన బోధ వినుడి:— పరమోపనిషత్,

శ్రు॥ మోక్షశ్చవిష్ణుప్రసాదేనవినానలభ్యతే॥

యస్యప్రసాదాత్పరమాత్మియాపదస్య

త్సంసారాన్ముచ్యతేనాపరేణ నారా

యణోసాపరమోవిచిన్తోముముఖఃకర్మ

సాశాదముష్మాత్॥

“మోక్షము విష్ణుప్రసాదము [కృప] లేనిది పొందబడదు. ఇతఁడైన దాని వలన గాక ఎవనియొక్క విశేషమైన ఆర్తిరూపమును ప్రసాదమువలన ఈసంసారమునుండి మనుష్యుడు విడువబడుచున్నాడో అట్టి యావిష్ణువు ఈసంసార పాశమువలన మోక్షమును గోరువాచేత నెక్కువగా ధ్యానింపదగినవాడని వాక్రవ్యుచున్నది. మహానారాయణోపనిషత్తు, 8 వ అధ్యాయములో,—

శ్రు॥ మోక్షందాపయతిచతుర్ముఖాదీనాంసర్వేపామపి

వినావిష్ణుభక్త్యాకల్పకోటిభిర్భోక్తోనవిద్యతే॥

“మోక్షము నిచ్చుచున్నాడు. చతుర్ముఖబ్రహ్మ మొదలయిన వారికి గూడ విష్ణుభక్తి లేనియెడల జోటికల్పములకైనను మోక్షము కలుగ జాలదు” అని చెప్పి యున్నది. విష్ణుపురాణము, 1 అంశము, 9 అధ్యాయములో,—

బ్రహ్మోవాచ॥ పరఃపరస్మాత్పురుషాత్పరమాత్మస్వరూపభృత్॥ యోగిభిశ్చింత్యతేయోసాముక్తిహేహోర్ముక్షీభిః॥ విశుద్ధబోధవన్నిత్యమజమక్షయమవ్యయమ్॥ అవ్యక్తమపికారంయత్తద్విష్ణోఃపరంపదమ్॥ సస్థూలంసచసూక్ష్మంయచ్ఛవిశేషణగోచరమ్॥ తత్పదంపరమంవిష్ణోఃప్రణమామసదామలమ్॥ యస్యాయతాయతాంశాంశేవిశ్వశక్తిరియంస్థితా॥ పరబ్రహ్మస్వరూపస్యప్రణమామస్తమవ్యయమ్॥ యద్యోగినస్సదోద్యుక్తాఃపుణ్యపాపక్షయమ్॥ పశ్యంతిప్రణవేచిత్వంతద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥ యన్న దేవానమునయోనచాహంనచశంకరః॥ జానంతిపరమేశస్యతద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥

“మోక్షముడైన పురుషుని కన్న శ్రేష్ఠుడైన వాడును, పరమాత్మస్వరూపమును ధరించిన వాడును, ముక్తిహేతువుచేత మోక్షమును గోరెను యోగులచేత చింతింపబడు వాడును విష్ణువే అయియున్నాడు. ఏది నిర్మల బోధయో ఏది కాశ్యతమైనదో, ఏది పుట్టుక లేనిదో, ఏది మార్పు లేనిదో, అది విష్ణువుయొక్క శ్రేష్ఠమైన స్థానమై యున్నది. ఏది స్థూలము కానిదో, ఏది సూక్ష్మము కానిదో, ఏది గుణములచేత తెలియబడదో, అట్టి నిర్మలమైన విష్ణువు స్థానమును గూర్చి సమస్కారము. దేనియొక్క వేరేల యంశమునందు ఈవిశ్వశక్తి యున్నదో అట్టి పరబ్రహ్మ స్వరూపముయొక్క ఆనాశము లేని దానిని గుఱించి సమస్కారము. దీనిని యోగులెల్లప్పుడును ప్రయత్నము చేయుచున్నవారై పుణ్యపాపములు నశింపగా ప్రణవమందు నాశరహితమైనట్టియు, చింతింపశక్యము కానట్టియునైన దానిని చూచుచున్నారో అది విష్ణువుయొక్క పరమపదము. దేవతలు, మునులు, సేనులు, శివుడును దేనిని తెలియలేదో అది పరమేశ్వరుడైన విష్ణువుయొక్క శ్రేష్ఠమైన స్థానము” అని బ్రహ్మ పలికెను. ఇత్యాది వచనములనబట్టి, శివుడు మోక్షకర్త

కాడనియు, హరియే మోక్షప్రదాయకదేనియు తెలియబడుచున్నది. మరికొన్ని గ్రంథములయందు వీరిద్దఱు కారని తేలుచున్నది. ఇందుకు దృష్టాంతము, దేవీభాగవతము, పంచమస్కంధము, 19 వ అధ్యాయము:—

శ్లో॥ శప్తోహరిస్తుభృగుణాకుపితేనకామంమీనోబభూవకమ
తఃఖలుసూకరస్తు! పశ్చాన్నుసంహతియశ్చలకృద్ధరా
యాంతాస్సేనతాంజననిమృత్యుభయంసకింస్యత్! శ
మోఃపపాతభునిలిజమిదంప్రసిద్ధంశాపేనతేనచభృ
గోద్విపినేగతస్య! తేయేనరాభువిభజన్తికపాలిన
స్తుతేమాంసుఖంకథమిహాపిపరత్రనూతః॥

..విష్ణువు శోపమును పొందిన భృగువుచేత కామమును మిషగలిగి కపింప బడినవాడై చేపగాను, తాదేలుగాను, సూకరముగాను ఆయెను గదా. అటుపి మృత్యు నృసింహుడనబడెను. ఇతడు (విష్ణువు) చలించినవాడే. భూమియందు వారిని సేవించినవారలకు ఓతల్లి! మరణభయమేలకలుగుదు? (కలుగును.) అడవి యందుండిన (దారుకావనము) భృగువుయొక్క కాపముచేత శివునియొక్క లింగ ము భూమిమీద (తెగి) పడెను. ఇది యందఱకును తెలిసినదే. ఏమనుష్యులు ఈశివుని భజింతురో యిట్టి వారలకు భూమియందును ఇంకను నితరస్థలముల యందును, ఓతల్లి! సుఖమెట్లుకలుగును? కలుగదు” అని స్పష్టముగా బోధింపుచు న్నది. దేవీభాగవతము.

శ్లో॥ పరాశక్తిప్రభావైయంనోల్లంఘ్యఃకేనచిత్త్వచిత్!
యస్యానుగ్రహమిచ్ఛేత్సామోచయత్యేనతంక్షణాత్॥
మహాన్తోషనముచ్యస్తేహరిబ్రహ్మహారాదయః! సామరా
ఆపిముచ్యస్తేతథాసత్యవ్రతాదయః॥ తస్యాస్తుహృదయం
కోపినవేత్తిభువనత్రయే! తథాపిభక్తవశ్యేయంభ
వత్యేషసునిశ్చితమ్॥ తస్మాత్తద్భక్తిరాఫేయాదోష
నిర్మూలనాయచ! రాగదమ్భాదియక్తాచేత్సాభక్తిర్నా
శినీభవేత్॥

“సరాళ క్రియైక్కు యాప్రభావము కొంచెయైనను, ఎప్పుడైనను, ఎవరి వలనైనను దాటగూడదనిది. ఆమెయొక్క అనుగ్రహమును కోరిన యెడల ఆమె ఆభక్షునికి మోక్షమియ్యగలదు. మహాత్ములయిన హరి, బ్రహ్మ, పరమ మొదలగువారలను మోక్షమును జెందలేరు. పానురులయినను (ఆమె అనుగ్రహము జెందిన యెడల) మోక్షమును జెందగలరు. అట్టివారెవరనిన సత్యవతుడు మొదలయినవారలు. ఆమె హృదయమును మూడులోకములయందు ఎవడును గుర్తరుగడు. అట్లుండియు ఈమె భక్తులకు వశ్యురాలుగా నిశ్చయింపబడినది. అందువలన పాపనిర్మూలము కొఱకు ఆభక్షి పొందవగినది. ఆభక్షి రాగము, డంబము, మొదలయినవానితో చేరిన దాయోనేని, ఆభక్షి నాశమును జేయునదియగును” అని వక్కాణింపుచున్నది. ఇది యిట్లుండనిమ్ము.

హిందూగ్రంథములు చదువుచుండగా, ఆభక్షులకన్న ఈభక్తులు శ్రేష్ఠులు, ఈభక్తులకన్న ఆభక్తులు శ్రేష్ఠులని పోరాటములు పెక్కులు కానించుచున్నవి. ఇందుకు ఋషిలుగా, లింగపురాణము, పూర్వభాగము, 1వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ అన్యభక్తసహస్రభ్యోవిష్ణుభక్తోవిశిష్టః
విష్ణుభక్తసహస్రభ్యోరుద్రభక్తోవిశిష్టః॥
రుద్రభక్తాత్పరతరోనాస్తిలోకేచసంశయః॥

“ఇతిర భక్తులు వేయిమందికన్న విష్ణుభక్తు డొకడే యెక్కువ. విష్ణుభక్తులు వేయిమందికన్న రుద్రభక్తుడే యెక్కువ. రుద్రభక్తునికిన్న వేటొకడు ఉత్తముడు మూడులోకములలో లేడు ఇందుకు సందేహము లేదు” అని చెప్పి యున్నది. కూర్మపురాణములో,—

శ్లో॥ అచ యేద్యైవిరూపాక్షంసద్యోముక్తిర్య
దిచ్ఛసే! సూర్యాగ్నిబ్రహ్మభక్తానాముత్తమోవై
ష్ణవఃపరః! వైష్ణవానాంసహస్రభ్యోశివభక్తో
విశిష్టః॥

“వెంటనే ముక్తికావలెనని కోరినయెడల శివుని పూజింపవలెను. సూర్యుడు అగ్ని, బ్రహ్మ వీరికి భక్తులలో పరుడైన విష్ణుభక్తుడే ఉత్తముడు. వైష్ణవ వేయింటికన్న శివభక్తుడు, డెక్కువగున”ని చెప్పబడియున్నది. ఇందుకు విరుద్ధవాక్యము లాలికింపుడు:—సరాళపురాణములో,—

శ్లో॥ శంకరిస్యతు యోభక్తస్సప్తజన్మాంశరంసరః।
 శంస్యేనతుప్రసాదేనవిష్ణుభక్తిఃప్రజాయతే॥
 శ్రీభిఃప్రజాపతేర్భక్తస్సప్తశృంగరస్యతు।
 వింశత్యాగ్నిండ్రసూర్యాదేవిష్ణుభక్తిఃప్రజాయతే॥

..శివభక్తుడు ఏడుజన్మములకు ఆయనయొక్క యనుగ్రహముచేత విష్ణుభక్తుడై పుట్టును. బ్రహ్మయొక్క భక్తుడు మూడుజన్మములకు విష్ణుభక్తుడై పుట్టును. అగ్ని, ఇంద్రుడు, సూర్యుడు, మొదలైనవానియొక్క భక్తులకు నిగువదిజన్మములకు విష్ణుభక్తి కలుగును" అని మునునబడి యున్నది. ఈవరాహపురాణమందే,---

॥ వర్ణాశ్రమాచారిపరస్సప్తజన్మానియోదిరిజః।
 ఏకాంతసూర్యభక్తస్సన్యసిప్రసన్నజన్మను॥
 తతస్తత్పుణ్యమహాత్మ్యాన్రూద్రభక్తోభవిష్యతి।
 తస్మైవసప్తజన్మానిశివభక్తిపరాయణః। మహతా
 హేనపుణ్యేనవైష్ణవత్వంలభేతసః॥

..ఏడుజన్మములయందు వర్ణాశ్రమాచారములయందు ఆని క్రిగలిగి యుండిన మనుష్యుడు బ్రాహ్మణుడగును. ఆబ్రాహ్మణుడు ఏడుజన్మములయందు ఏకాంత భక్తివలన సూర్యభక్తుడుగా నగును. పిమ్మట, అట్లే ఆపుణ్యమహాత్మ్యమువలన ఏడుజన్మములకు సూర్యభక్తుడు రుద్రభక్తుడగును. అట్లే ఏడుజన్మములయందు శివభక్తి పరాయణుడగువాడు అగొప్ప పుణ్యముచేత వైష్ణవత్వమును పొందును"ని వ్రాయబడియున్నది.

భక్తుల తాతత్వములమాట యల్లుంచుడి. హరిహరులు కూడ భక్తులే యని పురాణములు చాటుచున్నవి. హరి శివుని భక్తుడనినందుకు ప్రమాణవాక్యముః

మహాభారతము, ద్రోణపర్వము, వ్యాసాశ్వత్థామసంవాదమునందు—

వ్యాసః॥ సపషయద్రభక్తశ్చోశవోరుద్రసంభవః॥

..విష్ణువు శివునియొక్క భక్తుడును, శివునినుండి పుట్టినవాడునై యున్నాడు" అని వ్రాయబడియున్నది. మహాభారతము, అనుకాసనికపర్వము, 14 వ అధ్యాయమున, భీష్మయుధిష్ఠిరవాసు దేవసంవాదమునందు,—

శిష్యుః॥ రుద్రభక్త్యాకుకృష్టేనజగద్యాస్త్రప్రమహాత్మనా॥

“రుద్రభక్తిమన సుహాత్మ్యుడైన కృష్ణునికి జగద్యాస్త్రీ కలిగను” అనియు; పద్మపురాణము, మాఘమాసమాహాత్మ్యము, 25 వ అధ్యాయమున,—శ్లో॥ సర్వే సాంశితభక్తా నాంయథానారాయణఃపరిః॥ “సకల శివభక్తులలో నారాయణుడు శ్రేష్ఠుడ”నియు ప్రతిపాదించబడియున్నది. ఇంతయే! కూర్మపురాణము, పూర్వ భాగము, 9 వ అధ్యాయములో,—“కుష్టాస్త్రిపర్వధాఽహం తేభక్త్యాతవజగన్మయః। వరంవృణోష్యవావాంవైభిన్నాహిపరమాధికః॥ శ్రుత్వాభద్రేవవనంవిష్ణుర్విశ్వజగన్మయః। ప్రాహగంభీరయావాచాసమాలోక్యచతుర్ముఖః। ఏషఏవవరఃకృష్ణాఽస్త్రియదహంపరమేశ్వరం। పశ్యామిపరమాత్మానంభక్తిర్భవతుమేత్వయి” అని విష్ణువు శివునిని నీయందు భక్తి నిరంతరముగా నుండవలయునని వేడుటయును చెప్పబడియున్నది. ఇశ్లేయింక ననేక వేదకాస్త్రపురాణములలో విష్ణువు శివపూజాపరాయణుడని నిరూపింపబడుచున్నది.

పైవాక్యములకు విరుద్ధ విషయములను వినుడి:—హరుడు విష్ణుభక్తుడని చెప్పబడిన వాక్యములు లేకపోలేదు. భాగవతము, ఏకాదశస్కంధమునందు,—

శ్లో॥ వైష్ణవానాంయథాశంభుః॥

“వైష్ణవులలో శివుడు శ్రేష్ఠుడ”ని యున్నది. ఈలాగుననే పద్మపురాణము, మాఘమాసమాహాత్మ్యము, 25 వ అధ్యాయమున వ్రాయబడియున్నది. దేవీభాగవతము, నవమస్కంధము, 48 అ: 80 శ్లో॥ లో “పుత్రిణాంచైవపుత్రేషువైష్ణవానాంయథాహరా” అని వ్రాసియున్నది. హరుడు వైష్ణవులలో సుత్తముడని దాని భావము. బ్రహ్మవైవర్తకపురాణము, బ్రహ్మఖండము, 11 వ అధ్యాయములో,—

శ్లో॥ నాస్తిగంగాసమంతీర్థంసచక్రస్థైర్మరఃసురః।

నశంకరాద్వైష్ణవాశ్చనసహిష్ణుధరాపరా॥

“గంగాసమమైన తీర్థములేదు. కృష్ణునికన్న బయండగు దేవుడును లేడు. శంకరుని కన్న బయండగు వైష్ణవుడు లేడు” అని యున్నది. బ్రహ్మవైవర్తకపురాణము, బ్రహ్మఖండము, 19 వ అధ్యాయములో,—

బ్రహ్మ॥ మాంసుహేశంచధర్మంచభక్తంచభక్తవత్సల॥

“నేనును, సుహేశ్వరుడును, ధర్ముడును నీకు భక్తులము. నీవు భక్తులయందు వాత్సల్యము కలకాడవు” అని బ్రహ్మ కృష్ణునితో చెప్పెను. శివుడు

నిత్యము రామతారకమంత్రోపాసకుడని వేదకాస్త్రపు పురాణములయందు వ్రాసి యున్నది.

ప్రియసోదరులారా! పయి వాక్యములన్నియు నిష్పక్షపాతబుద్ధితో విచారించి చూడగా, „క్రుతియశ్చభిన్నాఃస్మృతియశ్చభిన్నాఃమహర్షిణామతయశ్చభిన్నాః” అను భారతవచనమును బట్టి హరిహరులలో యథార్థమయిన మోక్షప్రదాయకు డెవడో తెలియుటలేదు „స్వయంతీర్త్వాపరంతారయతి” అను శ్వామయముచేత తామే తమ రక్షణ విషయమై యాపద పడినవారును, నితరులకు భక్తులైనవారును పరులకు భక్తసాపహరులుగా నెట్లుండగలరు? అది యసాధ్యము. „సందిగ్ధవాక్యకేసవో” అను శ్వామయమును బట్టి ముక్తిదాయకుడు హరియా, హరుడా, శక్తియా, మఱియొక డేవతా యని సంశేపము వచ్చెను. మోక్షప్రదాతయు, భక్తసాపహరుడును క్రీస్తు యని లైలిలు వక్కాణింపుచున్నది. ఈక్రింది లైలిలు వాక్యములను వినుడి: -

„దేవుడు లోకము నెంతో ప్రేమించెను. కాగా ఆయన తన అద్వితీయకుమారుడుగా పుట్టిన వానియందు విశ్వాసముందు ప్రతివాడును నశింపక నిత్యజీవము పొందుటకై ఆయన ననుగ్రహించెను” (యోహా. 3: 16).

„మనము దేవుని ప్రేమించితిమని కాదు, ఆయనే మనలను ప్రేమించి మన సాపములకు కాంతికరుడుగా నుండుటకు తన కుమారుని పంపెను; దీనిలో ప్రేమ యున్నది” (1 యోహా. 4: 10). „ఎవడైనను పాపము చేసినయెడల, నీతి మంతుడైన యేసుక్రీస్తును ఉత్తరవాది తిండియొద్ద మనకున్నాడు. ఆయనే మన సాపములకు కాంతికరుడై యున్నాడు; మన సాపములకు మాత్రమే కాదు సర్వలోకమునకును కాంతికరుడై యున్నాడు” (1 యోహా. 2: 1, 2).

„మరి యెవని వలనను రక్షణ కలుగదు; ఈ నామముననే మనము రక్షణ పొందవలెనుగాని ఆకాశము క్రింద మనఘ్యులలో నియ్యబడిన మరయేనామమున రక్షణ పొందలేము” (అపో. కా. 4: 12).

„పాపులను రక్షించుటకు క్రీస్తుయేసు లోకమునకు వచ్చెను వాక్యము నమృతగీననియు, పూర్ణాంగీరమునకు యోగ్యమైనదియునై యున్నది” (1 తిమో. 1: 15).

కాబట్టి, ప్రాక్రుమరులారా! „వేయబడినది తప్ప మరియొక పునాది యెవడును వేయనేరదు; ఈపునాది యేసుక్రీస్తు” (1 కొరింథి 3: 11) అని పరిశుద్ధుడైన పాలు చెప్పినట్లుగాక పాపాత్ముడు తఱించుటకు నేటుమార్గము లేనేలేదు.

హిందువులు మఱియొక ప్రశ్న తలుచుగ చేయుదురు. భక్తి దేవుడే పుట్రింపవలయును. దేవుడు కలుగజేయకపోయిన పక్షమున మానవుల కట్లు కలుగును?

శ్రీ తరను నినుడు:—దేవుడు తన సృష్టియందు మానవులకు బుద్ధి, తెలివి, వివేకము, యాత్నాయుక్త వివేచనాశక్తి యీ మొదలుగాగల సాధనములను నిత ముగా అనగా గావలసినంతగా నమగ్రహించి యున్నాడు. కనుకనే, ఈలోక వ్యవహారములయందు మానవులు తమ తెలివితేటలు ధారాళముగా వినియోగపఱుచుకొని తమ కార్యములను జక్కపెట్టుకొనుచున్నాను. ఇది మన కందఱకు ననుభవనీయమే కదా. అలాగుననే మనము పరసంబంధమైన సంగతులయందును, మన బుద్ధిజానములు ప్రయోగించి తెలిసికొనవలసిన వారమె యున్నాము. అవి ధముగానే సకల మతగ్రంథములు ఘోషపెట్టుచున్నవి. మహానారాయణో పని పత్తు, 8 వ అధ్యాయమున,—

భక్తియోగోనిరుపద్రవః! భక్తియోగాన్ముక్తిః!

తస్మాత్వమపిసర్వోపాయాన్ పరిత్యజ్య

భక్తిమాత్రేయ! భక్తినిష్ఠోభవభక్తినిష్ఠోభవ!

భక్త్యాసర్వసిద్ధయసిద్ధ్యంతః॥

„భక్తియోగము ఉపద్రవము లేనిది. భక్తియోగమువలన ముక్తి కలుగును. ఆకారణమునుండి నీవే సర్వోపాయములను విడిచి భక్తిని ఆశ్రయింపుము. భక్తి యందు నిశ్చలచిత్తుడవుకమ్ము. భక్తియందు నిశ్చలచిత్తుడవుకమ్ము. భక్తిచేత సమస్తసిద్ధులు సిద్ధించుచున్నవి“ అని నారాయణుడు బ్రహ్మకు సుపదేశించెను. స్కాందపురాణము, శివమాహాత్యఖండము, 7 వ అధ్యాయములో,—శ్లో॥ అత సర్వమనుష్యాణాంసహిముక్తిరయత్నతః॥

„కావున సకలజనులకు అప్రయత్నమున ముక్తికలుగజాలదు“ అని చెప్పి యున్నది. ప్రయత్నము చేయువానికి దేవుని సాహాయ్య కలుగును. ప్రయత్నము చేయనివానికి దేవుడే భక్తిని పుట్రింపవలయునని చెప్పగూడదు. అలాగు ననే, మహాభారతము, అను శాసనీకపర్వము, 6 వ అధ్యాయమునందు,—

శ్లో॥ నాబీజంజాయతెకించిన్న బీజేనవివాఫలమ్!

బీజాద్బీజంప్రభవతిబీజదేవఫలం స్ఫుతమ్॥

యథాబీజంవీనాక్షేత్రము క్తంభవతీనిష్ఫలమ్ |

తథాపురుష కాశేగినినాదైవంనసిద్ధ్యతి ||

క్షేత్రంపురుష కారస్తుదైవంబీజము బాహ్యతమ్ |

క్షేత్రబీజసమాయోగాత్తతస్సస్యంసమ్మథ్యతే ||

కృతాపురుష కారస్తుదైవమేవానువతతే |

నదైవమకృతేకించిత్రస్యచిద్వాతుమహతే ||

..కొంచెమైనను బీజములేనిది కలుగదు. విత్తులేనిది ఫలములేదు విత్తునుండియే పుట్టుచున్నది. విత్తునుండియే ఫలమును పుట్టుచున్నదని తెలియబడినది. విత్తులేనిదే భూమి ఫలింపదని యేలాగు చెప్పబడుచున్నదో యేలాగుననే ప్రయత్నము లేనిదే దైవమును (దేవుని వలన కలుగు ఫలమును) సిద్ధింపదు. ప్రయత్నము భూమియనియు, దైవము విత్తవమనియు చెప్పబడినది. క్షేత్రబీజముల కూడికేత మొక్క వృద్ధియగుచున్నది. ప్రయత్నము చేయుచుండేనని దానిని దైవమును అనుసరించును. కొంచెమైనను ప్రయత్నము చేయని మనుష్యుడు దైవ సహాయమును పొందుటకహంకారు కావని" నొక్కవక్కాణింపునున్నది. చివరిగా, రామాయణము, యుద్ధకాండము, 6 వ స్కంధము, —శ్లో॥ దైవేచక్రురేయత్నంతమాహుపురుషోత్తమమ్ || అనగా "దేవునిమీద భారమువేసి ప్రయత్నము చేయువానిని పురుషులలో ఉత్తమునిగా జెప్పచున్నార" అనియున్నది. ఇందు కనుకలముగా సత్యవేదమును బోధింపుచున్నది:—

..విశ్వాసము లేకుండ దేవుని కిష్టుడై యుండుట అసాధ్యము; దేవునియొద్దకు వచ్చువాడు ఆయన యున్నాడనియు, తన్ను వెతుకువారికి ఫలము దయచేయువాడనియు, నమ్మనలనుగదా." (పౌత్రీ. 11: 8).

..నీతిని, భక్తిని, విశ్వాసమును, ప్రేమను, ఓర్పును, సాత్వికమును సంపాదించుకొనుటకు ప్రయాసపడుము. విశ్వాస సంబంధమైన నుంచి పోరాటము పోరాడుము. నిర్విజయమును చేపట్టుము" (1 తిమో 6: 11-12).

కాబట్టి మనము స్వేచ్ఛాచిత్తులమై దైవభక్తిని బుద్ధిపూర్వకముగా విసర్జించి భక్తి దేవునే పట్టిపవలయునని చెప్పగూడదు. దేవుని యందు దోషాహంకారము చేయరాదు. (యాకోబు 1: 18-5). ప్రయత్నించుట మన ధర్మము. మనకు గలిగిన సంకల్పమును దేవుడు తన పరిశుద్ధాత్మద్వారమున వృద్ధి చేయును.

కావున ప్రియసోదరులారా! మీరు తారకమూర్తియైన క్రీస్తు గతియని నమ్మి ఆయన యందే భక్తి నిలుపవలయును. „ఓక్రీస్తు! దయానిధీ! నేను నొప్పు పాపిని, నేను పాపమును దేర్చింది నీచిత్తము చొప్పున నడుచుకొందును; నా పాపములను హరించి, నన్ను కృపతో జూచి, నీపరిశుద్ధాత్ముడు దయ చేసి, నన్ను నడిపింపుము" అని వేడుకొనుము అప్పుడు మీరు భక్తులగుదురు. క్రీస్తు మీకు భక్తపాపపాలుడగును. ఆద్యితోయ సత్యదేవునిని, ఆయన సంపద యేసు క్రీస్తును ఎఱుగుటయే నిత్యజీవము (యోహా. 17: 3).

1 కీ॥ భక్తజనపాపహరునిన్ |

ముక్తజనారాధ్యునిమరి మునిగిణవంకన్ |

శ్రీకృతొలంకినిచ్చలు |

భక్తినిశ్రీ యేసుప్రభుని బ్రతుకొలంకిగున్ |

2 తే॥గీ॥ సూరినృత్కంబ సత్యవతారమూర్తి |

అఖల దిక్షిత్రిన్ శ్రీదేవానుచి |

అత్యంత లోకైక రక్షణుడొదిమూర్తి |

లోక పాపన చాత్రప్రకాశతమొన్ |

3 తే॥గీ॥ భక్తిపాపహరిండు సద్బాంధవులన్ |

అల్ప శ్రీక్రీస్తుడొ కాన యన్యదైవ

మొక్కుగుండురు లేదని నిక్కముగను |

సమ్మగొల్చిన పాపముల్ జిమ్మినేయు ||

4 తే॥గీ॥ సుమలను జేసి నిజలోక సిద్ధిసాగుచు |

గాన సోదరులార యీశ్రమముచెలిసె |

సంచరితురు గావుత సంతతంబు |

జదువ గోరెడ దేవుని చరిత్రమెల్ల |

సంపూర్ణము .

10199

